Kecskeméti és Duna-Tisza közi közéleti lap

V. évfolyam, 8. szám

2003. október

Közter

Koszorúzás az aradi vértanúk emlékművénél október 6-án

Emlékezzünk az 1956-os forradalomra

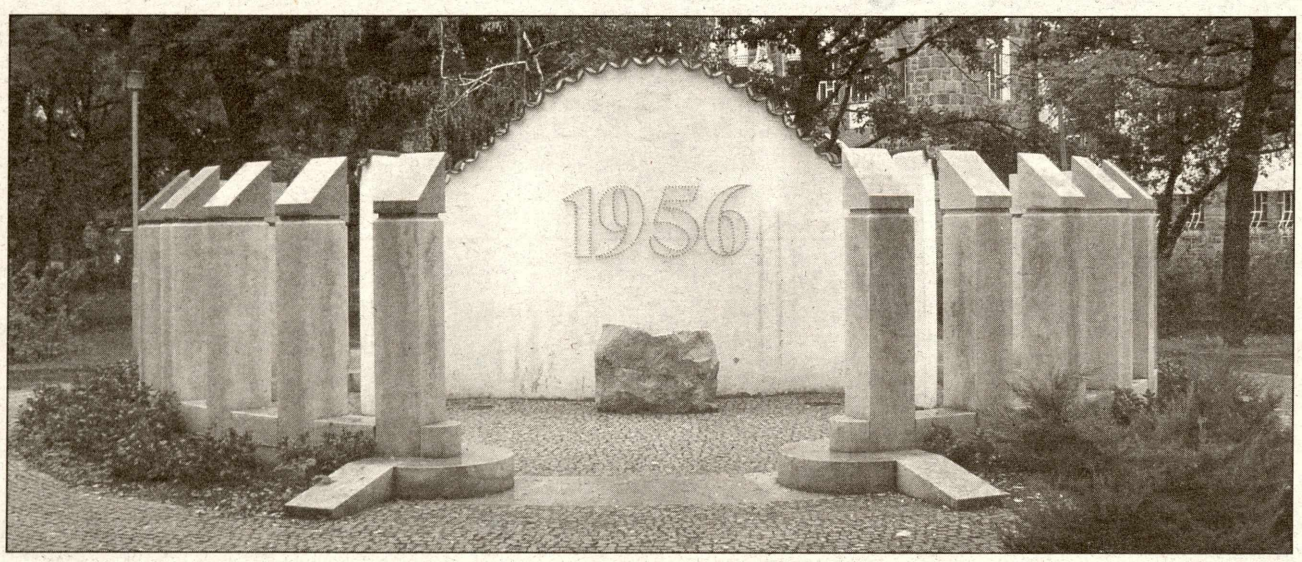

Október 23-án országszerte megemlékeznek a forradalom és szabadságharc negyvenhét évvel ezelőtti kirobbanásáról. A kecskeméti emlékmű is virágdíszbe borul majd az emlékezők és tisztelgők koszorúitól.

A FŐTÉR MINDENKIÉ!

Kié a kecskeméti főtér? Jól elvitatkoztak a kérdésen október eleji ülésükön a városi képviselők, végül arra a következtetésre jutottak, hogy leginkább a kecskemétieké. A téma annak kapcsán merült fel, hogy módosították a közterület-használatról szóló rendeletet, és el kellett dönteniük, kitiltsák-e a főtérről a gördeszkásokat, görkorcsolyásokat és a kerékpárral kunsztolókat. Mint a polgármester kifejtette, a szépen felújított főtéren milliós károkat okoznak ezek az ifjak, a lépcsőkön és a közterület különböző berendezési tárgyain ugrálva. A „rendes" kerékpárosokra ez nem áll, hiszen, mint elhangzott, normális ember nem bicajozik padokon, de ők állítólag időnként mások testi épségét veszélyeztetik szélsebes száguldásukkal. Ezért a polgármester a legteljesebb szigorúságot javasolta a képviselőknek.

Ódító volt, hogy a vitában ezúttal pártpolitikai szempontok fikarcnyit se játszottak szerepet. Szocialista és fideszes képviselő egyaránt kardoskodott a szigorú tiltás, illetve az engedékenyebb szabályozás mellett. Végül győzött a józan ész, vagyis az utóbbi.

Mert mi is egy modern város főterének legfontosabb feladata? - kérdezték saját maguktól a képviselők. Nem elsősorban az, hogy történelmi levegő lengje be - ami persze nem baj, turisztikai szempontból kifejezetten előnyös -, hanem, mint többen is hangsúlyozták, hogy a város lakói használják. Nyüzsgő élettel teljen meg, s ne csak sátoros ünnepeken vonzza az embereket. Jobb helyeken már az is előfordul, hogy a felnőttek görkorcsolyával járnak be a munkahelyükre, jegyezte meg az egyik képviselő, mi értelme a fiatalokat kitiltani saját városuk főteréről? Szécsi Gábor polgármester ugyan kifejezte aggodalmát, hogy mi talán még nem vagyunk a „jobb helyek" polgárainak kulturális színvonalán, szóval nem becsüljük értékeinket, de nem talált visszhangra. Az ellenérv úgy szólt: azért vannak a közterület-felügyelők, hogy figyelmeztessék azt, akit kell.

A képviselőtestület döntése szerint tehát továbbra is lehet görkorcsolyázni, gördeszkázni és kerékpározni a történelmi főtéren. Ám rendeltetésszerű használatának valamint állapotának megtartása érdekében tilos ezt tenni a tér tartozékain, berendezési tárgyain. A rendelet nem tartalmazza ugyan, de - amennyiben közterület-felügyelő nincs épp kéznél - bárki rászólhat a gyerekekre vagy a magukról megfeledkezett biciklisekre, hogy kíméljék a padokat, lépcsőket és gyalogos embertársaikat.

-m-

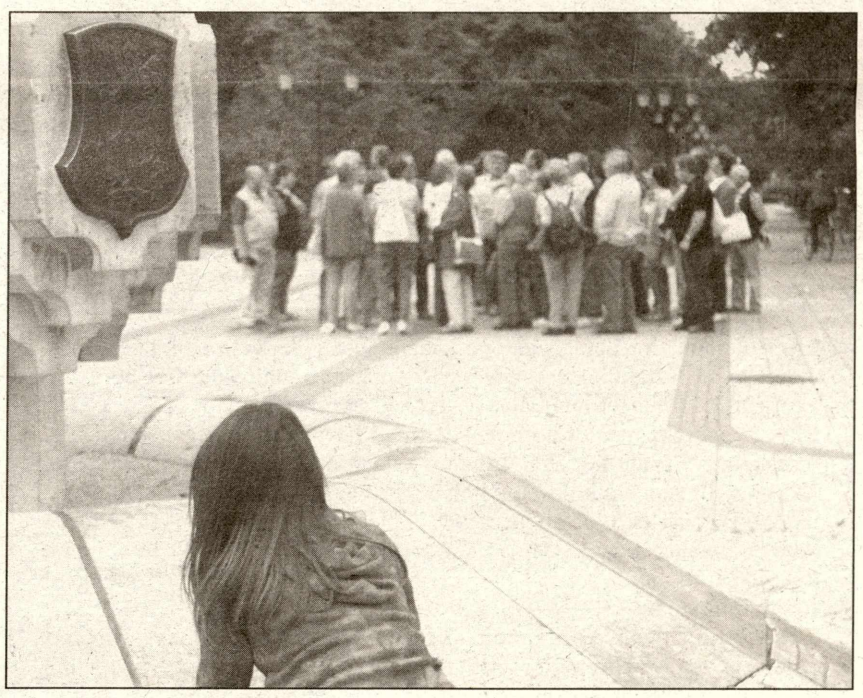

Agrárkonferencia

Dél-alföldi Regionális Agrár- és Vidékpolitikai konferenciára kerül sor október 10-én (pénteken) 10 órai kezdettel Kecskeméten a Ceremónia Bor- és Rendezvényházban. A rendező az MSZP megyei és városi agrártagozata. A meghívottak köre a tágabb régiót, így a környező megyéket is érinti. Várhatóan komoly érdeklődés lesz, hiszen az előadók között találhatjuk **Kupa Mihályt**, **Pásztóhy András** országgyűlési képviselőt, agrárpolitikust, **Botos Ernőt,** a Szőlészeti és Borászati Kutató Intézet főigazgatóját, **Fehér Istvánt**, a Gödöllői Szent István Egyetem tanszékvezetőjét és **Szőke Miklóst**, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal mb. elnökét. Az általuk előadott témák átölelik az agrár- és vidékfejlesztés piaci hatásainak elemzésétől a régiós élelmiszergazdasági stratégiákon keresztül az EU csatlakozással kapcsolatos teendőkig a legszélesebb aktuális ágazati ügyeket.

A rendezvény nyitott.

A Fehér Rózsa-díj gyűrűjével tüntette ki egy országos civil szervezet, a Kultúraközvetítők Társasága **Ramháb Máriát**, a Katona József Könyvtár igazgatóját. A szervezet néhány éve alapított kitüntetését eddig egy CD-n látható virtuális rózsa tárgyiasította. Idén először adták mellé a gyűrűt is. Évente két egyéni, egy alkotói csoportnak járó és egy szponzori díjat adnak át. Ez utóbbit idén például a Siemens Magyarország kapta.

Egy régi kép Nagy Imréről

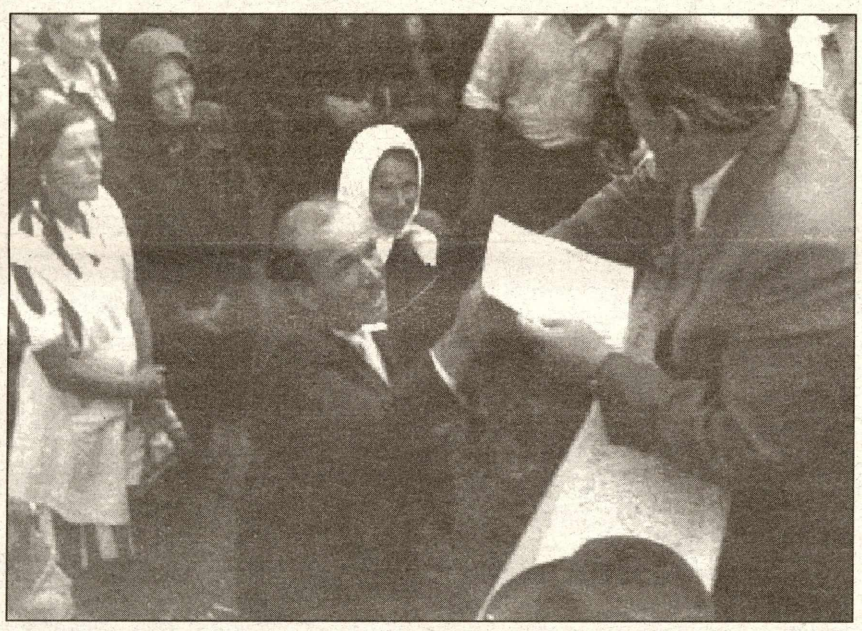

Az 1956-os forradalom és szabadságharc időszakának miniszterelnöke, a később mártírhalált halt Nagy Imre, 1944-45-ben az Ideiglenes Kormány földművelésügyi miniszterként a földreform végrehajtója is volt. Ekkor készült Lajosmizsén ez a fénykép, amin a miniszter a földhöz juttatásról szóló dokumentumokat adja át. Sok minden más mellett ez a kép is megtalálható a Nagy Imre Emlékházban Budapesten. A kutató és kiállítóhelyként is szolgáló ház létrehozását Méray Tibor kezdeményezte a párizsi Irodalmi Újságban, még 1989-ben. Az emlékházat a Nagy Imre Alapítvány működteti. Címe: 1026 Budapest, Orsó u. 43. Telefon és fax: 06 1 392 50 11. Előzetes bejelentkezés után kedden és csütörtökön 14-18 óra között fogadják a látogatókat.

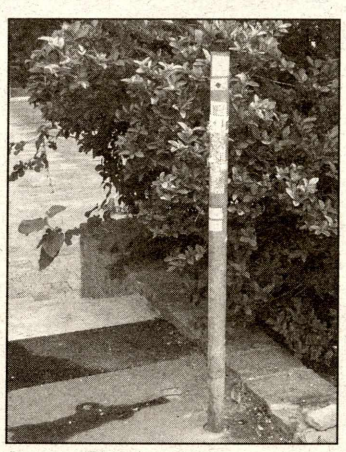

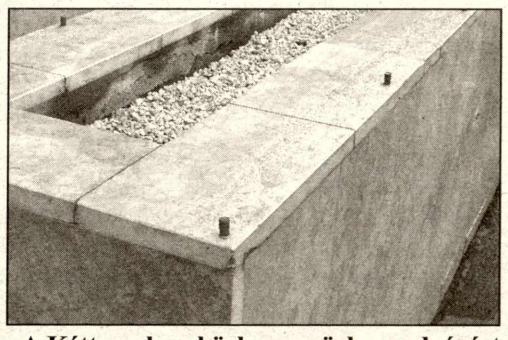

A Kéttemplom közben a görkorcsolyázást tiltó tábla rég eltűnt, maradt az oszlopa. Az SZTK előtt a feljáró virágtartóit csavarokkal tették „használhatatlanná".

Kilobbizott pénzek

Solton tartotta legutóbbi ülését a megyei közgyűlés szocialista frakciója. Az elmúlt év munkájáról tájékoztatva a résztvevőket, Balogh László, a közgyűlés elnöke elmondta: 2003-ban a megyébe több fejlesztési pénz jutott, mint az előző négy esztendőben összesen.

Példaként említette a kiskőrösi térséget, ahová mintegy négy milliárd forint állami fejlesztést sikerült „kilobbizni "csatornára, illetve iskolára. Kalocsán másfél milliárd forint értékű kórházrekonstrukció valósul meg. A területfejlesztés regionális forrásaiból a megye több mint 40 százalékban részesült. Ebből valósítható meg egyebek mellett Solton a 100 millió forintos ivóvízprogram, Baján a 110 millió forintos csapadékvíz-elvezetési beruházás vagy Kiskunhalason a 64 millió forint értékű útépítés.

A regionális forrásokon túl Bács-Kiskun megye 2003-ban 4,5 milliárd forint területfejlesztési forrás felett rendelkezett. Ebből jut a Cifrapalota rekonstrukciójára, Hajóson a pincefalu szennyvízelvezetésére, illetve Kiskunfélegyházán több út felújítására.

Biztosra vehető, hogy megvalósul a kecskeméti és a kiskunfélegyházi kórházak fejlesztése több mint 3 milliárd forint értékben. A megye és a város közösen pályázott, ami re még országosan sem volt példa. Baján 2004-ben iskola-felújításra jut majd pénz.

Rehabilitációs centrum

Új, komplex szolgáltatással várja ügyfeleit a Bács-Kiskun Megyei Munkaügyi Központ október 9-től. A Rehabilitációs Információs Centrum a létrehozók szándéka szerint a megváltozott munkaképességű embereknek nyújt minél szélesebb körű segítséget.

A centrumban rendelkezésre állnak a foglalkozási lehetőségekkel, képzéssel, támogatási eszközökkel, jogszabályokkal kapcsolatos információk, számítógépes tanácsadói programok, kérdőívek, tesztek. Az érdeklődők tájékoztatást kaphatnak bejelentett álláslehetőségekről, tipikus munkakörökről, újságokban, hirdetésekben megjelent aktuális állásajánlatokról. A megváltozott munkaképességű, bármilyen fogyatékossággal élő vagy egészségi problémával küzdő ügyfeleket munka- és rehabilitációs tanácsadó valamint pszichológus szakemberek várják.

A Rehabilitációs Információs Centrum a munkaügyi központ Klapka utca 34. szám alatti épületében található. A megváltozott munkaképességű ügyfelek bejutását lépcsőjáró gép segíti.

Inter-city panaszok

Miért romladozik honunkban oly sok ígéretes kezdeményezés?

Sokan fogadták lelkesen az Intercity-járatokat. Hiszen a vonat indulása után több nyelven üdvözölték az utasokat, ismertették a telefonálási lehetőségeket, hívogatták a megéhezőket, megszomjazókat az étkezőkocsiba. Menet közben a nem a végállomásig utazók is nyugodtan olvasgathattak, beszélgethettek, mert a kijelölt megállóhelyekre érkezés előtt figyelmeztették a leszállni készülőket.

Először az idegen nyelvű tájékoztatók maradtak el, majd gyakorta a magyar nyelvű információk is. Szívesen venné az utazóközönség, ha a mind gyakoribb késésekért legalább hangosbeszélőn kérnének elnézést.

Ilyen „apróságok" hiteltelenítik az idegenforgalom színvonalának, a MÁV presztízsének javításáról ismétlődő ígéreteket.

(hn).

VERS MINDENKINEK

JÓZSEF ATTILA: KIÁLTUNK ISTENHEZ

Isten!
Kiáltunk hozzád:
Légy a mi érző, meleg bőrünk,
mert megnyúztak bennünket,
a fájdalomtól már semmit sem látunk
és hiába, hiába tapogatózunk,
nem érezzük meg a dolgokat,
csak azt, hogy irtózatosan fájnak.

Mihaszna, ha tudjuk, de nem látjuk,
hogy belőlünk lobbannak ki tavasszal a rügyek,
hogy fáradságnál hősebb a karunk
s agyunk robbantóbb minden dinamitnál.
Szavunk gyapjúja megpörkölődik
és keserű füstként hordozza a szél,
mert nem takarózik senki sem bele.

Mindenkiből kicsurog a lelkünk,
mint rozsdalyukasztotta kannákból a tej.
Szeretetünkkel sajttá ojtjuk mégis,
hogy legalább a fiaké legyen.
Mert most leaggathatod magadról a csillagokat,
itt a garasok fénye maradandóbb.
S nem fogad az asztalhoz senki,
hegyek barlangos gyökereit rágjuk,
s az égen sem nap - aranytallér ragyog,
a mezőkön kutyatej sem érik,
ó, légy a mi érző, meleg bőrünk,
hogy a fájás leperegjen rólunk,
mint a ludak tolláról a víz,
hogy végre egyszer megfaragjuk már
a márványszobrot és a deszkalócát -
nem akarjuk, hogy holnapra maradjon
s a vizeken már delelnek a felhők,
eztán már az árnyak sokasodnak,
dolgavégezetlen kell, hogy hazatérjünk,
meghálni lecsukódó szemeid alá.

CD-pornóügy: a helyzet most...

A pedagógiai intézet igazgatóját idén májusban fegyelmi büntetéssel felmentette beosztásából a megyei közgyűlés az elhíresült CD-pornóügy kapcsán. (Az intézet munkáját ismertető, iskoláknak és óvodáknak szánt CD-re valamiképpen öt pornókép került.) **Kohajda László** a munkaügyi bírósághoz fordult, kérve a fegyelmi hatályon kívül helyezését, valamint azt, hogy ügyének elbírálásáig helyezzék vissza posztjára. Érdemi döntés októberben várható, de augusztus végén a bíróság ideiglenes intézkedésként elrendelte, hogy Kohajda Lászlót 15 napon belül ismét korábbi munkakörében foglalkoztassák. De az igazgatónak akkor nem volt módja elfoglalni irodáját.

Mint arról lapunk is beszámolt, az önkormányzat azonnal megfellebbezte az ideiglenes végzést, soron kívüli elbírálást kérve. **Szabó Károly** alelnök akkor úgy nyilatkozott: közgyűlési döntés nélkül nem helyezheti vissza a közgyűlési döntéssel leváltott igazgatót. September 26-i ülésükön aztán a megyei képviselők azonnali hatállyal visszahelyezték a pedagógiai intézet élére Kohajda Lászlót. Azzal a kikötéssel: amennyiben a másodfokú bíróság helyt ad a megyei fellebbezésnek, a munkaügyi per lezárásáig továbbra is **Krajcsovicz Ágnes** igazgató-helyettes vezeti a pedagógiai intézetet. **Molnár Judit** képviselő (Fidesz) úgy vélte, nem sok értelme van a közgyűlésnek határozgatni arról, amit a bíróság elrendelt. A Fidesz-frakció májusban nem szavazta meg Kohajda László leváltását. Egyfelől jogilag megalapozatlannak tartották, másfelől politikai koncepciós ügynek nevezték az egész eljárást. Mint köztudott, Kohajda László már a második ciklusban képviselő a városi közgyűlésben a Fidesz színeiben.

Szeptemberi számunkban „Pont a pornóügy végén 2" címmel közöltük az érintett írását. Ebben Kohajda László kifejtette, hogy szerinte „A megyei vezetés fél éves működése alatt szinte valamennyi, a jobboldallal szimpatizáló megyei vezetőt menesztették", és többek között megemlítette Korbély István nevét. **Korbély István** vezető főtanácsos, a Bács-Kiskun megyei Védelmi Bizottság titkára, a területi védelmi iroda vezetője ezzel kapcsolatban az alábbi nyilatkozat közzétételét kérte lapunkban:

- Mind katonatisztként, mind köztisztviselőként eskümhöz híven mindenfajta politizálástól távol tartottam magam. Ezért volt számomra meglepő, hogy ilyen összefüggésben megjelent a nevem. Szeretném cáfolni a Kohajda László által írottakat, és kikérem magamnak az ilyesfajta besorolást. 1992 óta vagyok a védelmi igazgatói beosztásban, soha egyetlen politikai erő sem keresett meg, hogy mellette tegyem le a voksot, és nem is akarok senki oldalára állni. Egy esetben szoktam politikával foglalkozni: négyévente, a választásokkor. Kohajda Lászlót megkerestem ez ügyben, a képviselő úr elnézést kért, mert rossz információ alapján vette bele a nevemet az írásába.

Baj, de mekkora?

Ha Igazmondó Tündér járna Budapesten

Baj van a magyar gazdasággal. De mi a baj? Válságról akkor szoktak beszélni, ha visszaesik a termelés, vagyis csökken a GDP. Magyarországon 2001-ben, 2002-ben és 2003 eddigi hónapjaiban is nőtt a gazdaság. A növekedés üteme ugyan nem szédületes, de némileg így is a recesszióval küszködő Európai Unió átlagánál gyorsabb. Valamelyest nőtt a munkanélküliség. De a néhányezer fős növekedés - bármilyen tragikus is annak, akit személy szerint érint-, szerencsére nem ijesztő méretű (összehasonlításul 1988-1995 között kétmillió munkahely szűnt meg). Megtorpant az infláció csökkenésének tendenciája. De a kormány iránt nem épp jóindulatú jegybankelnök szerint is csak néhány tizedszázalékos a tervezettől való eltérés: a vita arról szól, hogy vajon 4,8 vagy 5,2 százalékos lesz a pénzromlás üteme. (Összehasonlításul 1993-1995-ben évente 30 százalék fölött volt, s utoljára 1984 táján lehetett 5 százaléknál kisebb.) Mi hát a baj?

A BRUTTÓ HAZAI TERMÉK (GDP) A KSH adatai szerint
AZ ELŐZŐ ÉV AZONOS NEGYEDE =100,0

IDŐZAK 1999	százelék	időszak 2001	százalék
I. n. év	**103.3**	I. n. év	**104.2**
II. n. év	**103.3**	II. n. év	**104.1**
II. n.év	**103.9**	III. n. év	**104.2**
IV. n. év	**105.9**	IV. n. év	**103.3**
2000		**2002**	
I. n. év	**106.6**	I. n. év	**102.9**
II. n. év	**105.7**	II. n. év	**103.0**
III. n. év	**104.6**	III. n. év	**103.5**
IV. n. év	**104.2**	IV. n. év	**103.7**

Két jelentős, egymással is összefüggő feszültség halmozódott fel a magyar gazdaságban. Megbillent a költségvetés egyensúlya, és leállt a tőkebeáramlás. Mi a bajok oka, azaz, hogy melyek az okok?

1) a világgazdaság kedvezőtlen konjunktúrája **2)** a magyar kormányok túlköltekezése, mindenek előtt 2002-ben, de kisebb mértékben 2001-ben és 2003-ban is. **3)** aszályos időjárás **4)** a paksi atomerőmű üzemzavara, importtöbblet és javítási költségek **5)** a Balaton vízszintjének csökkenésével és a paksi üzemzavarral összefüggően valószínűleg csökken az idegenforgalom bevétele. A közgazdaságtanban kevéssé járatos olvasó számára is nyilvánvaló, hogy ezek a tényezők nem egyforma súlyúak. Az első kettő sokkal, nagyságrenddel fontosabb, mint a többi három, de azért ezek is számottevő „színező elemek."

A kis méretű és nyitott szerkezetű magyar gazdaság sem a múltban, sem most, és várhatóan a jövőben sem kerülheti ki a világgazdaság kedvező vagy éppen kedvezőtlen hatásait. Ezért talán ennek a tényezőnek a szerepe a legnagyobb. Csakhogy változtatni ezen nem vagyunk képesek. Tudnunk kell azt is, hogy a kapitalizmusban a kormányok szerepe, lehetősége egyébként is kisebb a gazdasági folyamatok befolyásolására, mint a szocialista-kommunista tervgazdaságban, ahol az állami gazdaságirányítás minden döntést összpontosít. Ugyanez vonatkozik a nyári szárazságra (a szakemberek szerint ilyen súlyosságú aszály ötven éve volt utoljára). Vitatkozni azon érdemes, ahol a változtatás lehetősége adott, ez pedig a költségvetés egyensúlyának felborulása, tágabban a kormányok gazdaságpolitikája. Az Orbán-kormány 2001/2002. évi, és a Medgyessy-kormány 2002/2003. évi tevékenységéről egyaránt elmondható, hogy a pénz nem a pazarlás csatornáin folyt el, nem hadseregre, háborúra költötték - hanem ránk, az országra. Az előző kormány meg akarta nyerni a választásokat, ezért a korábbi, szigorú pénzügyi politikát és export-orientált növekedést feladva 2001-ben belsőfogyasztás-központú növekedésbe kezdett. Az MSZP szintén meg akarta nyerni a választásokat, ezért súlyos ígéreteket tett, és hatalomra jutva ezek zömét be is váltotta (50 százalékos pedagógus- és egészségügyi béremelés, egyszeri nyugdíj-kiegészítés, rászorulóknak ingyenes tankönyv stb.) Csakhogy a piacnak teljesen mindegy, hogy mi a túlköltekezés oka: ha a jövedelem-kiáramlás lényegesen meghaladja a GDP és a termelékenység növekedési ütemét, a tőke menekülni kezd. A független gazdaságkutató intézet számításai szerint 2002-ben a termelés kb. 3 százalékkal, a bérek viszont 18 százalékkal nőttek. 2002-ben soha korábban nem látott, 9 százalékos volt a költségvetés egyensúly-hiánya, 2003-ban talán feleekkora lesz, 2004-ben pedig a remények szerint 3,8 százalék. Az elfogadható azonban egy 3 százalék alatti érték lenne. Annak kinyomozása, hogy az egyensúly felborulásáért mennyiben felelős az előző, és menynyiben a mostani kormány, roppant nehezen, vagy nem is oldható meg, és a jövő szempontjából nem is igazán fontos. Mindenesetre a Medgyessy-kormány nem annyiban hibázott, amennyiben megváltoztatta, hanem annyiban, amennyiben folytatta a belső fogyasztáson alapuló gazdasági növekedés politikáját. A lényeg az, hogy pártjaink, politikusaink tanuljanak az esetből, mert bár a magyar gazdaság nincs tragikusan rossz állapotban, hasonló túlköltekezés négyévenként egyszerűen nem ismétlődhet meg: a választási kampányok nem tehetik tönkre a nemzetgazdaságot. A lényeg azonban a fennálló helyzet kezelése, a bajok orvoslása. Sajnos, a kormány sokáig elmulasztotta a helyzettel való szembenézést és a lakosság korrekt tájékoztatását. Igaz, ezt nem könnyítette meg az ellenzék demagógiája: logikailag és gazdaságilag képtelenség egyszerre a gazdasági bajok megoldását, ugyanakkor újabb és újabb közkiadások vállalását követelni a kormánytól. Mindkét fél felelőssége nagy, de (mint mindig) a kormányé a nagyobb, hiszen számára adott a tényleges cselekvés lehetősége. Az egyensúly helyreállításához a kormánynak csökkentenie kell kiadásait és növelnie bevételeit. Ha a gazdaság zsugorodna vagy stagnálna, mindezt csak az életszínvonal csökkenésével lehetne megtenni. Egy lassan növekedő gazdaságban az egyensúly helyreállítása talán lehetséges az életszínvonal stagnálása (nem csökkenése) mellett is. A költségvetési egyensúly nem önmagában fontos: ez az egyik feltétele a tőke újbóli beáramlásának, az Euró majdani bevezetésének.

Az egyensúlyhiány állandósulása viszont az ország eladósodásához vezetne.

A kormány egy mérsékeltebb és egy radikálisabb forgatókönyv között választhat. A mérsékelt forgatókönyv kevésbé érinti az emberek pénztárcáját, de eredménye is szerényebb. Pillanatnyilag úgy tűnik, a kormány ezt az óvatosabb forgatókönyvet választja majd.

A fenti, rövid gazdasági vázlat elkészítéséhez Petsching Mária Zita független gazdaságkutató és Békesi László ex-pénzügyminiszter elemzéseit használtam fel.

De nem szóltam még az Igazmondó Tündérről. Ha Budapesten járna, és pálcájával meglegyintené politikusainkat, azok rövid ideig kizárólag igazat mondanának, és semmit sem hallgatnának el.

Orbán Viktor ezt mondaná: „A fennálló helyzet kialakulásáért, bizony, magam is felelős vagyok. Nem kellett volna engednem 2001-ben a belső fogyasztáson alapuló gazdasági növekedés csábításának. Remélem, az én felelősségem nem derül ki, és a szocialista kormány belebukik a nehézségekbe. De azt azért elhatároztam, hogy soha többé nem szabad a választási kampány során sem ilyen mértékű fenyegetés- költekezés- és ígérgetés-lavinát elindítani, sem enynyire kiköltekezni. Tudom, hogy nem lehet egyszerre életszínvonalat emelni-fejleszteni, ugyanakkor a gazdaságot is rendbe tenni. Ezért - ha nem múlik el ennek az elátkozott tündérnek a varázslata - akkor vagy csak az egyiket, vagy csak a másikat fogom követelni a kormánytól."

Medgyessy Péter viszont ezt mondaná: „Belátom, túl sok ígéretet tettünk a választási kampány során. Legalább 2002/2003 telén észbe kellett volna kapni. Olyan jó volt az osztogató, „jó" miniszterelnök szerepe! Még nincs minden veszve. Ezentúl nagyon őszintén elmondom majd az embereknek, mi a helyzet a gazdasággal: nem hülyék, megértik. Talán még meg lehet úszni. Ha 2004-ben nem is tudjuk emelni az emberek életszínvonalát, talán az év végére beindul a Világgazdaság motorja, és akkor 2005 és 2006 újra jó év lesz, talán még a következő választásokat is megnyerjük majd. Mindenesetre a következő kampányban kicsit kevesebbet ígérek majd."

Rossz hírem van, hölgyeim és uraim. Lehet, hogy az Igazmondó Tündér máris elutazott?

U. I.

Sínretett üzletek

A vállalkozásfejlesztési alapítványok a rendszerváltás után az elsők között alakultak meg azon szervezetek közül, amelyek a gazdaság, illetve a kis- és középvállalkozások fejlődését segítik. Az európai gyakorlatnak megfelelően, uniós pénzügyi támogatással hozták létre és működtették az elmúlt években az alapítványokat. Esetükben tehát nem igaz a tétel, hogy jól-rosszul felkészülve, ismeretlen terepen kell mozogniuk az EU-hoz való csatlakozás után. Mégis, mintha a pálya szélére szorultak volna az utóbbi időben. Erről kérdeztük a Bács-Kiskun Megyei Vállalkozásfejlesztési Alapítvány ügyvezető igazgatóját, dr. Kiss Istvánt, aki egyúttal a Magyar Vállalkozásfejlesztési Hálózat Konzorcium alelnöke is.

- Az Európai Unió Delegációjának támogatásával épült ki az ilyen típusú vállalkozásfejlesztési rendszer a '90-es évek legelején. A jogilag önálló megyei alapítványok 1992 és 1996 között jöttek létre, minden megye esetében egy-egy uniós ország vállalta a segítséget. Bennünket Kent megye „karolt fel". Az elmúlt időszakban két szervezet finanszírozta a tevékenységünket: a magyar kormány, azon belül a Gazdasági Minisztériumhoz tartozott az a program, amit az alapítványok megvalósítottak, valamint az Európai Unió nyújtott segítséget és pénzügyi támogatást. A programok országos koordinálását hosszú időn keresztül a Magyar Vállalkozásfejlesztési Alapítvány (MVA) látta el. Jelenleg a húsz megyei alapítványnak nincs hálózati együttműködése az MVA-val. A helyi alapítványok 2000-ben konzorciumot hoztak létre, hálózati együttműködésük koordinálására. Ennek hatására tavaly decemberben a GKM megállapodást kötött minden megyei alapítvánnyal, hogy segítséget nyújtsanak a kormány kis- és középvállalkozói programjának megvalósításához és az uniós támogatások elnyeréséhez. A kormány úgy döntött, hogy a kkv-program koordinálásában közvetlen partnerének nem az MVA-t, hanem a Magyar Vállalkozásfejlesztési Kht-t (MVf Kht) bízza meg. Ez a szervezet a Széchenyi terv pályázóinak körében jól ismert. A MVf Kht lesz az, amely az uniós támogatásokat közvetíti a kis- és középvállalkozásokhoz a gazdasági versenyképesség operatív programján belül. A GKM a szerződésben rögzítette, hogy az MVf Kht irányításával, együttműködésével vesznek részt a megyei alapítványok a kormányprogramban, az uniós pályázatok segítésében. Ezen a területen tehát alapítványainknak kitüntetett szerepe lehet. Ugyanakkor ennek a struktúrának már jóval előrehaladottabb állapotban kellene lennie. A személyi és tárgyi felkészültségben komoly megkésettséget érzékelünk.

- A vállalkozásfejlesztési alapítványok leginkább a mikrohitel révén tettek szert ismertségre és népszerűségre a vállalkozók körében. Szinte mindenki jó konstrukciónak tartja, most mégis csökkent a mértéke. Igaz, már startol a midihitel, ami viszont a GKM előzetes tervei szerint nem az alapítványokon keresztül jut el a vállalkozókhoz, hanem a bankok folyósítják.

- A mikrohitel közel tízéves működésével valóban kiemelkedik a vállalkozást segítő programok közül, ma is jelentős az érdeklődés iránta. Napjainkra rendeződtek a folyósítási problémák, van pénz bőven, de sajnos, pénzügyi forrás oldaláról módosították a feltételeket, egy vállalkozó legfeljebb három millió forintot vehet fel a korábbi hattal szemben. Nem igazán értjük, miért kellett csökkenteni, hiszen ez beruházást segítő forrás. A 3-10 millió forint összegű midihitel egy része is fordítható forgóeszközre, tehát nem világos, hogy a mikrohitel plafonja miért ilyen alacsony. A midihitel fedezeti oldalról is könnyebben igénybe vehető, mert hitelgarancia kapcsolódhat hozzá, vagyis kisebb fedezettel nagyobb hitelt lehet felvenni. Az alapítványok harcolnak azért, hogy a midihitel-konstrukcióban is részt vehessenek. Ez ugyanis biztosíték lenne arra, hogy ez a forrás megyei szinten is megjelenjék, és hozzá lehessen rendelni egy-egy megyei cél megvalósításához. Ami kiemelten fontos lesz az uniós pénzek felhasználásánál. Eddigi működésünk alatt mintegy ezerötszáz vállalkozást segítettünk, ez közel másfél milliárd fejlesztésre fordított forintot jelent a megyében. Nem közömbös, hogy mennyi pénz kerül íly módon a megyébe, és kik döntenek felőle. Van-e társadalmi kontroll a források elosztása felett, vagy pusztán üzleti szempontok érvényesülnek.

- Minden eddigi kormány deklarálta, hogy segíteni óhajtja a hazai vállalkozókat, ők mégsem tartják elégnek, ami az ígéretekből megvalósul. A vállalkozók lennének telhetetlenek?

- Sokfajta finanszírozás szükséges ahhoz, hogy a kis- és középvállalkozások versenyképesek legyenek. Ezeknek egymást kellene kiegészíteniük, hogy valóban hatékonyan segítsék a hazai vállalkozók fejlődését. Nagyon hiányolom a kockázati tőke finanszírozást, valamint az innovációt támogató külön forrásokat. Emellett nagy szükség lenne megyei szinten a fejlesztési források „összerakására", vagyis egy fejlesztési alap létrehozására, amelyben kormányzati, regionális, megyei források mellett a banki, vállalkozásfejlesztési, területfejlesztési pénzek is szerepelnének. Ehhez kapcsolódhatna egy decentralizáltan működtetett mikro- és midihitel. Az így létrejött alapból lehetne támogatni az uniós pályázatokhoz szükséges önrészeket a vállalkozói, önkormányzati pályázatok esetében.

- A mikrohitel mellett, ha jól tudom, most több más pályázat is benyújtható a Magyar Vállalkozásfejlesztési Kht-hez, illetve a megyei alapítványokhoz.

- Így van. A pályázatbefogadó az MVf Kht, mi pályázati adatlappal, tanácsadással segítjük a pályázókat. A GKM szeptembertől vissza nem térítendő támogatást ad a mikro- kis- és középvállalkozások belföldi áruszállító járműveinek cseréjéhez. A rendelkezésre álló keretösszeg két milliárd forint, a pályázatokat november 15-ig lehet benyújtani. A kiskereskedelmi, vendéglátó és szolgáltató üzlethelyiségek korszerűsítésének, bővítésének ugyancsak vissza nem térítendő támogatására is lehet pályázni, a határidő szintén november 15. A HACCP-rendszer bevezetéséhez vissza nem térítendő támogatás formájában maximum 5 millió forintot lehet elnyerni, a szükséges önerő a fejlesztés teljes megvalósítási költségének legalább 25 százaléka.

A pályázatokkal kapcsolatban a 76/485 505 telefonszámon lehet érdeklődni.

M. Á.

Pályázat fotografáloknak

A Bács-Kiskun Megyei Vállalkozásfejlesztési Alapítvány országos fotópályázatot hirdet „A magyar kis- és középvállalkozások helyzete a rendszerváltástól az EU-csatlakozásig" címmel.

A kis- és középvállalkozások helyzete a mai magyar gazdaságban igen ellentmondásos. Az önfoglalkoztatást jelentő tevékenységektől a nemzetközi sikert eredményező, jelentős profitot termelő vállalkozásokon át húzódik az a széles sáv, melyben ez a társadalmi csoport elhelyezkedik. Ezért az a cél, hogy ezt a sokszínűséget, ellentmondásosságot nem elfedve, hanem azt feltárva és bemutatva, dokumentálhassuk a vállalkozók helyzetét. A hiteles tényfeltárás érdekében nem egyszerűen csak szakmai nézőpontból, hanem vállalkozói környezetükbe beágyazódva szükséges e társadalmi csoport bemutatása. A helyzetfeltárás és dokumentálás kiemelt területei egyúttal a pályázat kategóriáit is jelentik: - a nemzeti tradíciót képviselő, illetve ipartörténeti vonatkozású vállalkozások bemutatása; - azoknak a tipikus jegyeknek a felmutatása, amelyek napjainkban jellemzik e kis - és középvállalkozói szektort; - a válság területén működő vállalkozások mellett a már vezető vagy sikerre ítélt vállalkozások bemutatása.

Beérkezési határidő: 2004. február 7. Részletes pályázati feltételek beszerezhetők a Bács-Kiskun Megyei Vállalkozásfejlesztési Alapítványnál, Kecskemét, Vörösmarty u. 12. Tel.: 76/485-505.

A Kisfaludy házat tűzijátékba csúcsosodó népünnepéllyel avatták fel Kecskeméten. Azóta próbáljuk megszokni az épületet, hisz minden változás elvesz valamit a megszokott városunkból. Ott, a bódésor lépcsőin hányszor „legeltettük" kutyáinkat, örök dacban a kutyautálókkal. Most áll a bank, és a kávézó, amit Génius(!)-nak kereszteltek. Változik a város, mi is változunk benne...

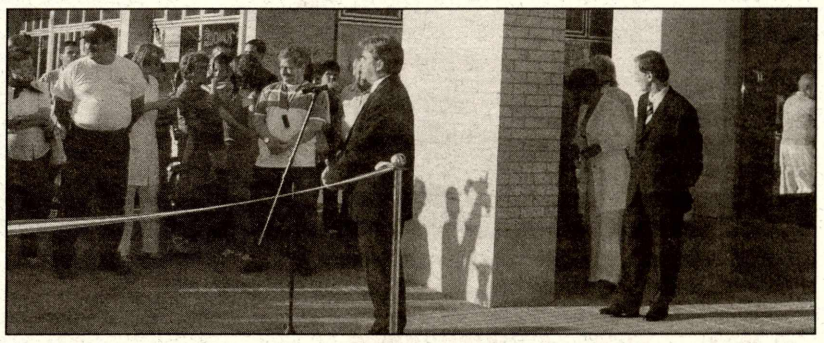

Segíteni is kell, nem csak intézkedni

Új vezető irányítja ősztől a rendőrök munkáját Kecskeméten és Bács-Kiskunban is: **dr. Kubicsek András** alezredes városi kapitány és **dr. Király Ferenc** ezredes, megyei főkapitány. Kubicsek András az utóbbi pár hónapban megbízott kapitányként tevékenykedett Kecskeméten, Király ezredes ellenben messziről jön: a kaposvári kapitányság vezetői posztját cseréli fel a Bács-Kiskun megyeire.

dr. Kubicsek András

A kecskeméti közgyűlés egyhangúlag támogatta a kinevezést, a megyei csak félig, a fideszes képviselők ugyanis tartózkodtak a szavazásnál. A tartózkodás nem Király Ferenc személyének szólt - őt biztosították róla, hogy ugyanúgy bizalommal várják, mint a szocialista képviselők -, hanem, mint Endre Sándor mondta, a döntés előkészítésének.

Véleményük szerint ez nem volt megfelelő, az ellenzéket senki sem invitálta előzetes egyeztetésre, és túlságosan sokáig, három hónapig kereste Gergényi Péter utódját a Belügyminisztérium. Ez idő alatt romlott a közbiztonság, vélte az ellenzéki képviselőcsoport szónoka, és utalt a közelmúltbeli kunszentmiklósi verekedésre. A vitában ellenérvként elhangzott, hogy a közgyűlésnek csak véleményezési joga van, a megyei főkapitány kinevezésére kizárólag a belügyminiszter illetékes, s mindennek megvan a maga törvényes - és kissé időigényes - menete. A kunszentmiklósi csetepaté pedig nyilvánvalóan nem azért robbant ki, mert „csak"" megbízott vezető irányította a főkapitányságot.

Bemutatkozásakor mindkét rendőri vezető csupa olyasmit ígért, amit közbiztonságra és nyugalomra vágyó polgár fülének kellemes hallani: rend és fegyelem a rendőrségen, eredményesség a felderítésben és a megelőzésben, több és felkészültebb rendőr az utakon. Kubicsek András kifejtette, nem biztos, hogy az a rendőr eredményes, aki több százezer forint büntetést ró ki, gyakran többet ér a figyelmeztetés. Hasonlóképp vélekedett Király Ferenc: nemcsak intézkedni kell, hanem segíteni is. Kubicsek alezredes azt szeretné elérni, újra legyenek körzeti megbízottak a városban, Király ezredes pedig jobb kedélyű rendőröket látna szívesen. Mint mondta: lássák az emberek, hogy szeretjük a munkánkat, nemcsak kötelességből dolgozunk.

Dr. Kubicsek András rendőr alezredes 54 éves. Rendőrtiszti Főiskolát és jogi egyetemet végzett, ügyészi-ügyvédi szakvizsgával rendelkezik.

A Kecskeméti Rendőrkapitányságon kezdett dolgozni, mint nyomozó. Később a megyei főkapitányság bűnügyi osztályára került, majd vissza a városi kapitányságra, ahol az akció-alosztályt, illetve a vizsgálati alosztályt vezette. Ezt követően a bűnügyi osztály vezetője és egyben a kapitányság vezető-helyettese lett.

Gergényi Péter főkapitánysága idején ismét visszakerült a megyéhez bűnügyi osztályvezetőnek. Mivel egész eddigi pályafutása Kecskeméthez és Bács-Kiskun megyéhez kötődik, nagyon jól ismeri a területet.

Számos kitüntetése közül kettőt tartott fontosnak megemlíteni: a rendőrségi főtanácsosi címet és az országos „Év rendőre" (vezetői kategória) elismerést, amelyet 2001-ben nyert el.

Dr. Király Ferenc rendőr ezredes 51 éves. Jogtudományi egyetemi végzettséggel került a rendőrség állományába. BM-szolgálatát 1986-ban kezdte a Kaposvári Rendőrkapitányság vezetői beosztásában. 1987-ben elvégezte a Rendőrtiszti Főiskola vezetőképző tanfolyamát.

1991-től, a kapitányságvezetői posztok általános megpályáztatását követően, továbbra is Kaposvár kapitánya maradt. Hat évvel később a Somogy megyei Rendőrfőkapitányság gazdasági igazgatójának nevezték ki. 2001-től ismét a Kaposvári Kapitányság vezetője.

Pályája során háromszor részesült belügyminiszteri jutalomban, tizenegyszer kapott megyei főkapitányi elismerést. Soron kívüli előléptetésben egy alkalommal, 1999-ben részesült, rendőr ezredessé léptette elő a belügyminiszter.

Rendőrségi tanácsossá 1996-ban, főtanácsossá 2000-ben nevezték ki.

Munkanélküliség: középmezőnyben

Az idei első félévben a legalább öt főt foglalkoztató munkáltatóknál mérséklődött a foglalkoztatottak száma Bács-Kiskun megyében. A tendencia ellentétes az ország egészében tapasztalttal, ahol a vizsgált körben 0,6 százalékkal bővült a foglalkoztatottság, míg a megyében 2 százalékkal csökkent. A változás egyértelműen a fizikai munkakörben dolgozók létszámcsökkenésének a következménye. A megyei alkalmazottak legnagyobb hányada, 35 százaléka továbbra is az iparban, ezen belül a feldolgozóiparban dolgozik.

A Bács-Kiskun Megyei Munkaügyi Központ adatai szerint június végéig az év eleji emelkedést követően csökkent a regisztrált munkanélküliek száma. Az átlagos havi létszám a megyében 21 474 fő volt, ez 3,5 százalékkal több, mint egy évvel korábban. Az ifjúsági munkanélküliség emelkedő tendenciát mutat. Kissé enyhült a tartós munkanélküliség, ugyanakkor magasabb a nyolc általánost végzettek és a negyven év felettiek aránya. Munkanélküli ellátásban 2,5 százalékkal részesültek többen, mint az előző év azonos időszakában.

Bács-Kiskun megye a regisztrált munkanélküliség mértéke alapján a megyék rangsorában a középmezőnyben van.

Valamelyest mérséklődött az első félévben a bejelentett munkaerőigények száma. Kedvező jel, hogy a támogatás nélküli magyar munkaerőt igénylő kereslet bővült. Az már kevésbé, hogy lényegesen több létszámleépítést jelentettek be a munkaügyi központban, mint egy éve. Legnagyobb arányban a feldolgozóiparban küldték el a dolgozókat.

Aktív foglalkoztatási eszközök révén a megyében mintegy tízezren jutottak munkalehetőséghez, illetve munkaerő-piaci képzéshez. Élénk volt a foglalkoztatók érdeklődése a központi munkahelyteremtő beruházások támogatása iránt. Június végéig hetven pályázat érkezett be a munkaügyi központhoz több mint ötszáz millió forint támogatási igénnyel. Az első félévben tizenegy pályázó nyert el összesen nyolcvan millió forint támogatást, aminek révén hetvennégy új munkahelyet hoznak létre.

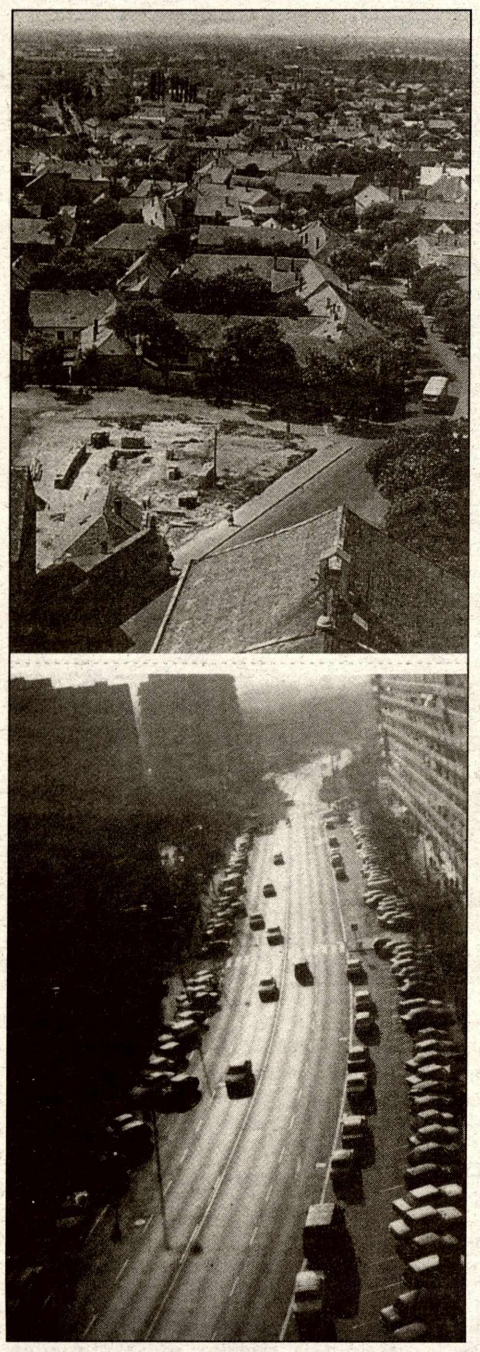

Anzix Tóth Sándortól

Ki küld manapság, az sms-ek korában képes levelezőlapot, vagy ahogyan a boldog békeidőkben mondták: anzix-ot? Volt, aki vette a bátorságot. Tóth Sándor, a Petőfi Népe nyugdíjas fotográfusa. Tehette, hisz közel fél évszázada fotózzta a várost. Kecskemétet, amely a hatvanas évek végefelé megrázta magát - legalább annyira, mint a földrengés 1911-ben! A kisvárosi szendergésből akkor kezdett fölébredni, hogy aztán a hetvenes években olyanná formálódjék, amit nagyon lehetett szeretni. Persze, akkor is voltak tévedések, a katolikus bérház helyére épített „lordok házát" jó lenne meg nem történtté tenni. De a „modernizáció" sodra vitt mindent, a szépet is, meg a feledhetőt is. Bal oldali képünkön a Petőfi utca ma. Fölötte a régesrégi, eldózerolt Kecskemét. Van még, aki emlékszik az ottani utcákra, lakóikra? Siratja még őket valaki?

Tíz képeslap, öt a régi világ, öt az új. Eltűnt a gazdasági malom, el a helyi buszpályaudvarnak helyet adó régi ház, udvarán a világoskék virágokat bontó hatalmas császárfával. Ahogy a két képet összehasonlítom, bizony azt sem kellett volna fűrészre ítélni. Ellenne a görögtemplommal szemben, ha valakinek eszébe jutott volna megmenteni... Aztán látom, hogy a régin még az otrombán beleablakozott az evangélikus bérház harmadik emelete, lám azóta kijavították.

Ismerjük-e Kecskemétet? Van-e időnk megállni egy pillanatra, elmélkedve a múlton, töprengve a jelenen? A KTV-ben villanásnyi műsorban kérdezgették a járókelőket, Tóth Sándor képeslapjait mutatva. Lehet, hogy sokan jobban „feleltek" volna a kérdésre, mire emlékeznek a régmúlt(?)-ból. E sorok írója, aki idestova negyedszázada mondhatja kecskemétinek magát, abban reménykedik, hogy van fotográfus, aki megörökítette a mostani nagy építkezési hullám nyomán eltűnt városképet, hogy egyszer megint egymás mellé lehessen tenni azokat is. A város él, változik. Változnak a benne lakók is. És néha egy pillanatra ajánlott felidézni a a múltat, összevetni a jelennel. Úgy, ahogy Tóth Sanyi (bácsi) tette. Köszönet érte! Meg az Írisz Repro Stúdio Kft.-nek, aki nélkül...

nama

Kassáktól Nagy Gáspárig

Az egyik kecskeméti középiskolában megkérdezte a magyar tanár, hogy kivel szeretnének foglalkozni utolsó gimnáziumi évükben a kortárs írók közül. Összesen két írót, költőt tudtak megnevezni. A riporter vetélkedőre jelentkezett, sőt az első nyolc helyezett közé került ifjú egyetemista egyetlen Moldova György könyv címét ismerte, a Miért beteg a magyar futball, amit - sok tízezren olvasták - Végh Antal írt. Az egyik általános iskolában erdélyi népdalénekesek iskolai látogatásakor elcsodálkozott az egyik. egyébként jó tanuló nyolcadikos kislány: nem is tudtam, hogy a székelyek magyarul beszélnek.

Ezért eléggé túl nem becsülhető, népművészek, tudósok iskolai meghívása, úgynevezett nyílt órák rendezése. Elvégre az életre nevelés volna az iskola legfőbb feladata, az új iránti kíváncsiság élesztése, a tudásszomj táplálása. Ezért dicsérendő, ha egyik-másik iskola megtiszteli magát élő nagyjaink alkalmi meghívásával. Csodát tehet egy-egy vállalkozó szellemű tanár, megértő igazgató. Varga Mihálynak és dr. Bozsó Ferencnek, valamint a városi tanács népművelési felügyelőjének köszönhetően őrzik örök emlékként az Áfeosz iskola egykori most már többnyire nagymama, nagypapa növendékei Veres Péter, a fiatal Tolcsvaiék, Buda Ferenc látogatását.

A Katona József Gimnáziumban elsősorban Sárosiné Orbán Edit a régi hagyományok élesztője. Kevés iskola büszkélkedhet azzal, hogy egykori diákjai közül többen emlékezhetnek arra, hogy Simon István milyen szépen szólt kortársairól, Nagy Lászlóról, fölidézhetik Németh László bölcs szavait és Kassák Lajos javaslatát: a kortárs művészet ismertetésével kezdjék az irodalom, a művésztörténelem oktatását.

Persze az ilyen órák csak akkor érik el céljukat, ha az iskolai könyvtárban - mint például a Katonában - évközben is az ajánló polcokon találhatók kortárs folyóiratok, ha, mint hajdani iskolámban, jelest érdemelhet ki, ha valaki fölhívja a figyelmet egy szép, érdekes új versre, regényre, irodalmi tanulmányra, vagy éppen érvekkel, önálló gondolatokkal vitába száll tanára egyik-másik műről, íróról kialakított véleményével.

A Természettudományi Ismeretterjesztő Társulat Megyei Egyesülete támogatásának köszönhetően ezért sikerült kitűnően Pintér Lajos József Attila díjas költő és Nagy Gáspár Kossuth- és kétszeres József Attila díjas költő nyílt magyar órája a Nagyboldogasszony téri intézetben, mert egyikmásik diák már korábban foglalkozott a két vendég munkásságával. Csupán a várható érdeklődés felmérésében tévedtek a rendezők. Pótszékek elhelyezése miatt néhány perc késéssel kezdődhetett a rendezvény.

H. N.

Emlék tábla-avatásra

A XX. század első évtizedeinek kecskeméti időszaki kiadványaiban lokálpatrióta büszkeséggel idéztek a „városházánk" szépségét méltató nyilatkozatokat, de egyetlen elnézést, bocsánatkérést sem találtam azoktól, akik a jó ízlés, „a közvélemény" nevében tiltakoztak „az állványokból kibontakozó modernista épület" ellen, akik felelőtlen pazarlónak bélyegezték a palota földszintjét üzletekkel, bazárokkal hasznosítani kívánó javaslatot elvetőket.

Több megyei pártbizottsági és tanácsi korifeus bizonygatta négy-öt évtizede, hogy a megyeszékhelyen nincs szükség sem művelődési házra, sem Katona József emlékmúzeumra. A hadakozásuk ellenére mégis kedvező döntés után az új intézményeket mintegy saját produktumukként ünnepelték…

Sokszor elszomorító az úgynevezett utókor hálája. Mennyivel elégedettebben, közhasznosabban élhetett volna több jeles személyiség, ha a koszorúkra, sírkövekre, szobrokra költött pénzt, figyelmet még földi tartózkodásuk alatt az általa képviselt ügyekre fordították volna

Mindez Nemesszeghyné Szentkirályi Márta emléktáblájának avatása okán gondolkoztatott el. A táblát egyébként október 11-én avatják a Budai utcai lakóház falán. Az ének-zenei iskola napjainkban aligha vonzana államfőket, művészeket, tudósokat Bács-Kiskun székhelyére, kórusai aligha öregbítenék Angliától Olaszországig a honi énekkultúra jó hírét, ha kezdeményezőjének nincsenek olyan szövetségesei, támogatói, mint például Kodály Zoltán, vagy Pankovits Józsefné országgyűlési képviselő.

Fentiek bizonyítására teljes egészében ide kívánkozna, több mint három évtizede őrzött levele. Hely szűkében csak néhány sort idézek az iskola-helyiség problémáira rákérdező hírlapírói kérdéseimre küldött válaszából. Elöljáróban annyit, hogy 1962-ben csak azért fogadták el az új énekes iskola számára a Katona József téren kijelölt, minimális igényeket sem kielégítő telket, mert ígéretet kaptak arra, hogy több helyiséget kapnak az irodaépületként használt volt ferences kolostor, 1970-tervezett megüresedésekor. Amikor a Kodály Intézet létesítésének gondolata felvetődött a városi tanács akkori elnöke biztosította Kodály Zoltánnét és Nemesszeghy Lajosnét, hogy a Kéttemplom közi nyomda kitelepítése után az üzem helyiségeiből juttatnak a hagszeroktatáshoz, a tervezett háromcsoportos óvoda kialakításához és a napközihez elegendő alapterületű épületrészt. Az ígéret ígéret maradt…Tehát, az idézet az említett levélből:

„Jelenleg naponta este 7-8 óráig tanítunk, nincs korrepetációra, úttörő és KISZ könyvtári olvasó foglalkozásokra helyiség. A folyosókon várakoznak, folyosóvégeken tanulnak, portásfülkében órákat tartanak, korrepeticiót tanárok saját lakásukon kénytelenek tartani, szertárak hiányában otthon készítik elő a kísérleteket, és kofferekben, nagy szatyrokban cipelik az eszközöket, az ebédlőben is tanítunk, stb.

A nevelőtestület fáradtsága, kezdődő idegkimerültsége úgy hat a gyerekekre, mint amikor a családban baj van a szülők egészségével, idegrendszerével s a gyerekek isszák meg a levét. Hát csupánennyit akartam tenni az 1972-es Kodály emlékév margójára itt, a szülővárosban…"

Heltai Nándor

Eltávoztak

Az idei embertelenül meleg nyár szomorú hírekkel is terhelt bennünket. Meghalt két idős, köztiszteletben álló kecskeméti tanárnő: **Gyönyör Tekla** és **dr. Katona Piroska**. Mindketten a Bányai Júlia (működésük idején a Leánygimnázium, illetve a Szenczi Molnár Albert Gimnázium), majd a Kecskemét Állami Tanítóképző Intézet tanárai is voltak. Munkásságuk, híres és elismert volt, szaktanárként, osztályfőnökként is tisztelettel emlékeznek rájuk a még élő szülők, diákok, kollégák. Áldás emlékükre!

Segítenek a gyermekeken

A Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Napsugár Gyermekotthona és a megyei kórház gyermekosztálya a Tesco áruház parkolójában gyermekeknek szóló rendezvényén jelentette be a Nemzetközi Gyermekmentő Szolgálat és a Tesco-Global Áruházak Részvénytársaság, hogy a két intézmény elnyerte a támogatásukat.

Kerekasztal alakul

Szociálpolitikai kerekasztalt alakít hamarosan az önkormányzat. Erre törvény kötelezi, mint ahogy arra is, hogy 2003 december 31-ig szociális szolgáltatástervezési koncepciót dolgozzon ki. A szociálpolitikai kerekasztal legfontosabb feladata, hogy a koncepciót véleményezze, illetve megvalósulását figyelemmel kísérje.

A jogszabály szerint a kerekasztalnak nevezett testület évente legalább egy alkalommal ülésezik, tagjai az önkormányzat működési területén szociális intézményt fenntartó, valamint a helyi rendeletben meghatározott szervezetek. Döntést a testület nem hoz, véleményezési és javaslattételi joggal azonban rendelkezik.

A kecskeméti közgyűlés legutóbbi ülésén elfogadott rendelet szerint a helyi szociálpolitikai kerekasztal tagjai a város részéről a szociális ügyekért felelős alpolgármester, a szociális és egészségügyi bizottság elnöke, a Margaréta Otthon, a Platán Otthon és a Szociális Szolgáltató Központ vezetői, a népjóléti osztály vezetője. Képviselteti magát a szakmai munkacsoportban az evangélikus, a református és a római katolikus egyház, a Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Kecskeméti szervezete, a Civil Kerekasztal Koordinációs Tanácsa, az Őszikék Kht és a Róna-Line Kht. A testület elnöke a szociális ügyekért felelős alpolgármester.

A Népi Iparművészeti Múzeumban...

Állandó kiállítás: A népi iparművészet fél évszázada - napjaink tárgyformáló népművészete (hímzés, szövés, faragás, fazekasság, népi kismesterségek).

Kamara kiállítás: Kalotaszeg -válogatás Zana Dezső gyűjteményéből (viselet, kerámia, hímzett és szőtt népi textilek).

Időszaki kiállítások: A VII. Népi Mesterségek Művészete Pályázat anyagából rendezett kiállítás megnyitója október 18-án 11 órakor.

A bajai halászháló készítő Pencz család kiállításának megnyitója - október 10-én 15 órakor.

Kézműves foglalkozás csoportok részére nyitvatartási időben, egyénileg szombatonként 15 órától előzetes bejelentés alapján: rongybabakészítés, batikolás, bőrözés, csuhéfonás, körmönfonás, szalmafonás, gyöngyfűzés, szalagsárkány készítés, nádhajó készítés, gyöngyfigurák.

Információ: Baksainé Nagy Edit 76/327-203.

DÍSZÍTŐMŰVÉSZ KÖR: minden kedden 15-17 óráig. Vezeti: dr. Varga Ferencné népi iparművész. **NAPRAFORGÓ FOLTVARRÓ KÖR**: október 18-án, szombaton 14.30-tól. Vezeti: Berényi Zsuzsanna. **SZÖVŐTANFOLYAM** kezdők részére október végétől indul heti egy alakalommal szombati napokon.Vezeti: Barcsik Sándorné, szövő. **FESTŐISKOLA** szerdánként 16-18 óráig. Vezeti: B. Tóth Edit. **GYÖNGYFŰZŐ TANFOLYAM**. Minden pénteken 14.30 - tól. Első alkalom: októberben. Vezeti: Szelesné Kása Ilona népi iparművész.

Összejövetelek, rendezvények színhelyéül kínáljuk a múzeum tágas termeit, hangulatos udvarát, pogácsasütéssel, népzenei műsorral kiegészítve.

NYITVA TARTÁS: keddtől szombatig 10 - 17 óráig.Belépődíj: 200,-Ft, kedvezményes: 100,-Ft.

hírek + hírek + hírek

- **Ragó Lóránt grafikusművész** kiállítását tekinthetik meg az érdeklődők október 13-ig a a Nemzetközi Kerámia Stúdió Museion-jában.

- **Az élet keddekből áll** címmel látható a Kecskeméti Ifjúsági Otthon galériájában október 15-ig T. Horváth Éva képeiből kiállítás.

- **Talapka István esperes-plébános** a kiskunfélegyházi Városi Könyvtárban előadásban mutatta be a félegyházi Kálváriát, amely éppen 175 éve épült.

- **„50 éves lettem"** címmel önálló esten megzenésített verseket mutatott be Papp Ferenc a kecskeméti Liga Könyvtárban. A jótékonysági est bevételét a Nyíri úti Általános Iskola és Speciális Iskola javára szánták.

- **Petri Ildikó képzőművész** képviselte a XXXIII. Békéscsabai Alföldi Tárlaton Kecskemétet két grafikájával a 124 alkotó 228 műve között a Munkácsy Mihály Múzeumban.

- **Márki Nóra Jázmin** alkotásaiból látható kiállítás október 11-ig Kecskeméten a Szakszervezetek Házában (Kisfaludy u. 6-8.)

- **Zeke Szabolcs és Nácsa Edit** tárlata október 13-ig, hétfőtől péntekig, 10-17 óra között tekinthető meg a Nemzetközi Kerámia Stúdióban.

Regionális közéleti lap
Köztér

ÖT ÉVTIZED HÁNY ÉVAD IS?

Fekete Tibor színművésszel

A kecskeméti Katona József Színház évadnyitó ülésén külön köszöntötte a társulat az ötvenedik évadját kezdő Fekete Tibor színművészt, aki most ősszel a nagy sikert arató Paraszthamlet című darabban lép először a közönség elé. Annál is szívesebben készültem a vele történő beszélgetésre, mert olvasóink többször sürgettek: mikor találkozhatnak a Köztérben az évtizedek óta városunkban élő, színpadon oly szívesen látott művésszel.

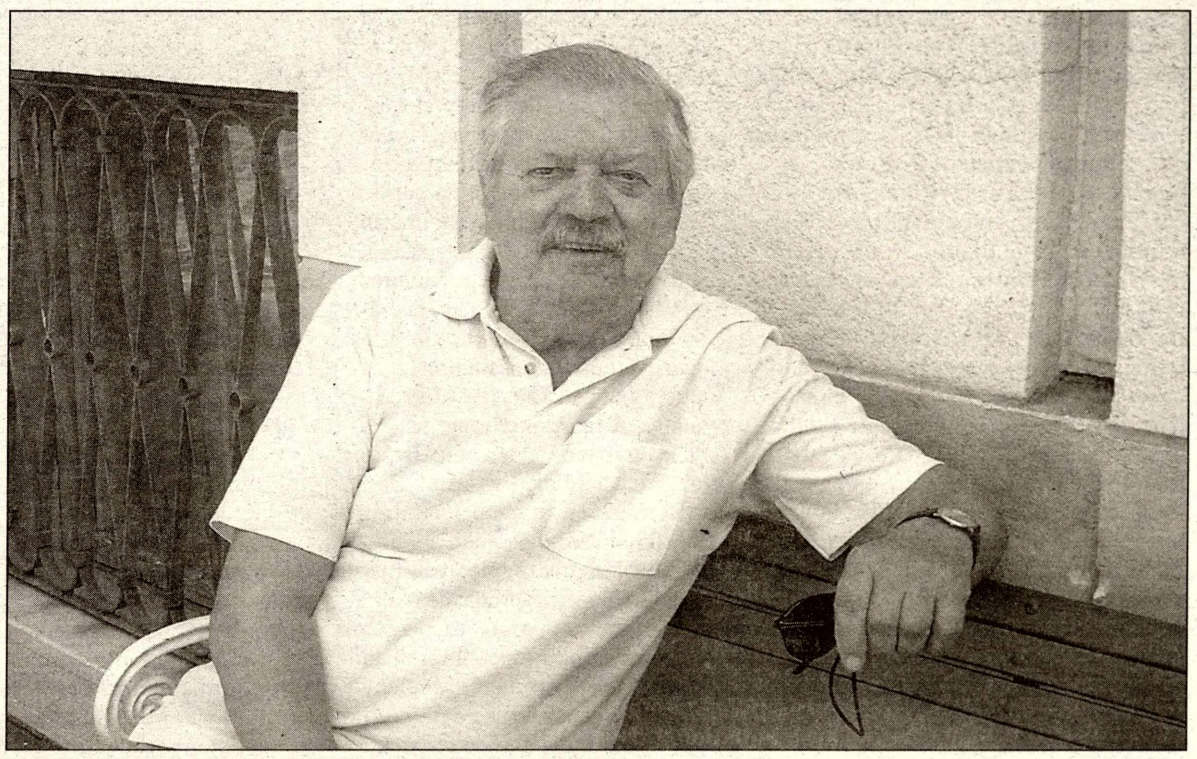

Nagyon boldog, kiegyensúlyozott ember vagyok. Elértem azt, hogy pályám végén elmondhatom: alkottam valamit ebben a városban, valami olyat, amiről talán még sokáig megemlegetnek - felel első, kimondatlan kérdésemre mélyről jövő őszinteséggel a művész, majd a gyermekkor emlékeivel kezdi a bemutatkozást.

- Salgótarjánban születtem, ahogy Zenthe Feri barátom is, akivel együtt kezdtük a pályát. Édesapám bányamérnök volt. Hárman vagyunk testvérek. A három Fekete-fiú legidősebbike már fél évszázada Mexikóban él, futballedző, volt szövetségi kapitány, több bajnokságot megnyert. Két éve személyesen Göncz Árpádtól megkapta Mexikóban a „Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt" - kitüntetést. Középső bátyám anyám különleges munkabírását örökölve vállalatvezető lett, én lettem színész egyedül, de hogyan? Az apám nagyon mulatós ember volt - rendszeres tagja a helyi kultúrcsoportnak, ahol például a sminkelés is az ő feladata volt. Talán ebben a közegben érintett meg engem először az a varázs, ami később egy életre a színpadra parancsolt. Nyolcéves korom táján jött fel a családunk Rákospalotára. Én évekig a Tavasz nevű moziban árultam a nézőknek a vizet, perecet, cukrot, és persze megnéztem vagy harmincszor minden filmet, amit csak játszottak akkoriban. Nemigen lehet csodálkozni azon, hogy hamarosan olyan színészalakokkal álmodtam, mint például a '67-ben meghalt amerikai színészóriás, Spencer Tracy, akinek az idő tájt még a nevét sem tudtam jól kiejteni, de már rá akartam hasonlítani. A katonaságnál megint csak egy kultúrcsoport közepén találtam magam, s voltaképp itt kezdődött minden - számos darabban játszottam jobbnál jobb szerepeket.

Innen már egyenes út vezetett a színházba?

A civil életbe visszatérve a József Attila Színházban kaptam az első egymondatos szerepemet. Ennél jóval többet jelentett, hogy valahogy én lettem Kiss Manyikának és Gregus Zoltánnak a kedvence. Ők irányították a mai színművészeti főiskola elődjének számító neves színiiskola vezetője, Rózsahegyi Kálmán figyelmébe. Bemutatkozásként a Szülőföldemen című verset szavaltam el neki. Hosszú csönd lett, már azt hittem, valamit nagyon elrontottam, amikor Kálmán bácsi megszólalt: engem a jövőben ingyen fog tanítani. Ennél nagyobb elismerést aligha kaphattam volna, hisz a hivatalos tandíj - havi százötven forint - igen nagy pénz volt akkoriban. A vizsgaelőadásomon a Faluszínház főrendezője, Both Béla és igazgatója, Mátrai József is jelen voltak. Mit ne mondjak, nem sok idő múlva már a Faluszínház rendes, szerződtetett tagjaként jártam velük az országot. Ez '53 szeptemberében történt, így éppen ötven esztendeje, hogy a pályán vagyok. Ebből az időből is gyönyörű emlékeket őrzök, kétszáznál is többször játszottam például a Lúdas Matyi főszerepét, olyan nagy sikere volt szerte az országban. Soós Imre játszotta filmen, én pedig a színpadon.

Hogyan került Kecskemétre?

Emlékszem, Kálmán bácsi mindig azt mondta: „Tibi fiam, ha jó színész akarsz lenni, akkor menj el vidékre, mert ott mindent játszhatsz 'drámától a vígjátékig". Ezt szem előtt tartva szerződtem 1957-ben Kecskemétre, ahol akkor még Radványi Géza volt az igazgató. Egy évre rá követte őt Radó Vilmos, aki nemcsak az igazgatóm volt, hanem a legjobb barátom is. Az idő Kálmán bácsit igazolta. Életemben három-négy olyan alkalom is volt, amikor elmehettem volna fővárosi színházakhoz játszani. Hívtak, vártak, de nem mentem. Mert, ha én akkor elmegyek Budapestre, nem játszhatom el a világirodalom gyöngyszemei sorából azokat a csodálatos, gyönyörű szerepeket, amiket itt, Kecskeméten eljátszhattam. Kevés színésznek adatik meg, hogy a Dózsától a Vágy a szilfák alatt-on át Az öreg hölgy látogatásáig olyan széles, sokszínű szerepkörben mutathatja meg magát, mint én. Azért vendégszínészként az ország más színházaiban is játszottam: Nyíregyházán, Veszprémben vagy például egy Ruszt-rendezte Sütő András - darabban Békéscsabán. Több tucatszor játszottam a Vígszínházban is, mégsem lett belőlem soha pesti színész.

Kedvenc szerepei?

Nehéz lenne elsorolni: Csörghető Csuli az Úri muriban, Tiborc, kétszer is játszottam, a Kaviár és lencse főszerepe, Luka az Éjjeli menedékhelyből, a Furcsa pár egyik figurája, a Csongor és Tünde Balgája. Az összes Raffai-darab főszerepét (Egyszál magam, Diplomások, Vasderes, stb.) én játszottam Kecskeméten. Van egy olyan levelem Raffai Saroltától, hogy „Tibi! Ezt a téesz-elnököt neked írtam. Az eset megtörtént Császártöltésen…" (Lásd: Vasderes).

S emlékezetes módon tartott számon Illyés Gyula bácsi is. Itt volt Kecskeméten a Dózsa-darab főpróbáján, majd a szünetben lejött a büfébe megenni a paprikás krumpliját. Persze rögtön körbevették az újságírók, fotósok. Erre Gyula bácsi: „- Álljanak meg! Küldjék le a Feketét!". Úgy parókában, ahogy voltam, odamentem hozzá, átölelt: „- Most fotózzanak!"- mondta. Úgy őrzöm azóta is ezt az újságfotót, mint egy szentképet a dedikálásával együtt: „Sok szeretettel egy igazi Dózsának".

Ezen a szép hosszú pályán megadatott Önnek az, ami a mai kezdő színészeknek inkább csak vágyálom: többtucat filmben is szerepelhetett. Olyanokban, mint a Bors, a Kántor, a Valahol Oroszországban, az Özvegy és a lánya, Hunyadi László, Bánk bán… Hogy találták meg a filmesek ebben az alföldi városban?

Nem tudom, de megtaláltak. Felejthetetlen volt Petur bánt játszani a hatvanadik születésnapját ünneplő Simándy József mellett. Volt egy nagyszerű film, a Ne zárjátok kulcsra az ajtót, ami szintén az egyik legkedvesebb filmes emlékem. De ugyanilyen ranggal bírnak nálam a kis szerepek is. Sokáig tagja voltam Törőcsik Mari, Szilágyi Tibi mellett az Aase-díj odaítélését elbíráló kuratóriumnak, s leginkább annak adtuk ezt a díjat, akinek kevesebb jutott ki az állami elismerésekből. Egyszer csak - három éve - csörög a telefon, egy kedves női hang gratulál a nekem ítélt Aase-díjhoz. Mondom magamban: - Hogyhogy? Nekem már van Jászai-díjam, Katona József-díjam, Érdemes és Kiváló művész elismerésem, s most ezt is kapom? Majdnem elsírtam magam. Tudja, az állami díjakat vagy kapja az ember, vagy nem. Sok múlik a szerencsén. De ezt a díjat a szakma adja, a kollégák, ettől a legértékesebb. Egy szó mint száz, én egy igen-igen boldog ember vagyok, amit a színészek közül kevesen mondhatnak el.

Mire gondol?

Gyönyörű volt a pályám, gyönyörű most is. Nagyszerű feleségem van. Harmincöt éve élek boldog házasságban dr. Percze Éva doktornővel, aki megyei főorvos volt itt huszonöt évig, s még most is dolgozik. Viszontagságos színészházi évek után a Hunyadivárosban vettünk lakást, azóta is itt élünk. Tudom, nem szabadna mondanom, de a színészek közt ritkaság, hogy valakinek ilyen kiegyensúlyozott magánélete legyen. Olyan ez a színészet, mint egy tó, amibe ahányszor bedobnak egy kavicsot, annyiszor új hullámot vet. Minden évben jönnek új kollégák, új arcok, új lehetőségek, de nem igaz, hogy a partnerbe bele kell szeretni. Más a színpad, más az élet. Én például a Moór Marival kilenc éven át játszottam együtt. Sokáig volt színpadi partnerem Csomós Mari, Gordon Zsuzsa. Úgy csókolóztunk, ahogy épp diktálta a szerep, aztán lejöttem a színpadról, megittam egy sört és elfelejtettem. Három veszélyes dolog van ezen a pályán: az ital, a nő és az éjszaka. Aki bármelyikbe beleesik, elveszett ember.

Volt-van olyan életideológiája, melyek megmentették a buktatóktól?

Nekem Rózsahegyi Kálmán bácsi azt mondta: "- Édes fiam, egy a titka ennek a színészi pályának: becsületesnek lenni, keményen dolgozni, tisztességgel, és soha senkit meg nem bántani". Én ma nyugodtan el merem mondani, hogy soha-soha senkit nem bántottam meg. Az elmúlt fél évszázadban volt vagy tizenegynéhány rendezőm, s megszámlálhatatlanul sok színpadi partnerem, de nem voltam haragban egyikőjükkel sem. Ha valakivel a próba hevében összeszólalkoztam, mert ilyen is volt, öt perc múlva már mentem hozzá kibékülni. Meg kell békülni az embernek, nem szabad haragot tartani, ez fontos.

Hosszú utat járt meg a mozibeli perecárusfiútól a sokfelől sokféle módon elismert színművész-hivatásig, addig, amíg mindenki „Tibi bácsija" lett ebben a színházban. Hogyan lesz vérbeli, jó színész valakiből?

Van egy titka ennek a mesterségnek: mindenkitől el kell lopni valamit. Páger Antal a Földindulást játszotta itt 1958-ban. Ott kellett ülni a próbán, mert ahogy ő játszott, úgy kevés színész játszik. Vagy itt volt például Kiss Feri bácsi, akit muszáj volt megnézni minden egyes operett-szerepében. Nagyszerű ember volt az itt dolgozó Németh Antal, rengeteget lehetett tanulni tőle. Latinovits Zoltán a Liliomot játszotta Kecskeméten. Minden próbáján bent ültem, mert látni kellett, ahogy ő mindig mindent kipróbált: így nyitom az ajtót, úgy nyitom az ajtót, előrelépek, nem lépek. Ha kellett, ötvenszer egymás után, hogy jobb legyen. Ezekből a jelenetekből lestem én el a színészetet, s ma sem lehet másképp annak, aki jó színész akar lenni. Persze a „lopás" nem a legjobb kifejezés erre. Gábor Miklós játszotta egyszer Hamletet. Négyszázan ültek a nézőtéren, köztük én is. Egyszer csak a négyszáz fejből háromszázkilencvenkilenc elnézett a jobb oldalra - egyszerűen azért, mert a jobb oldalon hátul bejött Gyenge Árpi, aki a sírásót játszotta. A tehetség, az igazi színészegyéniség csodálatos valami, szavak nélkül is magára vonja a figyelmet. A szakma csínját-bínját el lehet tanulni, de tehetséget lopni nem lehet.

Fél évszázad távlatából már azt is megkérdezhetem: másképp kell játszani ma, mint régen?

Azt nem mondom, hogy másképp kell játszani, inkább, hogy más lett az egész színházi világ. Másfélék a nézetek, mások az emberek. Régen mindent nagy pátosszal játszottunk, ma már ez nem menne el. Más lett a hitelesség fokmérője. Nem kellenek nagy átélések, széles gesztusok. Ha valaki bemegy a színpadra, vagy el tudja hitetni, hogy ő XY, vagy nem. Ilyen egyszerű. A legegyszerűbben, a legkevésbé mesterkélten, a legemberibb hangon szólalunk meg.

Van a mesterségétől független hobbija?

Kocahorgász vagyok, de abból a fajtából, amelyik még horgot sem tud kötni. Vitéz Laci és Szívós Győző barátom kötik nekem a horgot, én csak elüldögélek mellettük. Az ember szinte az egész életét zajban éli le, olyan jó néha egy kis csönd. Az ember hajnalban kimegy a vízhez, csicseregnek a madarak, susog a nád… De azért színház nélkül nem lehet meglenni. Aki eltöltött ötven évet ezen a pályán, annak továbbra is be kell járni, ezt a levegőt kell szívni: legalább itt a klubban vagy a titkárságon el kell egy kicsit beszélgetni. Másképp nem megy. Látja, én hatvanéves koromban mentem el nyugdíjba, most 76 vagyok. Már tizenhat éve nem tudnék mit csinálni, hatvanhatszor meghalhattam volna, ha újból és újból be nem jövök ide, el nem vállalok legalább egy nyúlfarknyi szerepet. Én egész életemben csak tanultam. Annyi száz oldalt eljátszottam már az ötven év alatt, hogy azt el sem lehet mondani. Itt nem lehet megállni. Ha megáll az ember - vége, elfelejtik.

Kada Erika

A Nemesszeghy Márta Énekkar nagysikerű rüsselsheimi útja

Énekkarunk 2001 januárjában nyolc volt Kodály-iskolás diák elhatározásából jött létre. Nem csekély öniróniával fellépéseinkben „Bátrak Kará"-nak neveztük önmagunkat... Az elmúlt majd három évben tagságunk gyarapodott Kodályos öregdiákokkal, házastársaikkal, barátaikkal. Kitartó munkával, néha bizony nehéz próbákkal sikerült eljutnunk az egyszerűbb reneszánsz madrigáloktól Kodályig, Bartókig. Nagy szerencsénk, hogy tagjaink többsége jelentős kórusénekesi múlt birtokában lépett be hozzánk. Kórusunk a szó legnemesebb értelmében amatőr együttes. A közös éneklés szeretete, a barátság, egymás megbecsülése tart össze és visz előre bennünket. Hátunk mögött semmilyen intézmény nem áll; néha egy-egy pályázaton elnyerünk némi pénzt, utazásaink alkalmával néhány nagylelkű cég anyagi támogatását élvezzük, a Kodály Iskola pedig ingyen biztosítja heti egyszeri próbáinkhoz a termet, amelyeket ezúton is köszönünk.

2003 májusában adtuk elő első önálló koncertünket az Evangélikus Templomban. Ekkor vettük fel Nemesszeghy Lajosné Szentkirályi Márta a Kodály Iskola alapítójának nevét, mert úgy gondoltuk, hogy munkásságát és emlékét leginkább egy élő zenei együttes tarthatja fenn és őrizheti meg.

Kecskemét testvérvárosa, Rüsselsheim egyik kórusa, a Frohsinn hívta meg énekkarunkat a fennállása 145. évfordulója alkalmából rendezett hangversenyükön való fellépésre. Utunkra szeptember 18-22 között került sor. A minket körülölelő kedvesség, odafigyelés és szeretet lenyűgöző volt. Olyan belülről fakadó figyelmességben, őszinte és önzetlen örvendezésben volt részünk a hangversenyen, a minden eseti beszélgetéseken, a rajnai hajóúton, a városházi fogadáson, amelyre igazán nem számítottunk. Bár utazásunk nem volt része az éves, hivatalos testvérvárosi programnak, a város több vezetője szakított - nem kevés - időt fogadásunkra és az ünnepi hangversenyen való részvételre. A nagysikerű hangversenyen egyházzenei és világi műveket énekeltünk Lassustól Bartók Négy szlovák népdaláig Pejtsikné Párdányi Judit és Dömötör Zsuzsa vezényletével. Egyik felejthetetlen kirándulásunk alkalmával a mainz-i dómban kezdtünk énekelni az akusztikát kipróbálandó, a magunk örömére. Meglepve vettük észre, hogy a székesegyház kezd megtelni, ugyanis a belátogató turisták rövid nézelődés után nem kimentek, hanem leültek a padokba és várták a következő mű felhangzását...

Frau Schunk a testvérvárosi kapcsolatok referense és a kórus vezetője Pejtsikné Párdányi Judit a városházi fogadáson

Kodály gondolatait gyakran utánagondolatlanul evidenciaként, hogy ne mondjam: közhelyként emlegetjük. Mi saját, felnőtt létünkben éljük meg személyiségformáló zenei nevelési axiómájának igazságát, amelynek fontosságáról újra megbizonyosodhattunk rüsselsheimi utunk során: "Az ének szebbé teszi az életet, az éneklők másokét is."

Kívánjuk a meghívó Frohsinn Kórusnak, hogy önfeledt dalolásukkal még legalább 145 évig tegyék szebbé a maguk és mások életét is.

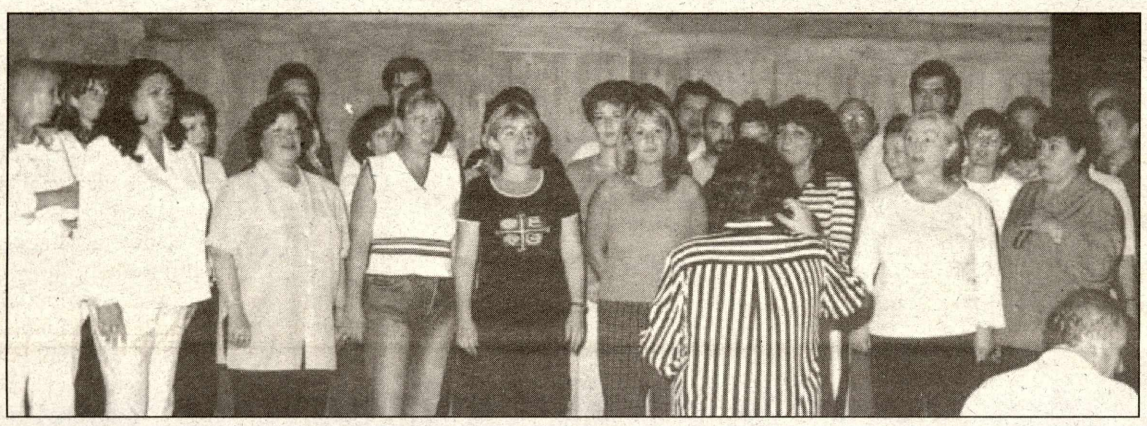

Zenés előadás a Képtárban

A Kecskeméti Képtárban szeptember 16-án egy három részes fuvoladuó hangverseny és művészettörténeti előadássorozat indult. Az első alkalommal „Jött éve csodáknak" címmel Pap Gábor művészettörténész diavetítéses előadását élvezhette az „Attila a képzőművészetben" című kiállításhoz kapcsolódóan a szép számú közönség, majd az előadás után Berényi Bea - Dratsay Ákos fuvoladuó barokk és kortárs (Bakki József, Sári József, Szervánszky Endre) zeneműveket bemutató hangversenyére került sor két részben, nagy sikerrel.

A sorozat október 14-én és november 11-én folytatódik a Képtár földszinti 3-as termében. Mind a két napon 16-17.30 óra között Magyarországi barokk művészet I-II. címmel **ifj. Gyergyádesz László** művészettörténész tart diavetítéses előadást, majd 18-20 óra között lesz **Berényi Bea-Dratsay Ákos** fuvoladuó barokk (Telemann, W. Fr. Bach) és kortárs (Sáry László, Székely Endre, Madarász Iván, Rózsa Pál, Láng István, Szigeti István, Hollós Máté, Kocsár Miklós) zeneműveket bemutató hangversenye. A zenei sorozat egyben a házaspár frissen megjelent kortárs magyar fuvoladuókat tartalmazó CD lemezének élő bemutatója. A belépés ingyenes!

Cirókáék Torinóban

A kecskeméti Ciróka Bábszínház az évadnyitót követően turnéra készül. 2003. szeptember 29-én a torinói INCANTI Rassegna Internazionale di Teatro di Figura fesztiválon mutatják be az Árnyak Színháza c. előadásukat, majd ezt követően október 3-án az ostravai SPECTACULO INTERESSE Mezinárodní Loutkársky Festival, majd október 25-én a wroclavi International Meeting of Puppet Theatres "Lalka, Loutka, Babka, Báb" vendégei lesznek. Az előadás a 2001. évi bemutatót követően 9 díjat kapott, többek között a Gyermek- és Ifjúsági Színházak Biennáléján a fődíjat, valamint a Magyar Színikritikusok díját a legjobb gyerekelőadás kategóriában. A darab rendezője Rumi László, tervező Mátravölgyi Ákos, Grosschmid Erik, zeneszerző Ágoston Béla.

Kreatív fotográfia a hatvanas éves Csehszlovákiájában címmel tekinthető meg kiállítás a Magyar Fotográfiai Múzeumban október 26-ig. Vasmunkások, fotósok és egy művészettörténész állt össze 1980-ban, mást akartak, mint ahogy addig volt. Beszélgettek, vitatkoztak, kérdeztek, kritizáltak és fényképeztek. Munkájuk eredmény a „dobre foto" - azaz a jó fénykép - amelyet ajánlunk a közönség figyelmébe. Meg kell nézni a képeket, utána önkritikusan el lehet gondolkodni. És mindent egy kicsit másképp folytatni...

ELHOZOTT GONDOLATOK

- A Probstner-kiállítás megnyitójáról -

Mint arról már hírt adtunk, szeptember 10-én nyílt meg Probstner János Ferenzy Noémi-díjas művész 60-éves jubileumi kiállítása a Nemzetközi Kerámia Stúdió galériájában, melyen a megyei közgyűlés elnöke, Balogh László mellett baráti köszöntőt mondott Utassy Ferenc, Izland magyarországi tiszteletbeli konzulja is: - Jánosról nagyon sokáig egy Márai-gondolat jutott az eszembe - hallottuk Utassy Ferenctől -, ami valamikor nagyon megfogott. A hontalanság, idegenség az, amikor nevedről lehullanak az ékezetek. Szemben például az angol ábécé betűivel, a magyar olyan nyelv, amely ékezeteket használ. Probstner Jánosról Reykjavíkban a diákjain keresztül hallottam először: „- Itt tanít az egyetemen egy magyar tanár, valami Janos"- mondták. Ilyen az, gondoltam, amikor az ember nevéről lehullanak az ékezetek. János ott, akkor nagyon magányos volt, „Mit keresek én itt?"- szerű gondolatokkal, de végigcsinálta, amiért ment: tanulni-tanítani-kivinni-hazahozni... Bekapcsolta az európai vérkeringésbe azt, amit ő itthon akkor már nagyon magas szinten művelt.

A megnyitót követően a konzul urat városunk európai híréről, rangjáról kérdeztem: - Kecskemét mindig „hírös" volt - válaszolta. - A kodályi gyökerek máig nagyban meghatározzák a város arculatát a külföldiek szemében. Nagyon fontos momentum ebben a Kodályi módszeren túl maga az a szándék, ahogyan az énekre nevelés, énekkel nevelés szemléletét képviseli a világban. Az itt működő Kodály Intézet rangos nemzetközi hírnevet ad a városnak. A 'Kerámia Stúdió nem kevésbé tölti be ugyanezt a szerepet a világban. A képzőművészek Ausztráliától Nagy-Britanniáig tudnak erről a kecskeméti intézményről, amelynek olyan rangja van, amilyennel a képző- és iparművészet terén Budapest sem büszkélkedhet. Az, hogy az Alföld közepén egy Kecskemét méretű városnak ilyen nimbusza lehessen, csak olyan embereknek köszönhető, mint Probstner János, aki képes volt harminc év alatt mindezt megteremteni. A zene- és a képzőművészet az a két bástya, amire jelenleg a város nemzetközi elismertsége épül - jelezve egyúttal a világnak azt is, hogy többirányú szellemi pezsgés, alkotókedvvel párosuló művészeti érdeklődés jellemzi az itt élő embereket.

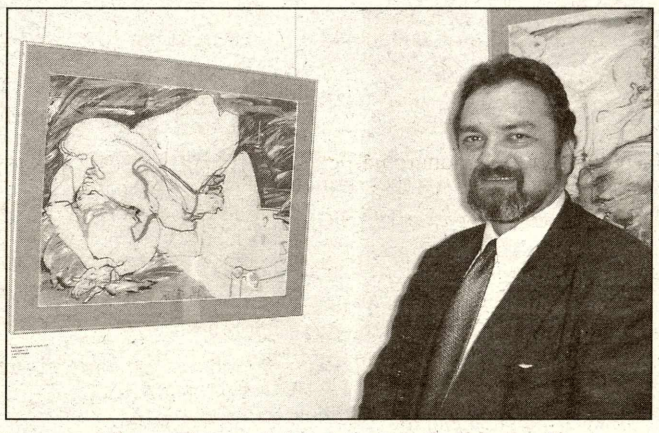

Utassy Ferenc Izland tiszteletbeli konzulja

Probstner János és felesége

Nagy élmény volt a zsúfolásig telt kiállítótermek hallgatóságának Sebestyén Márta és Sipos Mihály zenés-dalos köszöntője. - Probstner Jánosról és világhírű stúdiójáról gyakran hallok említést külföldön is, például Japánban, ahol igen gyakran megfordulok - kezdte a szót Sebestyén Márta, ahogy odaléptem hozzá. - Kicsi korom óta nagyon erős vonzalmat éreztem a képzőművészet iránt - folytatta. - Sokan nem is tudják, de én felvételiztem a képzőművészeti főiskola alkalmazott grafika szakára. Föl is vettek, csak azért nem végeztem el, mert addigra már nyakig merültem az éneklésbe. A vonzalom viszont máig megvan: minden dallam megjelenik előttem színekben, formákban. Szín-forma-hang nagyon szorosan összefüggenek. Végtelenül boldog vagyok, ha kiállításokon énekelhetek, ha egy-egy kortárs képzőművészeti alkotáshoz hozzátehetem a magamét én is - hangokból. Visszatérve Jánosra: hihetetlenül szívós, fogát összeszorító, minden akadályt leküzdő művésztípus. Csodálatra méltó, ahogy az elmúlt évtizedekben politikai rendszereken keresztül, mondhatni, azoktól függetlenül végigvitte az elképzeléseit - maga köré vonzva, gyűjtve a tehetséges fiatalokat is a világ minden tájáról. Úgyhogy le a kalappal, csak így tovább, s remélem, hogy még a századik születésnapján is muzsikálunk neki!

-ke-

Regionális közéleti lap
Köztér

KEDVES VENDÉGEK VOLTAK

KINCSES VERONIKA

Nem véletlenül kértem fel egy rövid interjúra Kincses Veronikát a XIX. Kecskeméti Népzenei Találkozót megelőzően, mert azon túl, hogy a világban a magyar népzene nagykövetként tartják számon, személyes emlék is köti városunk eme rendezvényéhez:

A legelső Kodály-szeminárium Kecskeméten volt 1970 nyarán. Férjemmel akkor még zeneakadémisták voltunk. Ő zalaegerszegi volt, én pesti, s épp ezen a szemináriumon - hogy is mondjam -, itt Kecskeméten kezdett el udvarolni.

A családjukban mennyire volt jelen a zene?

Annyiban érintett csak meg a zene gyermekkoromban, hogy volt egy zongoránk, ami persze minden rendes polgári családban előfordult. Apai nagyanyámnak nagyon szép hangja volt. Az anyukámnak is. Az anyai dédnagyapám olasz volt. Valamit az ő temperamentumából, zeneszenvedélyéből is örökölhettem. Már kislánykoromban beválogattak a rádió gyermekkórusába, innen már - mondhatni - egyenes út vezetett a pályára.

Még a főiskola évei alatt férjhez ment, s alighogy befejezte Pesten a zeneakadémiát, megszületett Gergely fia. Ezt követően szinte azonnal elkezdődtek második zenei diplomájának megszerzése érdekében az Accademia di Santa kurzusai Rómában - miközben itthon a Magyar Állami Operaház magánénekesének szerződtették. Hogy lehetett ezt győzni?

Gyerekszülés, pályakezdés, gyereknevelés. A pályánmaradás, előrejutás érdekében újabb tanulás és munka, majd megint a család… Nem is tudom hány dolgot kellett párhuzamosan csinálni. Csak így lehetett, ha az ember semmiről sem akart lemondani. Mára már két unokám is van. Balázs hároméves lesz, Vince még csak pár hete született. Csordultig van a szívem szeretettel, ha látom őket vagy rájuk gondolok.

Volt példaképe?

Több példaképem is van, bár én mindig saját magam akartam lenni. Ilyenek, mint Renato Scotto és Mirella Freni. Aki jó, azt mindig csodáltam, élveztem. De ugyanígy vagyok a fiatalabb generációval is. Aki jó, az jó, nincs mese. Mindig azt mondtam, hogy egy ember nem húz el egy szénásszekeret. Kellenek ugyan sztárok, de egy operai munka mindig együttes munka.

Különbözik-e valamiben a zenész a más szakmabéliektől?

Nem törekszünk másságra. Az egy adottság, hogy valakinek van hallása vagy nincs, de azt hiszem, nagyon kevés ember van, aki ne szeretné a zenét. Az biztos, hogy aki valaha tanulta, mindenképpen gazdagabb érzelmeiben, tudásban, érdeklődésben és emberi hozzáállásban is.

Liszt-díjas, Kossuth-díjas érdemes művész. Magáénak tudja a Székely Mihály Emlékplakettet és az Erzsébet-díjat. Három szólólemeze jelent meg. Párizsban Önnek ítélték a nemzetközi hanglemezdíjat. '99-ben itthon is eMeRTon-díjas lett. Kell ennél több? Melyikre a legbüszkébb?

A Kossuth-díjra. Végül is nem a díjaktól lesz híres az ember, hanem attól, amit letesz az asztalra. Ebből adódóan - bár a díjak is nagyon jólestek - az olyan munkáknak örültem a legjobban, amelyek valahogyan hosszútávon megmaradnak: a hanglemezfelvételeknek, televíziós szerepléseknek, megörökített koncerteknek. Néha kimegyek a temetőbe és látom a régi sírköveket, hogy az elhunyt ilyen címzetes tanácsos, meg olyan miniszteri tisztségviselő volt, stb.. Édes jó Istenem, azt sem tudja senki, hogy vajon kik voltak, mit csináltak, miért is kellett mindezeket a sírkőbe faragni… Én ezekkel a lemezekkel vésem bele magam az időbe. Egyszer talán majd a leszármazottaim rámcsodálkoznak, hogy a dédi milyen híres volt, milyen szépen énekelt.

A lemenő ágat tekintve fia személyében is továbbfolytatódott a zene világához való kötődés. Jelen pillanatban ez most mit jelent?

Gergely fiamnak három zenei diplomája van. Tanárképzőben fúvós karnagyi diplomát szerzett, de van zeneakadémiai klarinét-művésztanári és zeneakadémiai karmesteri diplomája is. Sokfele járt már a világban, most éppen Amerikába szerződött a milwaukee-i szimfonikus zenekarhoz karmesternek.

Ön szerint mi a magyarázata annak, hogy sok fiatal tehetséges zenész már eleve nem itthon kezdi a pályát?

Sok az eszkimó és kevés a fóka. Egyébként Magyarországon nem lehet igazi világkarriert csinálni, mert ehhez mindig a tűzhöz közel kellene lenni. Legjobb példa erre a monarchia-beli Lehár és Kálmán is, akik szintén nem innen csinálták meg a nagy karriert, hanem Bécs és környékéről.

Mi a titka? Mitől válnak olyan magas színvonalúan hitelessé az előadásai?

Az éneklés nagyon összetett dolog. A technikai tudás tökéletesítése mellett lehetőleg minél többet hozzá kell olvasni a szerephez. Megfigyelésen, tapasztalatokon alapuló mély emberismerettel kell bírni. Élményeket kell szerezni, látni, érezni, tudni kell a figurát. Én lírai alkat vagyok, a poétikus szerepeket szeretem, meg azokat, amelyek egy-egy sorsot formáznak. Szívesen éneklek olyan összetettebb nőalak-figurákat, amilyeneket például Puccini visz a színpadra.

Tervei a közeljövőben?

Az USA-ban, Mexikóban lépek fel. Közös fellépéseink is voltak-vannak itt a fiammal, illetve Spanyolországban, Németországban állok közönség elé. Mindeközben a Pécsi Tudományegyetemen vagyok kinevezett egyetemi tanár. Az új ének-tanszék megszervezésével bíztak meg, ami azért nem kis feladat, nagyon sok munkát ad.

Kísérték olyan gondolatok, melyeket akár élete mottójául is megemlíthet?

Csak egy: mindig többet kell elvégezni, mint ami a feladat.

Kada Erika írásai és fotói

SEBESTYÉN MÁRTA

Milyen szálak kapcsolják Kecskeméthez? - tettem fel a kérdést Sebestyén Márta énekművésznek, akivel pár nappal a Kecskeméti Népzenei Találkozó megrendezése előtt beszélgettünk.

Édesanyám Kodály-növendék volt, az utolsó öt népzene-szakos hallgató egyike, s közben velem várandós. Úgy hiszem, ez már eleve meghatározta az életemet, azt, hogy népzenében gazdag lesz. A másik, ami eszembe jut, az a rengeteg sok, jóízű népzenei találkozó, amiben fiatal lány korom óta részem van ebben a városban. Olyan emberekkel, olyan asszonyokkal volt szerencsém már találkozni, akik hallatlan értékeket képviseltek. Legtöbben ma már nincsenek köztünk, de micsoda szerencse, hogy nekem a hetvenes években pontosan emiatt a kecskeméti találkozó miatt alkalmam volt megismerkedni velük, s ezért tényleg hálás köszönet jár mindazoknak, akik ezt lehetővé tették.

Heltai Nándor, a népzenei találkozók „atyja" emlékidéző képeket mutat

Olyanokra emlékszem vissza, mint például Bujáki Gergely bácsi vagy Ambrus Sándorné Márton Kata, egy kalotaszegi asszony, aki még Bartóknak énekelt. Én első kézből tőle hallottam azokat a dalokat, amiket előttem Bartóknak is elénekelt, így aztán büszkén mondhatom, hogy szinte én is a nagy népdalgyűjtő nyomdokain haladva gyűjtöttem és tanultam meg ezeket a dalokat. Hihetetlenül nagy élmény volt velük a kecskeméti találkozók idején egy kollégiumban aludni, hosszú-hosszú órákat átbeszélni, amikből aztán kiderült, hogy zömében mindannyian szegény életűek, keserves sorsúak voltak, sok munkával és még több testi nyavalyával kínlódva teltek a hétköznapjaik, amiket igazából a dal, az éneklés szeretete tudott szebbé tenni. A közös éneklés lehetősége hihetetlenül felvillanyozta őket, hatalmas életerőt sugároztak ránk. Mellettük valójában mi, fiatalok éreztük magunkat vacakolósnak, nyavalygósnak, miközben a kacskakezű, idős, fájós lábú asszony dúdolászva, tánclépésben ment ki a tusolóba. Ha behunyom a szemem, megjelennek előttem ezek a hullámzó, csivitelő, nevetgélő asszonyok, s mindez együtt jelenik meg abban a szóban, hogy Kecskemét.

Gyakran járja a világot: milyen visszhangja van külföldön a Kecskeméti Népzenei Találkozóknak?

Ide illik elmesélni egy történetet. Többször találkoztam már az angol királyi család tagjaival. Egyik alkalommal a Buckingham-palotában Károly hercegnek és felséges mamájának énekeltem egy magyar népdalcsokrot, amit nagyon szép levélben köszönt meg a herceg - külön kifejezve azt, milyen nagy tisztelője a magyar nép dalainak. Más alkalommal épp Kecskeméten találkoztunk, amikor egy intézményt avatott fel. Itt is megleptem egy énekkel, amit nagy hálával fogadott. Legközelebb Göncz Árpáddal együtt ültünk az angol miniszterelnöki rezidencia hivatalos ebédjén, amikor is az elnök úr feleségével beszélgetve a kecskeméti Kodály Intézet került szóba. - Amit itt tudnak ebben a városban - mondta -, az párját ritkítja - s az asztalnál többen is hasonló vélekedéssel erősítették meg Claire Blair szavait -: a népzenei kultúrának nagyon erős székhelye a világban Kecskemét… Nem tudom, hogy ennek tudatában vannak-e itt Magyarországon. Véleményem szerint - folytatta Márta - nem ártana ezt jobban tudatosítani, mert igen nagy baja a magyar embernek, hogy kishitű, nem tud eleget saját erényeiről.

Kecskemét főtere nem csak a népzenei találkozók idején, hanem szinte tavasztól őszig kínálja a népi iparművészet termékeit. Hogy látja ezek beilleszthetőségét mai életünk tárgyai közé?

Amikor én annak idején elmentem népdalt gyűjteni, nem úgy mentem, mint nagyon sok egyetemista vagy romantikus lelkű fiatal, hogy a dalok mellett minél több korondi kancsót, tányért is hazahozzak. Érdekes módon engem a tárgyi emlékek nem ilyen megközelítésből érdekeltek. Talán azért is van ez, mert még mindig nagyon kicsi lakásban lakom és helyem sem lett volna a gyűjtött tárgyak eldugott, öncélúnak mondható tárolására. Nálam egy tárgy akkor van a helyén, ha használjuk ugyanúgy, ugyanabban a rendeltetésben, ahogy valamikor is használták. Nagyon érdekes kérdés egyébként manapság az, amire utalt, hogy mit enged meg a jó ízlés és mit nem. A szépérzék alapvetően azzal fejleszthető, alakítható, ha valaki gyakran kerül kapcsolatba értékes, szép tárgyakkal, dolgokkal. Szeretném, ha a gyerekeim is jó irányba fejlődnének azáltal, hogy sok szépet és jót látnak, hallanak.

Nem mindegy például, milyen az épített környezetünk. Nem mindegy, hogy egy gyerek lakótelepen nő fel, kommersz berendezési tárgyak között, vagy pedig valami míves környezetben, ami lehet akár egy kúriaház vagy egy szép vidéki ház. Én most a Budai várban lakom egy régi házban, s ha kilépünk az ajtón, körbevesz a történelem. Nagyon fontos az ilyen jellegű ízlésformálás, mert tudat alatt épül be a gyerek gondolkodásába, látásmódjába. Meghatározza az esztétikai érzékét, arányérzékét. Anélkül, hogy erről többet beszélnék, ugyanez vonatkozik a zenére, irodalomra is. Milyen fantasztikus emberek voltak például a mi Nobel-díjas tudósaink! A reáltudományokkal foglalkoztak és mégis, hihetetlenül műveltek voltak minden téren, zenében, képzőművészetben egyaránt. Sziklaszilárd ízlésük volt - s ezt, ennek a tudatos alakítását hiányolom napjainkban, s ennek lehet eszköze a messze földön híres magyar népzene is.

DLA: mesterfokozat birtokosai és várományosai

Manapság egyre gyakrabban előfordul, hogy jobban vagy kevésbé ismert személyiségek neve mellett sajátos betűszavak jelennek meg: PhD vagy DLA. A felsőoktatási törvény 1993-as elfogadása óta a szektor érintettjei számára ismerősek a betűszavak által jelölt fogalmak: PhD=Doctor of Philosophy, DLA=Doctor Liberalium Artium. Előbbi a felsőoktatásban bizonyos oktatói besorolás (pl. docens, tanár) felett megkövetelt tudományos fokozatot, utóbbi az elméletileg is megalapozott művészi tudást, a „mester" szint elérését jelenti.

A törvénynek megfelelően a legnagyobb egyetemeken „doktori", illetve „mester" iskolák működnek, melyek akkreditált programjaik révén segíthetik a jelölteket a megfelelő fokozat elérésében.

A doktori programokon való részvételt szigorú szabályok és követelmények határozzák meg. A jelentkezőknek már eleve rendelkezniük kell egyetemi szintű végzettséggel és bizonyos művészi gyakorlattal, tapasztalattal (koncertek, kiállítások, esetleg publikációk). A program meghatározott időrend szerint halad, ez általában három éves képzést jelent hivatalos órabeosztással, vagy - külön engedély alapján - egyéni felkészüléssel.

Mindkét formában teljesíteni kell azonban a vizsgákat, az írásbeli feladatokat és természetesen a művészi felkészülés stációit jelző koncerteket, kiállításokat. A képzési idő folyamán kell benyújtani, illetve elfogadtatni a diplomamunkát, ez többnyire a művészi alkotómunka eredménye (koncert, műalkotás) mellett egy-egy disszertációt is magában foglal.

A diplomamunkát (mestermunkát) a doktori eljárásban meghatározott bíráló bizottság véleményezi, emellett egyes programokban a disszertáció bizottság előtti védését is előírják. Elmondhatjuk tehát, hogy aki a DLA fokozat megszerzésére vállalkozik, a PhD-vel közel azonos megmérettetésre számíthat.

Míg a PhD fokozat megszerzése már-már természetesnek tűnik azok körében, akik főiskolán vagy egyetemen pályáznak a tanársegédnél vagy adjunktusnál magasabb oktatói státuszra, a DLA programokon való részvétel és fokozatszerzés még kevésbé él a köztudatban. Ezért is kerestünk fel néhány ismert művész-egyéniséget, akik körünkben is ismertek és vállalták vagy vállalják a fokozatszerzéssel járó kihívásokat és megpróbáltatásokat.

Arra a kérdésre, hogy mi motiválta őket a mesterfokozat megszerzésére történő pályázatuknál, kivétel nélkül a további tanulás, a művészi fejlődés lehetőségét említették: azt az igényt, hogy saját művészeti területükről minél több és minél mélyebb tudással rendelkezzenek. Meggyőződésük, hogy a személyes továbbképzés a mindennapi munkát is segíti, legyen szó szorosan vett művészi teljesítményről vagy éppen tanításról.

Balanyi Zoltán - ***szobrászművész, a Kecskeméti Főiskola Tanítóképző Főiskolai Karán tanít, nevét olvashatjuk a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán működő Képzőművészeti Mesteriskola honlapján a Szobrászat I. program résztvevőjeként (Témavezetője: Bencsik István, a mesteriskola megalapítója).***

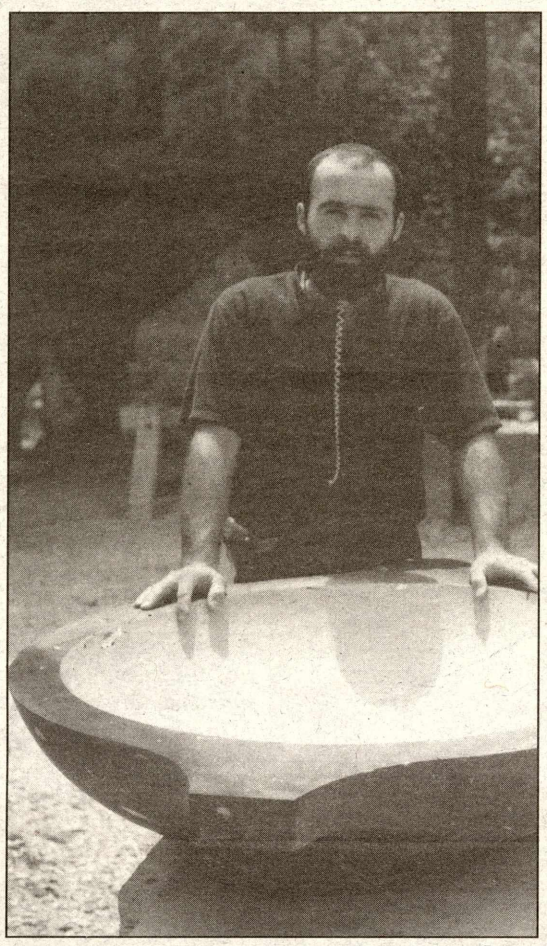

A pécsi Mesteriskolába évenként 3 jelentkezőt vesznek fel öt szakra, a mindenkori jelentkezők felkészültségétől függ, hogy hányan vannak egy-egy szakon, hisz a keretszámokon belül lehetséges az átcsoportosítás. Neki szerencséje volt, mert államilag finanszírozott képzésben vehetett részt és a villányi Szoborpark melletti Gyimothy villában dolgozhatott. Az egyetem által bérelt műhely és alkotótábor ideális hely a felkészüléshez, amelynek során egy szemesztert Németországban töltött egy japán professzor mellett. A tanulmányokat három éves, professzori egyeztetéssel és elfogadtatással kialakított munkaterv alapján végezte. A jelentkezés után egy év várakozási idő volt, ez az eljárás szerint arra szolgál, hogy a jelölt meggondolja, hogy komolyan akarja-e a tanulmányok folytatását.

A program szerint kiegészíti egymást az alkotás és a művészeti kutatómunka: félévenként egy-egy írásos dokumentumot kell készíteni az alkotótevékenységről a professzor számára. Ez egyfajta őszinte szembenézést jelent saját alkotásaival, de ez jelenti a munka nehézségét is: nehéz az embernek saját művészi tevékenységét objektíven, mintegy kívülállóként szemlélni, leírni az alkotás valójában belső folyamatát. A disszertáció a folyamatos kutatás alapján készül, előre elfogadott vázlat alapján: ez szigorú szabályok szerint készül, „rögzíti a mestermunka létrehozásának folyamatát, a felmerült technikai és elméleti problémákat", a műfaji, stílusbeli sajátosságokat. Emellett minden tanév végén kötelező egy kiállításon bemutatni az időközben született műveket, és be kell számolni a végzett kutatómunkáról. A képzés végére egy nagy volumenű köztéri alkotást kell készíteni, ez adja az abszolutóriumot, utána kezdődik a tulajdonképpeni doktori eljárás, amely védéssel zárul. A fokozat megszerzéséhez hozzátartozik egy középfokú nyelvvizsga is.

Igazán csak önálló erőfeszítéssel lehet megfelelni a követelményeknek, de ha már belekezdett, akkor szeretné a legmagasabb szintre fejleszteni tudását. A mester csak akkor segíthet, ha a tanítványban megvan az alapvető késztetés. Egyébként nem könnyű a témavezetői instrukciók elfogadása sem, hiszen a mesternek sem mindig sikerül a ráhangolódás a tanítvány munkájára. A teljesítményhez tehát elsősorban belső indíttatás (ez fakadhat a pályaválasztást motiváló családi háttérből is!), kitartó munka kell, de a türelemre és néha a jó idegzetre is szükség lehet.

Erdei Márta - ***zongoraművész, a dublini Royal Irish Academy of Music (Ír Királyi Zeneakadémia) tanára, DMA fokozatát (a DLA-nak megfelelő zenei mesterfokozat) az USA-ban, az Indiana University School of Music (Indiana Egyetem - Zenei Fakultás) művészképzőjében nyerte el.***

A Kodály Iskola egykori növendéke zeneileg későn érő típusnak tartotta magát, ezért már egy hazai állás-lehetőség birtokában könyörögte ki a felvételi meghallgatást, Ennek sikere révén kezdte meg doktori tanulmányait úgy, hogy a szűkös ösztöndíj mellett zongorakíséretet vállalt pénzkereseti forrásként. A program második évétől Sebők György volt növendéke, Shigeo Neriki irányította felkészülését. Mellette kezdődött és teljes erőbedobással folytatódott a koncentrált, kemény munka.

A program komplex elvárásokat fogalmaz meg: elméleti és gyakorlati követelményeknek egyaránt meg kellett felelni. A zongora előadó-művészet főtárgy mellett a zeneelmélet és a kamarazene melléktárgyakból is sokoldalú felkészültséget követeltek. Négy félév átt a zongorairodalom különböző korszakairól szóló szemináriumra kellett önálló kutatással, esszékkel készülni. Minden területen megkövetelték, hogy gyakorlatilag a zeneirodalom valamennyi jelentősebb korszakával kapcsolatban kutatómunkát végezzen, dolgozatokat írjon, pedagógiai gyakorlatot folytasson. A 8 koncertből három szólóestet, egy előadással egybekötött fellépést, kettő versenymű megszólaltatását, kettő pedig kamarazenét jelentett.

Négy komoly vizsgát kellett teljesíteni: a kötelező „stílus" vizsga (ez zenefelismerés a művekhez kapcsolódó kérdésekkel) mellett négy órás volt a zeneelmélet és nyolc órás a zongora vizsga. Ez utóbbi volt a legrázósabb, hiszen pusztán egy számítógép és papírok társaságában kellett hat esszékérdést kidolgozni különböző szerzőkről és művekről. Az utolsó, szóbeli főtárgy vizsgán a konzulens professzoron kívül jelen voltak a koncerteket értékelő tanárok is. A disszertáció Vajda János műveit dolgozta fel, ezt már nem kellett védeni, csak előzetes egyeztetés alapján elfogadtatni. Rendkívül nehéz volt végigjárni a programot, de megérte, hiszen a 2000 diákot oktató zenei fakultáson minden adott volt a tanuláshoz: a kiváló nemzetközi professzori gárda mellett a kiválóan felszerelt egyetem az akadémiai, kutatási tevékenységhez is kiváló lehetőségeket kínált.

Ittzés Tamás - hegedűművész, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola mesterprogramjának résztvevője, a felkészülést Kovács Dénes irányításával végzi.

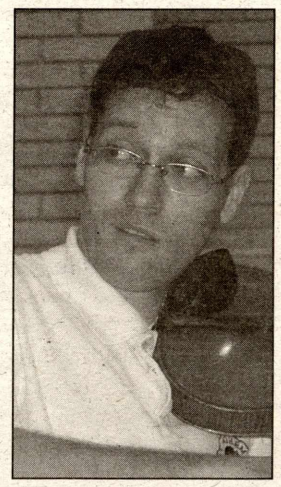

A sikeres felvételit követően az idén már a DLA program második évfolyamára jár, nappali tagozaton, tehát rendszeres konzultációkkal, órarenddel. Főtárgya a hegedű, emellett 6 szemeszteren keresztül krediteket kell szereznie a zeneelmélet, zenetörténet, idegen nyelv és a művelődéstörténet területéről is. (Ez utóbbit az ELTE Bölcsészettudományi Karán.) Félévenként egy-egy koncertet kell adni, ezen kötelező J. S. Bach szólószonátái és partitái, Paganini művei mellett egy Mozart hegedűverseny és egy romantikus szerző versenyművének megszólaltatása. Az igazi megmérettetést Bartók hegedűversenyének és hegedű szólószonátájának megtanulása és előadása jelenti majd, de tulajdonképpen ezért jelentkezett a képzésre. Ezeknek a műveknek a megtanulására máképp nem kerülhetne sor, ehhez kell egyfajta külső kényszer.

A disszertációt a három éves képzési időtartam alatt 70%-os készültségi állapotba kell eljuttatnia, utána jön a beadás, a védés és a záróvizsga. Ha rövidebb az értekezés, akkor zárásként egy teljes estét betöltő koncertet kell adni, ha hosszabb, akkor elég egy fél koncert. A disszertáció témájául Heinrich Ignaz Franz von Biber (1644-1706) német korabarokk szerző munkásságának elemzését választotta, talán nem véletlenül. A különleges stílusáról, műveinek sajátos hangzásvilágáról híressé vált mestert a hegedű „bohém"-jeként is emlegetik…

Kiss Katalin - ***karvezető, a Kodály Intézet docense, az Ars Nova Énekegyüttes művészeti vezetője a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen szerezte meg a DLA mesterfokozatot.***

Eddigi, kórusvezetőként végzett előadóművészi munkássága (az Ars Nova Énekegyüttessel szerzett nemzetközi díjak, koncertek, CD felvételek, nemzetközi zenepedagógiai és előadóművészi tevékenység) eredményeként nyert felvételt, nem sokkal a doktori program beindulása után. Egyéni felkészüléssel teljesítette a követelményeket, de a három éves időtartam jogszabályi előírásainak így is meg kellett felelnie: ez idő alatt teljesítette a két kötelező nyelvvizsgát is.

A vizsgán három nagy területen szerzett tudásról kellett számot adni az egyetem által kijelölt bizottság előtt: a XX. század magyar kóruszenéje mellett a XVI. századi angol kóruszene és a hangképzés volt a kijelölt témakör. A témák rendkívül szerteágazóak, ezért a magyar nyelvű szakirodalom feldolgozása mellett komoly erőfeszítést jelentett a nemzetközi szakirodalmi források beszerzése és tanulmányozása. Ráadásul kiszámíthatatlan volt, hogy milyen jellegű kérdések várhatók a vizsgán, hiszen elsőként végezte ezt a kurzust, s a doktori programot meghirdetők maguk is frissen dolgozták ki a követelményeket, senki nem támaszkodhatott korábbi tapasztalatokra, bevált gyakorlatra.

A disszertáció az első nagy magyar karnagy generációval foglalkozott, természetesen előre egyeztetett témaként, elfogadtatással, védéssel. A mesterfokozat megszerzésének utolsó és egyben legfontosabb állomása a kecskeméti érdeklődők által is hallott mester-doktori hangverseny volt 2002. novemberében, a Zeneakadémia nagytermében, az Ars Nova közreműködésével. Ezt a követelményt elsősorban azok tudják teljesíteni, akiknek önálló együttesük van. Egyébként a hangszereseknek könnyebb, hiszen nem kell előadó együttesről gondoskodniuk, mint a karvezetőknek

A mesterfokozat megszerzésére elsősorban a tanulni vágyás ösztönözte, más előrelépést közvetlenül nem jelentett. Viszont örömmel fogadták azok az intézmények, ahova rendszeresen jár tanítani (pl. a St.Thomas University Minnesota államban, vagy a New England Conservatory Bostonban), hiszen ez egyfajta referenciát jelent a meghívó egyetem számára is.

H .Á.

DEMJÉN FÉLSZÁZNÁL TÖBB ÉVE

- Kada Erika interjúja -

„Nem szeretem feladni, mert attól a dolgok még ugyanúgy mennek tovább, és az ember legnagyobb ellensége végül önmaga tehetetlensége lesz.“

Így köszönt el a kecskeméti koncerten az ünneplő közönségtől

Bizonyára sokan őrzik szép emlékként Demjén Ferenc legutóbbi kecskeméti koncertjét. Annak ellenére kértem a neves előadót egy beszélgetésre, hogy egykoron azt nyilatkozta: „nem vagyok jó beszélő, társaságban nem viszem a hangot, nekem mindazt, amit érzek, ami vagyok, … csak dal formájában lehetséges elmondanom.“ Saját bevallása szerint gyermekkorában félénk volt. Mi a helyzet ma?

Olyan félénk kisfiú azért nem vagyok már, de nem voltam már húszéves koromban sem. Hajtottam azért, amit szerettem volna elérni. Tény, hogy eleinte nehezen beszéltem nyilvánosság előtt. Idővel leküzdöttem ezeket a gátakat.

Az idézett interjú idején még szüleinél lakott Pesten a Kertész utcában. Négyévesen költöztek ide Miskolcról, mert édesapját politikai nézetei miatt elküldték a diósgyőri vasgyárból. Négyen vannak testvérek, a többiek civil foglalkozásúak. Ön is vegyésztechnikusnak tanult, majd Gosztonyi Jánosnál tanult zongorázni, orgonálni. Egy harmonikás fiatalkori képét is láttam. Ön és a bátyja előtt, akivel nyolc éven át együtt zenéltek, nem volt másik muzsikus a családban?

Nem, de tulajdonképpen mindenkinek volt valami köze a zenéhez. Édesanyám nagyon jól énekelt. Apám kórista volt. Ők sajnos, már nem élnek. Bátyám nyugdíjas, vagy harminc éve nem zenél. Mivel csak a nővéremnek vannak gyerekei, s ők is abszolút más foglalkozásúak, nemcsak zenészként nem valószínű, hogy lesz követőm a családban, de még a Demjén nevet sem viszi tovább senki. Úgy maga a név, mint az a fogalom, amit ez a név a nagyközönségnek jelent, velem lezárul.

Volt példaképe?

Erről azért ne beszéljünk, mert az ember tisztelhet valakit, de nem biztos, hogy ő lesz a példaképe. Mondhatnék rengeteg nevet az én generációmból, s a megelőző generációból is, akiket nagyon szeretek, de nem azért, mert példaképemmé választottam őket.

Miklós Tibor Keresem a szót, keresem a hangot című interjúkötetében nyilatkozva nagyra értékelte a pályatársak között Országczky Miklóst, aki „Olyan fogékonysággal érzett rá a legmodernebb, angolszász eredetű zenei stílusokra, mintha nem is a Józsefvárosban, hanem Liverpoolban vagy Chicagóban született volna“. Mivel a hazai menedzsment szinte tudomást sem vett róla, idejekorán Ausztráliába szerződött. Tud-e róla valamit?

Igen. Találkoztam vele sokat Ausztráliában és alkalomadtán itthon is. Sikeres pályát futott be odakinn, s máig kitűnően zenél.

Szinte az említett könyv megjelenésével egyidőben első díjat kapott az 1977-es táncdalfesztiválon. „Nálam a siker nem azt jelenti, hogy bálványoznak, hanem azt, hogy egyre több embernek mondhatom el azt, amit akarok“- nyilatkozta. Igaza lett. Fesztivált nyert Máltán, Pozsonyban. Kilencszer adott nagyszabású koncertet a Budapest Sportcsarnokban. Az a három popmuzsikus egyike, akiknek a Szegedi Szabadtéri Játékokon önálló koncertje volt. 1996-ban könyv jelent meg az életéről Demjén - Félszáz év címmel Sz. Koncz István tollából. Az Artisjus kimutatása szerint Magyarországon játszott 10 dal közül négy az ön szerzeménye, s ezen belül az első kettő is az öné. Mindezidáig úgy harmincmillió darab körül adtak el hanghordozót Demjénnel. Ma már nyugodtan elmondhatjuk, ilyen sikerekkel a háta mögött bízvást mehetett volna külföldre: kinézett önnek a világsiker. Hogy viszonyul ehhez a gondolathoz?

Én ezt egyszerűen lekéstem. Amikor jöhetett volna a világsiker, nem volt hozzá útlevelünk, nem volt nyitott számunkra ez a lehetőség. A menedzselésünkkel akkor foglalkozó Inter-Koncert és a magyar hanglemezgyártó vállalat kétkedve fogadták ennek még a gondolatát is. Ma már van néhány Amerikában próbálkozó fiatal magyar zenész, aki már régen nem lesz magyar, mire esetleg világsikert tudhat a magáénak. Ez egészen biztos.

Azt akarja mondani, hogy akinek ilyen ambíciói vannak, a nemzeti identitásáról is le kell mondania, a magyarságát is fel kell adnia?

Nem. Csak azt mondom, hogy kint kell élni. Senki nem tud innen, Magyarországról világsikert csinálni. Ehhez kint kell lenni, s meglehetősen hosszú ideig kint is kell maradni. Ami engem illet, nem mondom, hogy nem ábrándoztam néha többről, de nekem nagyon jó a magyar siker is. Nekem ez majdnem „mindent“ jelent.

Az első idők örömteli amatőrzenélése után Ön által is felvállalt szerepkör lett a pénzért zenélés, ami a tényleges lelki indítékot nem befolyásolta. Hogyan érzi, kiszolgáltatottabbá vált-e az ö által képviselt - évtizedeken át tartós értékeket felmutató - zenei irány a pénz és mindenáron való karrierizmus, a mesterségesen csinált sztárok világában?

Mi szinte gyerekkorunk óta játszottunk, nagyon sokáig fillérekért. Később nyilvánvalóvá vált, hogy ez nem egy olcsó műfaj. Maguk a hangszerek, a műszaki háttér fejlesztésének biztosítása nagyságrendekkel nagyobb költségvetést követelt. A rendszerváltással is nagyon sok minden megváltozott. Ma szinte csak azt lehet eladni, akire, amire széleskörű kereslet van. Ez a voltaképp kapitalista üzletszellem sok értékes kezdeményezést tesz piacképtelenné. Szerencsére mi még eladhatók vagyunk.

Egykor azt nyilatkozta: „Amikor mi elkezdtük, minden segítség nélkül, nekünk nagyon jót kellett ahhoz csinálnunk, hogy felfigyeljenek ránk“. Milyennek látja a ma kezdő, komolyabb indítékkal rendelkező, tehetséges fiatal zenészek érvényesülési lehetőségeit?

Nagyon szomorúnak. Bár a mai fiatal generációt, megmondom őszintén,

Fiatalon és napjainkban

Demjén Rózsi Rebeccával

nem nagyon hallgatom - nekem már ez egy más műfaj -, nagyon sokukat ismerem. Tudom róluk, hogy tehetségesek és jó irányban haladnak, a helyzetük mégis kiábrándító. A mostani menedzsmentek kifejezetten rámentek a gazdasági célú muzsikálásra. A lemezkiadókkal együtt mostanság nem azt keresik, aki tényleg jó, hanem aki gyors pénzt hoz nekik. Úgy gondolom - remélem -, hogy ez nem tarthat hosszú ideig.

Miben hisz ma? Erre adott egykori válasza: egyszerűség, szeretet, őszinteség, megértés, béke.

Máig ezek. Nekem a nézeteim soha nem változtak.

Nem akarom belevinni a politikába, de van-e a „béke“- szóhoz mai üzenete?

Ha a háborús készülődéssel kapcsolatos véleményemre, állásfoglalásomra gondol, mindenképpen háborúellenes vagyok. S most itt nem arról van szó, hogy eluralkodhat a terrorizmus, hanem hogy ezeket a dolgokat békés úton kellene rendezni - azért is, mert a háború borzalmas: minden résztvevőjének.

Sokoldalú zenész: basszusgitáros, énekes, zeneszerző, szövegíró, producer, lemezkiadó. Készített filmzenét. 1987-ben a Szerelem első vérig c. film betétdalát énekelte. Közreműködött misében, rockoperában, játszott jazzalbumokon. Írt musicalt. 1989-től szólista. Mindezek mellett még írásra is jut ideje: A város mindörökre című, 2001-ben megjelent könyv egyik társszerzője. Mondana erről pár szót?

A könyv általam írt része már régebbi keletű. Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy Sz.Koncz István a dalok témájával, illetve keletkezésével kapcsolatos feljegyzéseimre ilyen módon igényt tartott. Ezek a hangulatos, kicsi, novellaszerű írások életszerű epizódokkal is kiegészítik egy-egy kiválasztott dal történetét.

Nemcsak ír. Dél-Dunántúli tanyáján, ahol él, a lovak és szamarak tartása mellett (tudni lehet, hogy a „disznókat“ Pesten hagyta) egyik gyakori időtöltése kedvenc íróinak olvasása. Mi vonzza Krúdy világában?

Krúdy szerintem olyan költő, aki tulajdonképpen prózában ír verseket. Hihetetlenül gyönyörű mondatokat szerkeszt, csodálatos képeket jelenít meg. Ő maga lassan ért el idáig. Fiatalkorához képest is nagyon sokat változott, idővel eszméletlenül jókat írt. Szerintem és sokunk szerint is ő az egyik legjobb klasszikus magyar író. Mondanom sem kell, hogy ő is azok közé tartozik, akiket nem igazán becsültek meg a maga idejében. Nekem már valóságos Krúdy-gyűjteményem van otthon.

„A valakihez, vagy valakikhez való tartozás közül én inkább a valakikhez való tartozást tartom fontosnak“- nyilatkozta pályája elején. Időközben sajátosan alakult az élete: háromszor nősült, gyermeke nem született. Hogyan fogalmazná újra az egykori választ?

Mára kiegyenlítődött a két oldal. Mindkettőhöz való tartozás egyaránt fontos. Bizonyítja ezt egyrészről az, hogy valamikor velem együtt felnövő barátaim közül nem eggyel még ma is együttdolgozom, másrészről a tény, hogy Rebeccaval már másfél évtizede együtt élünk.

Kevesen dolgoztak annyi Zenekarban, mint Ön: Dogs, Liversing, Meteor, Sakk-Matt, Tűzkerék, 1971-77-ig a Bergendy együttes tagja volt, 1978-89-ig a V'Moto-Rock vezetője. Mit profitált mindebből?

Nekem nagyon jó zenekarom van - az ország legjobb zenészeiből. A most velem fellépő Menyhárt János, Závodi Gábor, Kovács Barna *(képünkön)* és a többiek mellett még sok olyan barátom van, aki egy szóra beugrik, ha kell.

Dalokat írt Katona Klárinak, Kovács Katinak, Zoránnak, később Dalidának, Danny Mirrornak. Szövegei, zenéje egyaránt szól ötévestől hetvenöt évesig mindenkinek. „Hiszek abban, hogy van közös nyelv, ami összeköti az embereket. A játékot közösen kell lejátszanunk…“- mondta egyszer. A dalaival egyfajta közvetítő szerepet kívánt ember és ember között felvállalni?

Legalább annyiban, hogy amit nem tudnak megfogalmazni, elmondani az emberek, megteszem én helyettük a dalaimban. Remélem, hogy erre szükség is van. A világ ma nagyon gyorsan változik, és vele az emberek is. Ez valamelyest rám is vonatkozik. A nézeteim ma is változatlanok. Mindig ugyanazon az oldalon álltam, és mindig azon is fogok állni. Az viszont változik, hogy mit kell ma mondanom.

Mit kell ma mondania?

Újból csak azt, hogy béke, összefogás, és „Hajrá, Magyarország! Hajrá, magyarok!“

Made in Hungary -díjat kapott 1978-ban. Huszka-Jenő - díjas lett 1994-ben, s életművéért 1997-ben is. Ugyanekkor kapta az eMeRTon - díjat és az Arany Zsiráf Életműdíjat is. Tíznél több önálló CD-je jelent meg. 570-nél több dalhoz van köze. De a számszerű adatoknál is többet elárul Demjén Ferencről dalainak egy-egy sora: „Miért él bezárva lelkünk?“ (Úgy ébredni fel c. dal a 2000 éves álmokról), „Kétezer éves álmunk, / hogy jó oldalon állunk…“ (Kétezeréves álmunk c. dal), „Tisztán születünk, reményben, fényben. / MI meg nem változunk, csak a világ…, S ha egy rég elveszett szó zeng a zenénkben, / tudd meg, hogy kerestük, éveken át. „(Valahol réges régen c. dal a 2000 éj kell c. albumról), "Bűnök nélkül? Nem hiszem, hogy ártatlanabb lennék…“ (Bűnök nélkül c. dal a 13-ról), s még egy sor erről az albumról: „Az a baj, hogy most is víz alatt élünk, s fejünk felett húznak el a csónakok“.

Sosem lehet tudni

A Madách Színház előadása a Kecskeméti Katona József Színházban

Csak örvendetes dolgokról lehet beszámolni, miután megtekintjük G. B. Shaw művét városunk teátrumában. Utoljára 1987-ben (16 esztendeje!!!) láthatott a kecskeméti közönség Shaw-művet, pedig a drámairodalom e jeles szerzője méltán sorolható a színpadi szerzők klasszikusai közé. Az 1987-ben Lendvay Ferenc rendezésében bemutatott Pygmalion óta mégsem jutott eszébe a színházvezetőknek és rendezőknek, hogy a színészek által is kedvelt szerzőtől bármit színpadra állítsanak. Pedig a közönség is szereti darabjait, legendás figuráit.

Most végre láthattunk egy Shaw darabot, ami ugyan karaktereit tekintve nem veheti fel a versenyt a Pygmalionnal, a Warrenné mesterségével, a Barbara őrnaggyal, vagy a tragikus Szent Johannával - mégis kellemes kikapcsolódást nyújt. Shaw komédiája Ottlik Géza fordításában a könnyed szórakozás mellett időnként moralizál, de csak éppen annyiszor, ahányszor feltétlenül szükséges.

Verebes István rendező nem is törekedett másra, minthogy szituációkat teremtsen, színészeit az ízléses határokon belül tartsa. És ez éppen elég! A társalgási stílus fölött nem járt el az idő, vagy csak akkor jár el, ha a színészek nem alkalmazkodnak játékmódjukkal ehhez a stílushoz. A Madách Színház művészei azonban érzik, értik ennek a stílusnak minden formáját. Kevés, de pontos gesztussal formálják meg szinte valamennyien karaktereiket. Ez alól talán csupán Szűcs Gábor (Bohun, jogtanácsos) kivétel, az ő karaktere és színészi egyénisége inkább a harsányság felé kacsingat (ami a néhány évvel ezelőtt játszott Amadeusához jó volt, itt azonban néha soknak tűnik).

Az ikerpár szerepében Haffner Anikó és Viczián Ottó egyaránt vibráló, ámde mégis mértéktartó. Glória szerepében Timkó Eszter próbálja felvillantani a nagylány korszakba érő teremtés minden belső vívódását. Remek párost alkotnak Vasvári Csabával, aki Valentine-t, a fogorvost játszsza.

A kecskeméti közönség ismét a színpadon köszöntheti egykori kedvencét, Trokán Pétert, aki szikár, fegyelmezett, de nagylelkű és szeretetreméltó figurát formál Cramptonból.

A moralizálás és a kényes helyzetek megoldása Walter pincérre marad. Őt Huszti Péter játssza. Huszti Péter a magyar színházművészet kiemelkedő és meghatározó személyisége. Az a professzionalitás, szakmai tudás, aminek immár birtokában van, olyan légkört teremt a színpadon és a nézőtéren is, hogy csupa nagy betűvel írhatjuk le: SZÍNMŰVÉSZ. És megannyi szakmai és közönségsiker után is a szerepből a lehető legtöbbet tárja elénk, hozzátéve sajátos egyéniségét, mértéktartó, nagyszerű művészetét.

A reklámok „kecskeméti kötődésűnek" írják Piros Ildikót. Hazánk e kitűnő színésznője valóban a Bányai Júlia Gimnáziumban érettségizett, de nem mondhatjuk el, hogy sokat láthattuk játszani városunkban. S most végre örvendetes, hogy fővárosi sikerei után immáron hosszabb ideig itt időzik a Hírös városban Clandonné szerepében.

Bár szerepe szerint feminista írónő, de mégis a vonzó nőiesség, a remek karikírozó képesség, szép magyar beszéd jellemzi játékát. A finom gesztusok, elegáns hallgatások, sziporkázóan kedves szócsatái is bizonyítják, micsoda kiváló színésznő. (Ilyenkor értetlenkedünk időnként, hogy miként nem kapott még Kossuth-díjat). Akik láthattuk őt Stuart Máriaként, Baby Jane-ként, (felsorolni is nehéz), csak csodálkozhatunk, mit fog még előhúzni csodálatos színészi kelléktárából.

A színészi alakításokon kívül az előadás nagy erénye a lendületesség, ami aprólékossággal párosul. (Nem kell 10 óra után várni a már előre sejthető végkifejletre.)

A Katona József Színház színpadán jól érvényesül Kiskovács Gergely díszlete, s elegánsak, ízlésesek Tordai Hajnal jelmezei.

Nagyon jó lenne még sok hasonló előadást látni, a kecskeméti társulattól is. Színészi kvalitásaink vannak. Persze a jó darabválasztás sem hátrány… A Madách Színházzal való kapcsolat fenntartása is hosszú távú lehetne, s talán nem érne véget, akkor, ha a Körúton már kevesebbet játszszák Az operaház fantomját…

Tajti István

„Minden Isten által történik"

Beszélgetés a guadelupei Jah Kontwól zenekarral

Jah Kontwól, - azaz Isten irányít mindent - hirdeti a guadelupei reggae- zenekar neve. Be kell vallanom, a Kész Kft. sajtótájékoztatója - és az ott kapott lemez - után nagyon vártam a zenekar augusztus 16-i kecskeméti fellépését. A fellépés - a kecskeméti programszervezés évszázados hagyományaihoz híven - augusztus 15-én este meg is történt. Barátaim telefonhívása nyomán szakadt pólóban, lefekvéshez készülődve értesültem a hirtelen programváltozásról, ami azért nem akadályozott meg abban, hogy nyomban a városközpontban teremjek, hogy beszélgethessek újdonsült kedvenceimmel. A zenekarról Ildikót, a Jah Kontwól billentyűsét- és egyetlen magyar tagját kérdeztem, aki férjét (a zenekar énekese, Ras Levy) követve a rasta életet választotta - és, azt hiszem, nem bánta meg. Mit jelent a zenekar neve?

Jah Kontwól kreol nyelven körülbelül annyit tesz, hogy Isten irányít mindent, minden Isten által történik ezen a világon.

Akkor gondolom a számok témája főleg a vallásosság…

Nem! Nem vallás, hit. Ahogyan az egyik rasta nagyon jól mondta is: a vallásnak és a hitnek köze sincs egymáshoz. A számok témája egyébként főleg ima, dicsőítés. Úgy érezzük, misszionáriusok vagyunk, akiknek az a feladata, hogy hirdessük az embereknek ezt a valódi hitet ,és az Isten által való békét.

A számok egyébként milyen nyelven íródnak?

Főleg kreolul, de van benne egy kis francia, és néha angol is.

…nos, lehet, hogy a kecskeméti közönségnek akkor egy kis időbe fog telni, mire kibogozza ezt a békeüzenetet…

Nem feltétlenül. Mi hiszünk benne, hogy a zenének van egyfajta vibrációja, ami már szöveg nélkül is átadja az üzenetet.

Most egy kicsit személyesebb kérdés: Hogyan kerültél kapcsolatba a rasta kultúrával? Egyáltalán hogyan kerültél ilyen messzire Magyarországtól?

Körülbelül húsz éve úgy éreztem, hogy el kell mennem Magyarországról. (És szerintem ez sem véletlen.) Akkor még nem voltam rasta. Először Németországban éltem, aztán Franciaországba mentem. Később ott ismertem meg Levyt, és főleg az ő hatása volt az, hogy ezt az életet választottam. Már éppen hazafelé készülődtem, és nagyon hirtelen kellett döntenem, hogy visszajövök- e vagy maradok, és végül maradtam.

…és azóta született egy fiatok is, akit a ma esti koncerten is láthattunk.

Igen; egyébként ő még nem játszik rendszeresen a zenekarral, de dobolni és zongorázni is tanul; valószínűleg ő is zenész lesz, legalább annyira ösztönösen csinálja, mint az apja; ahogyan azt koncerten is láthattad, sokszor még ki is veszi a mikrofont Levy kezéből.

Az idén nyáron Magyarországon turnéztok. Mi a benyomásod a magyar közönségről, koncertekről?

A közönség jó, nagyon sokszor még táncolnak is; szóval általában nagyon jó hangulatúak a magyarországi koncertek. Azt hiszem, az emberek értik, amit mondunk nekik. Általában semmi nem rontja el nagyon a kedvünket.

> **„Vannak, akik rosszul bánnak a kultúrával, de ennek meglesz a fizetsége."**
> ***(Jah Kontwól: Espécial Rasta)***

Annyit beszéltünk itt már a rastáról, hogy kikívánkozik belőlem a kérdés: Nektek mit jelent a rasta? (Ildikó itt némileg zavarba jön, számára a válasz annyira egyértelmű, hogy nehezen talál rá szavakat; segítségül hívja Bazt, a zenekar basszusgitárosát, végül együtt kisebb filozófia-előadást hoznak össze.)

A rasta belső érzés; egy életforma vagy életmód; legfőbb lényege a pozitív kapcsolat az emberekkel és az egyensúly megtartása; - Én például próbálok úgy élni, hogy azzal Jézus példáját kövessem - mondja Baz.

És nincsenek már azok az aggodalmak sem, amik azelőtt voltak - teszi hozzá Ildikó-; nincs idegeskedés. Próbáljuk úgy nézni a dolgokat, hogy minden jó, és minden sikerül. (Ez igaz is; a zenekar hazai managementje láthatóan stresszként élte meg a kecskeméti program felborulását, míg a zenekar mosolyogva nyugtázta: Jó koncert volt, így is.)

Ezzel az életfilozófiával azért elég nehéz boldogulni manapság, nem? Ti is biztos észrevettétek, hogy a szeretet és a pozitív szemlélet nem az a kifejezett divat mostanában…

Persze, minket is bántanak, minket is érnek sérelmek, de mi inkább értelmezni próbáljuk az ilyesmit: keresni, mire lehetnek ezek a dolgok jelek. A zene és a hitünk elég erőt ad ahhoz, hogy elviseljük ezeket a dolgokat.

Braunitzer Gábor

Alig van olyan városrész Kecskeméten, ahol ne rendeztek volna nyár végi-kora őszi, amolyan kis helyi fesztiválokat. Mindenütt volt egy kis beszéd, egy kis műsor, játék a gyerekeknek, lacikonyhás eszem-iszom a közönségnek. Legutóbb a Vacsi-közi részönkormányzat hívta a környék lakosságát a most már valóban rendbe rakott Guba-parkba. A gyorsan ősziesre fordult idő ellenére sokan mentek el és láthatóan jól érezték magukat.

WEBLAP-SZÉPSÉGVERSENY

Az Internettudakozó Kft. díjkiosztó gálájára idén Kecskeméten, a Városházán került sor, ahol 13 kategóriában 27-en vehetik át a szakmai szempon-tok alapján legjobb weboldal tulajdonosok az elismeréseket. A rangos díjat a Ciróka Bábszínház is megkapta. Az eseményről és róluk következő számunkban írunk.

Falugondnokok felkészítése

Október 7-én a Bács-Kiskun Megyei Munkaügyi Központ tevékenységének bemutatásával folytatódott a falugondnokok felkészítése. A központ szolgáltatási igazgatóhelyettese, **Szinyi Károly** a megyei munkaerő-piac helyzetéről, a kirendeltségek tevékenységéről, a támogatási és szolgáltatási lehetőségekről adott tájékoztatást.

Segítség iskolakezdéshez

Az Iskolatáska Alapítvány sokadik éve adja át tanév kezdésekor a rászoruló első osztályos kisdiákok szüleinek a tankönyvek és tanszerek beszerzéséhez szükséges anyagi segítséget. Idén pályázatukra tizenkilenc kecskeméti általános iskolából 65-en jelentkeztek. A kuratórium döntése alapján az MSZP Kőhíd utcai irodáján bensőséges hangulatban vették át a szülők a pénzt.

Bodri Ferenc megünnepeltetett

Bodri Ferenc születésnapi kiállításáról nem tudok és nem is akarok szenvtelen, műítészinek tűnő gondolatoka megfogalmazni. Bodri Ferenc hatvan éves. Ahogyan emlékezem és tapasztaltam, ő merőben más évtizedeket ért meg, mint kecskeméti környezete. Arra a páratlan jelenségre gondolok, hogy huszonéves korától ugyanazon az alig megemelt, mégis komor és méltóságteljes hangon tudott megszólalni grafikáiban, festményeiben, mint amilyenen hatvan évesen is beszélt. Két világa arról vall, soha nem érdekelte, milyen bukfencek, művészmutatványok történnek az izgága felszínen, mert nála a dolgok, a képek lelke alig változott. Bodri Ferit nemcsak a sorsa, de kemény munkával formált művészi alkata is az állandóság krónikásának jelölte. Gyermekkorának feldolgozatlan fájdalma: édesapja eltűnt a világháború jeges poklában. Ennek emléke egész életét végig kísérte, meghatározta - bár erről férfi szeméremmel soha nem beszél. Művészetének kifejezésmódja végtelenül szikár, dísztelen - akár rajzol, akár fest -, ez a látszólagos eszköztelenség az eszköze, hogy elmondja, érzékeltesse a számunkra az elmondhatatlant. Szeretném hinni, hogy ebben az egyenes vonalú, egyenletes tragikumban nincs igaza, azonban nehéz polemizálni a szinte művészi törvénynyé nemesülő életművel, hitvallással. Bodri Ferenc egész eddigi - sokszor szívfájdító önpusztítással nehezített - pályáján, úgy érzékelem, ugyanaz a befejezhetetlen, végtelen történetet verseli, költi rajzban, képben, újra meg újra. Ezért maradt számomra hatvan évesen is az a fiatalember, aki a szellemi, érzelmi apjának, testvérének fogadott József Attila verseit grafikáiban írta újra, amikor megismertem. Bodrinak az alkotás adja a szabadságot, munkásságának a keretét a vállalt magányosság és szeretetvágy. Meggyőződésem, ha újra kezdhetné, sem csinálná másként, mert tehetsége, makacs kitartása, hite predesztinálja, hogy a saját útját járja, hogy ne érdekelje, mi az éppen menő szakmai divat, mit kellene tennie a plecsniosztók kegyeiért. Ezért tudja tenni a dolgát töretlenül, tiszta szívvel. Ezen a szép születésnapi kiállításon látható, és az itt nem látható művek jelzik, számos érték vár még arra, hogy több figyelmet szenteljünk Bodri eddigi életművének. Akkor is, ha felfedezni a szó szoros értelmében nem is kell műveket - legfeljebb megkeresni a kallódókat -, hiszen Feri szerencsére itt élt és él közöttünk. Kérdés csak az, képesek vagyunk-e elismerni ennek az életműnek a minőségét az egynapos csodákra, pár perces világhírre, villódzó klippekre parcellázódó világunkban ? És milyen esélye van a művésznek, akinek a szava is szelíd, nem is tömjénezi magát, ráadásul gyűlölködni is képtelen ? Ezekre a kérdésekre ne tőlem várják a választ. Azt tudom, hogy a művész megtette a dolgát, ezt ez a kiállítás is bizonyítja. A többi a művészet még létező közönségének és a hivatalos felkentek örömteli lehetősége és felelőssége.

Ez a beszéd elhangzott Bodri Ferenc születésnapi kiállításának megnyitóján. Egy régi barát, ***Kerényi József*** *Kossuth-díjas építész mondott köszöntőt, melyet itt közreadtunk.*

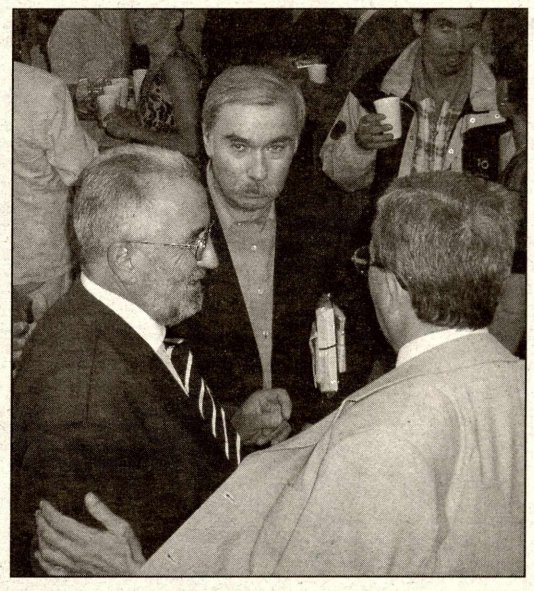

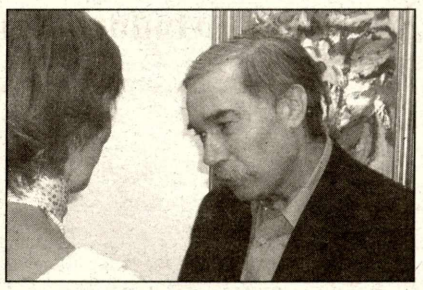

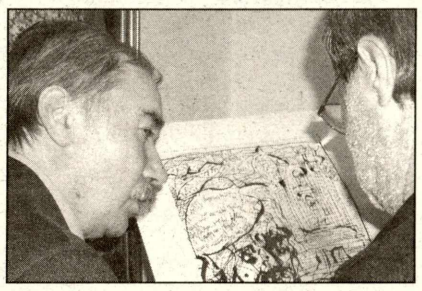

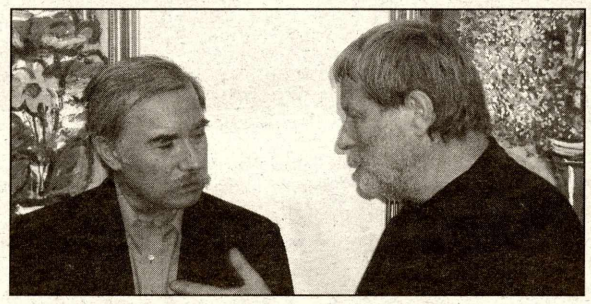

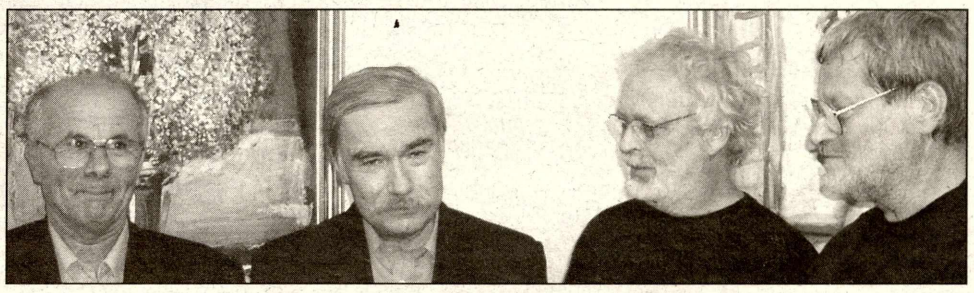

- így kérünk: „Ülj le közénk, és mesélj“ -

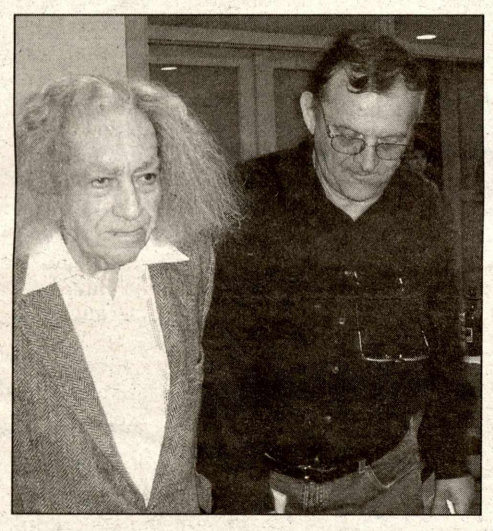

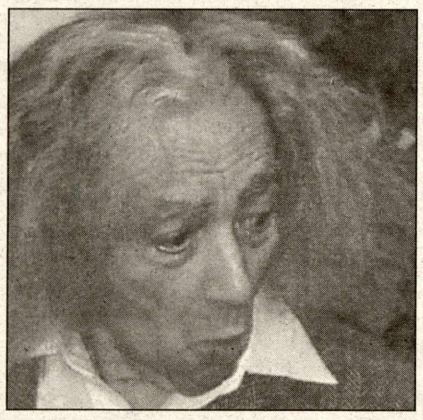

Faludy Györgyre a megszokottnál is többen voltak kíváncsiak a Liberális Klubban. A közönség nem azokból verbuválódott össze, akik a főpolgármestertől „kapott“ lakás körüli herce-hurca, vagy a fél évszázadnál fiatalabb feleség, vagy éppen a kettőjük pikáns fotói okán ismerik az Embert, aki élete során annyi különleges élethelyzetbe keveredett. Átélte szinte az egész XX. századot, mindenütt ott volt, ahol nagy dolgok történtek, mindenkit ismert, aki valamire való életet élt. És most itt jár-kel közöttünk. Ha megkérik, üljön le és beszéljen nekünk, tudjuk, nem lesz hétköznapi, amit mond. Az egész század irodalomtörténete ő, egy, immár csak egyetlenegy kötetben. Olyan kuriózum, amit felbecsülni is alig lehetünk képesek.

Ki más tud olyasmit Károlyi Mihályról, mint Faludy, hogy a demokratikusan gondolkodó gróf figyelmetlenül, ahogy gyerekkorában szokta volt, meztelenül fogadja a szobainast, hisz a cselédség „nem lát“?

Ki tud úgy József Attiláról szólni, vagy Eisteinről, aki, ugye, a relativitás elméletével, meg a zoknitlanság és a jó lábvérkeringés összefüggésével ajándékozta meg az emberiséget. Amazt tanítják, de kevesen értik, emezt meg fölfoghatnánk ésszel, de ki merne cipőt zokni nélkül hordani?

Faludy György mer, mert valamikor régesrégen elhatározta, hogy „megcsinálja“ a boldogságát. És ebbe az elhatározásba sokminden belefér, ami a közönséges halandó számára tabu. Talán ezért sem tudjuk a tanácsát megfogadni mindakárhányan, ahogy a relativitás-zoknitlanság elvét sem vagyunk képesek befogadni. Hát még azt, hogy a boldogságunkat mi „csináljuk meg“!

A Nagy Ravasz! Aki még a recski táborban is tudott boldog lenni! És mégsem neheztelt rá fogolytársai. Inkább kérlelték: „mondj már valami jót Gyurka, az se baj, ha nem igaz!“

Ez a kérés most is elhangzott.

Ám most jót nem közölt velünk Faludy. Vagy azért, mert a Három Gúnár vendégháza egyáltalán nem hasonlított a recski miliőre, vagy azért, mert a javarészt irodalombarátokból, művészekből álló közönség nem elégedett volna meg azzal a „jóval“, amivel a recskiek...

Hogy emlékeiből mennyit tud még papírra vetni, nem tudhatjuk. De amilyen keményen állta a dedikációt kérők ostromát, felkelti a reményt: sokáig és sokat. Mert Faludy dedikációi sem névaláírások, hanem névre szóló üzenetek. A szörnyűséges-gyönyörűséges XX. századból hozta ezt a szokását, amivel azt jelzi: minden ember méltó az érdeklődésre, mindenkinek kijár a tisztelet.

Embernek megmaradni akkoriban sem volt könnyű. Jó, hogy láthatjuk Faludiy, aki az maradt. És még jobb, hogy még itt marad köztünk. Az Isten áldja érte.

Nagy Mária

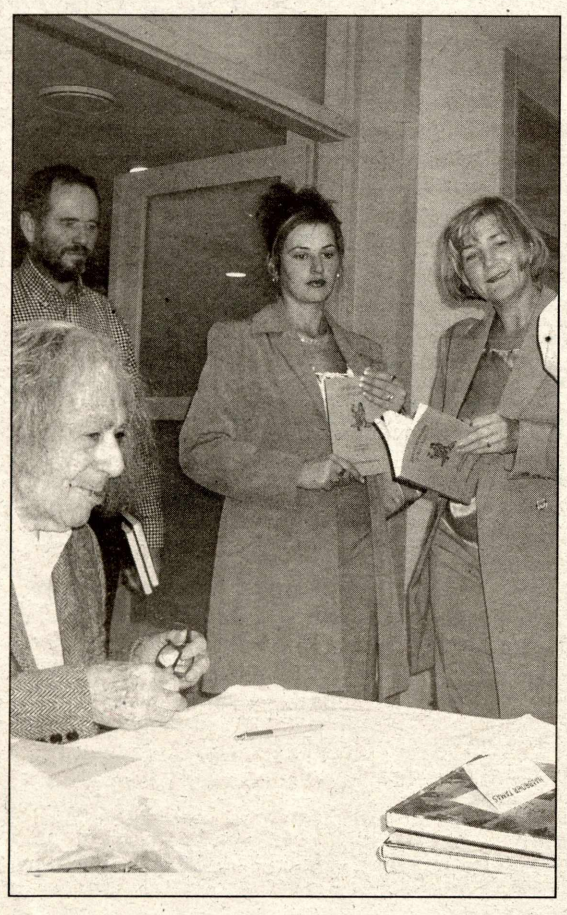

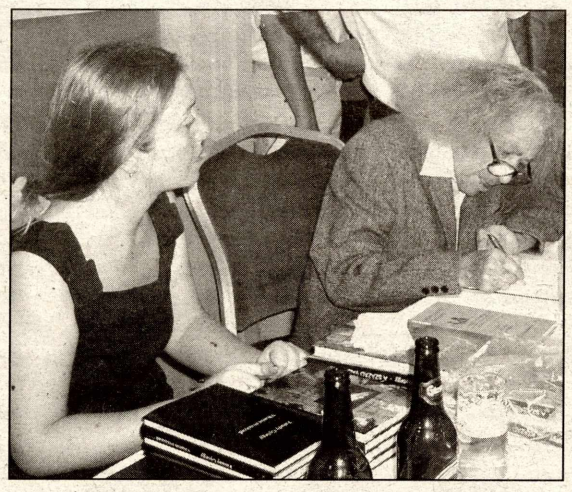

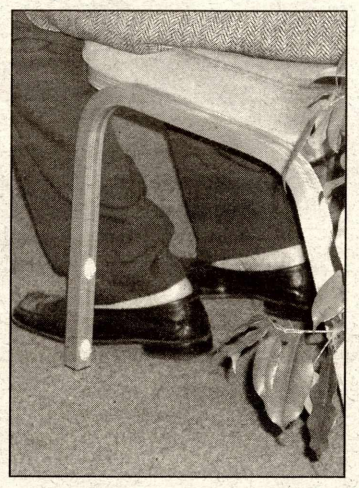

Országos kiállítás a 20 éves Kecskeméti Képtár tiszteletére

A Kecskeméti Képtár 1983. október 8-án nyitotta meg kapuit a nagyközönség előtt az immár 100 éves, Márkus Géza tervezte szecessziós Cifrapalotában. A 20. évfordulót természetesen igyekszünk a képtár hírnevéhez méltó időszaki tárlattal megünnepelni, így ez alkalommal egy nagyszabású országos festészeti kiállítás nyílik a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetségének Festő Szakosztályának szervezésében. Az MKISZ mint a kortárs magyar festőművészek egyik leginkább megválogatott tagságával rendelkező szakmai szervezete a garancia arra, hogy festőművészeink legjelentősebbjei közül minél többen jelen lesznek alkotásaikkal a képtár falai között. (Az ajánló írásakor már biztos volt, hogy láthatóak lesznek például Aknay János, Gyémánt László, Bartl József, Wagner János, Ábrahám Rafael, Blaise Simon, Dréher János, Kalmárné Horóczi Margit, vagy Serényi H. Zsigmond munkái.) A Reflexiók címmel megrendezésre kerülő kiállítás a művészeti közéletünkben tapasztalható megosztottság és az egyre jobban elhatalmasodó inaktivitás miatt, sajnos ezúttal is csak egy viszonylag szűk, de - a résztvevőknek köszönhetően - minőségi keresztmetszetet nyújthat a magyar festészet jelenéről. Mégis reméljük, hogy az általánosan a többi művészi társaságra és egyesületre is jellemző problémák ellenére a látogatók számára ez a tárlat lesz az „öttalálatos“, amelynek a megtekintésével - a műélvezeten túl - valamifajta összképet is nyerhetnek kortárs festészetünk tendenciáit és törekvéseit megtapasztalva a Kecskeméti Képtár termeiben. A kiállítás november 30-ig tekinthető meg, hétfő kivételével naponta 10-17, vasárnap 13.30-17 óráig. (A képtár október 23-án, illetve október 31-november 3 között zárva lesz!)

ifj. Gyergyádesz László

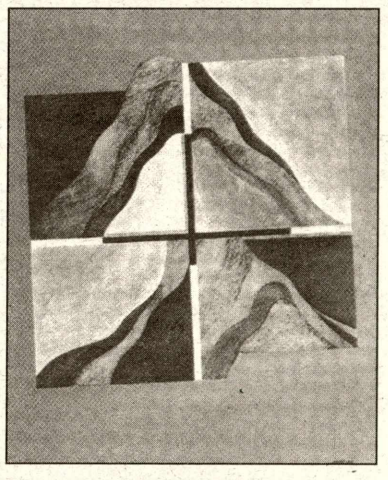

Serényi H. Zsigmond: Axiálisan osztott terek című képe

Köszönet a támogatásért

A Kecskeméti Kodály Intézetért Alapítvány köszönetet mond mindazoknak, akik az alapítványnak ajánlották fel befizetett személyi jövedelmi adójuk 1 %-át. A befizetett támogatásokat, összesen 39 701 forintot szakmai továbbképzésre fordítottuk.

Kecskeméti Kodály Intézetért Alapítvány
6000 Kecskemét, Kéttemplom köz 1
Adószám: 18347535-1-03

Ki itt a korlátolt?

Olvasom az újságban, hogy működik valami reklámetikai önkorlátozó szervezet nálunk, ami ügyel arra, hogy a hirdetések ne legyenek bántóak. Ez a szervezet, úgy tűnik az elnökük nyilatkozatából, igen meg van elégedve magával meg a magyar reklámiparral, mint a honi népművelés diadalmas élharcosával.

Hüm. Sőt, hüm-hüm. Bunkóan bántó reklámok mostanában tényleg nincsenek, de hajlandó vagyok három napi önkorlátozásra bármilyen területen, ha valaki kapásból mond legalább kettő igazán ötletes hirdetést, amire még az elolvasása, meghallgatása vagy megtekintése utáni félórában is képes visszaemlékezni. Szerintem a hazai, főleg tévés reklámok ott korlátozzák magukat, ahol nem kéne: a kreativitásban. A reklámkészítők és készíttetők valahogy úgy képzelik a dolgot, hogy ül a szobában egy ember, és meredten bámulja a képernyőt. Ő a Tökéletesen Hülye Fogyasztó, vészesen elsorvadt szürkeállománnyal, aki csak arra vár, hogy megmondják neki, mit vegyen, mit egyen, hova menjen. Ettől eufórikus állapotba kerül, és többé nem képes kontrollálni, mire szórja a pénzét.

Röhejes például, hogy a gyártók manapság nem gyártanak valamit, hanem megalkotnak. Az egyik tejet, a másik pelenkát, a harmadik a világot, nyilván. Vagy ott van az a reklám, amelyben mindenki baromira örül, hogy végre tönkre mentek a nagymama ócska lekvárjai, és lehet rohanni a nagy kereskedelmi céghez az isteni gyári alkotásokért. Érthető, azok csak aztán a finomak… Az agyalágyult család sztorijában, akik az erdő közepén bezárkóznak a kocsijukba a frissen mosott zoknit szagolgatni, képtelen vagyok szellemi fricskát felfedezni, mint valamely kritikus írta egy napilapban (az ötletet ráadásul lopták egy külföldi reklámból, de ott nem zokniról, hanem zenéről volt szó, ami különbség). A mobiltelefon reklámokat már föl se említem, nincs ebben a lapban annyi hely. Illetve egy gyöngyszemet mégis: amikor a nő behúz egyet a pasinak, mert az a csaj mobilját használja. A készítők arra legalább figyeltek, hogy nem a férfi veri a nőt, nyilván sejtették, hogy rögtön tiltakozna az esélyegyenlőségi miniszter.

A jelenlegi abszolút negatív csúcs számomra az a hirdetés, amiben anyuka kizavarja a ragyogó napsütésbe gyermekeit, a fiúk biciklire pattannak ugyan, de csak a következő pláza, ahol az egyik gyerkőc egy játékgépet püföl, a másik halálra unja magát a padon. S ekkor beúsznak a képbe egy bizonyos cég csokijai, mert az a lényeg, hogy azok „mindig veled legyenek". Bizony, ez a lényeg. Elsorvadnak az izmaid, fiam, sose szívsz friss levegőt, Isten áldott napfényét kerülöd, lusta bumburnyák leszel és anyádat átvered, nem baj, csak az én csokimat tömjed közben magadba.

Frappáns ötlet nincs, de etikátlanság, bántás, sőt bunkóság igenis van ezekben a reklámokban. Lebecsülni más munkáját, alkotásnak nevezni egy pelenkát, kreténnek mutatni embereket, kidobálni a régi telefonokat az utcára, pofán vágni a másikat és így tovább. A reklámok többségének ma nyíltan az az alapelve: minden mindegy, csak azt a terméket vedd meg, amit én gyártok. És hidd el, hogy ettől te leszel boldog, nem én. Az eladási kényszer rossz hatással van az etikára meg a kreativitásra, nem kétséges. Nehéz ez ellen tenni, tudjuk, de azért ennyire sorvadt szürkeállománnyal mégse volna szabad reklámokat csinálni. Legalább erre ügyelhetne ez az önkorlátozó szervezet, ha már a lényegre nem tud.

-m-

Hitelesített rekord

Két éve írtunk a kecskeméti Kenyeres fivérekről, akik rendszámtábla-gyűjteményükkel szerettek volna bejutni a Guinnes rekordok könyvébe. Tervük sikerült, a gyűjtemény már több mit hatezer darabból áll és gyarapodik.

További jó szereplést!

A Nap TV szerkesztősége által indított, az MTV 1-es csatornáján látható Riporter kerestetik! vetélkedő több fordulóján átjutva a napokban a képernyőn is láthattuk **Dobos Sándort**, lapunk régi munkatársát, a Hetényi *Köztér* szerkesztőjét. A műsort **Baló György** vezette, és a négy versenyző feladatai között szerepelt interjú készítése **dr. Kende Péter** íróval. Megkértük **Kriskó János** főiskolai docenst, a KTV ismert szerkesztő-riporterét, hogy mondjon röviden véleményt Dobos Sándor teljesítményéről:

- Ugyan a felvezető bemutatkozás - a zsűrivel egyetemben - igazán nekem sem tetszett, annál inkább viszont a Kende-interjú. Úgy éreztem, hogy kérdés-kultúrája egy felkészült emberé, ahol Dobos Sándor kvalitásai megmutatkoztak. Teljesítményében jó volt látni, hogy nem felszínes, hanem hátsó traktusaiban is van valami. Nem iskolás módon, a kérdésekben felelte el az interjúalany válaszait, hanem érzékeltette vele, hogy sokat tud róla, felkészült belőle, így stílusában lehetett egy kicsit jólértesült, és egy kicsit pimasz. Tudta az alany, hogy nem mondhat bármit ezekre a kérdésekre. Véleményem szerint a zsűri mintha talán más versenyzőt akart volna tovább juttatni, de a bemutatkozás utáni alulpontozást is legyűrve, abszolút megérdemelten jutott tovább. Dobos Sándor mindemellett alkatilag is kellemes képernyős jelenség. Örüljünk, hogy elindult és továbbjutott a vetélkedőn.

Nyílt levél a kecskeméti ének-zenetanárokhoz

Mindnyájan szomorúan tapasztaljuk és napról-napra keserűen panaszoljuk, ugye, kedves Kartársnők és Kartársak, szeretett (tan) tárgyunk, az ének-zene sajnálatos térvesztését az iskolában. Talán későn ébredtünk fel, későn ismertük fel a fenyegető veszélyt, s akik hivatottak lettek volna rá, nem voltak elég jó „lobbisták". Amikor meg az előző tanév vége felé - az oktatási törvény országgyűlési vitájának idején - a minisztérium vezetői végre lehetőséget adtak egy jó órányi időben (!), hogy a zenei közoktatás érdekében kifejtsék véleményüket, a „tanügyi bácsikkal és nénikkel" szemben a legkiválóbb szakemberek élő szóban elmondott és néhány szakmai szervezet (KÓTA, Magyar Kodály Társaság, Magyar Zeneszerzők Egyesülete) írásbeli érvelése is kevésnek, gyengének bizonyult, nem tudta megvédeni az ének-zene korábban megszerzett pozícióját.

Merthogy az utóbbi évtizedben fokozatosan romló, korábban viszonylag kedvező helyzetet nem ajándékba kaptuk, hanem valaki, valakik keményen megharcoltak érte. Mindenki számára ismeretes, hogy elsősorban Kodály Zoltán minden tekintélyét latba vetve tudta csak a többé-kevésbé biztos helyet megszerezni a tantárgynak. Ezt kellett (volna) foggal-körömmel megvédenie az egész zenésztársadalom összefogásával. Ennek egyik tényezője a heti két énekóra volt, aminek fele mára „elpárolgott". Ennek káros voltát sajnos az a pozitívum sem ellensúlyozza, hogy elvben iskolatípustól függetlenül felemelték az ének-zene jelenlétét a tantárgyak között a 10. osztályig… Az utóbbi 10-12 év a magyar zenei nevelésnek nemzetközi hírnevet, tekintélyt adó ének-zenei iskolákat is kikezdte: 40 éves múltra visszatekintő, jól működő zenei tagozatok, iskolák tucatjai szűntek meg. Mindez elég oknak látszik arra, hogy az iskolai ének-zenetanárok letargiába essenek, kedvüket veszítsék. Különösen, hogy nemcsak a hivatalos oktatáspolitika, de a társadalmi környezet, elvárás sem kedvez az efféle „haszontalan" készségek, ismeretek oktatásának, a jó zenére és zenével való nevelésnek...

A mai körülmények között könnyen érezheti magát az énektanár akár túlképzettnek is, hisz zenei és módszertani tudásának csak töredékét tudja küzdelmesen kihasználni. A magunk feladása, igényeink elvi leszállítása azonban csak a szakmánkat, tantárgyunkat degradálók malmára hajtja a vizet: igazolva láthatják, hogy annyi is éppen elég, vagy több is, amennyit meghagynak a lehetőségekből. Helyes „politika", magatartás-e tehát, ha nem gyarapítjuk tudásunkat, hanem hagyjuk elhasználódni; helyes-e, ha még a személyes, az iskolában közvetlenül nem, csak áttételesen használható szellemi-zenei gyarapodásról, megerősödésről is lemondunk? A többség e kérdésekre bizonyára nemmel válaszolna, abban a tudatban, hogy a kötelező, hét évenkénti 120 órát így vagy úgy úgyis teljesítik. Ezen túl már csak elvben mond a többség nemet, illetve az egyéb alkalmakra igent - vélem én, mert úgy látom, a „gyakorlat" mást mutat.

Azt tartja a régi mondás: jó pap holtig tanul. De vajon nem érvényes-e, ha behelyettesítjük a „papot" a pedagógussal - tanárral, tanítóval? Valahogy így kellene lennie. Mégis oly sokszor tapasztalhatjuk például, hogy a felkínált továbbképzési lehetőségeket igen kevesen használják ki. Ezt látom a Kodály Intézet, a Megyei Pedagógiai Intézet által meghirdetett tanfolyamok vagy a népzenei találkozók esetében.

Ez utóbbi kínálkozó lehetőség, erre az évre már elmúlt. Akár azt is mondhatom, hogy így, a szeptember 17-21-én elhangzott tartalommal már soha vissza nem térő alkalomnak nevezhetjük. Pedig milyen gazdag lehetőséget kínáltak az esti népzene-néptánc bemutatók a gyökerén nőtt és az újra élesztett néphagyomány gazdag tárházából, mennyi érdekes, látókörünket, szemléletünket, ismereteinket bővítő előadás hangzott el a konferencia két napján. Nem hiszem, hogy igazságtalan az értetlenség és elmarasztalás a város és környéke ének-zenetanáraival szemben távolmaradásuk, pontosabban csak igen kevesek részleges jelenléte miatt. Igaz, személyesen biztosan elég keveset ismerek, így „névsor-olvasásom" hiányos is lehet, rosszabb képet mutathat, mint a tényleges részvétel volt. Mégis megkockáztatom az elmarasztalás kimondását okkal valónak hinni. Sőt, értetlenségemet és rosszallásomat még ki is kell terjesztenem minden rendű és rangú zeneoktatási intézmény, zeneoktatói testület szakembereire. Ezt kell mondanom, annak ellenére, hogy tudom, tizenhat iskola fogadta el a Művelődési Központ ajánlatát és szervezett rendhagyó énekórát ifjabb és idősebb népművészek, hangszeresek és énekesek részvételével. Az előadások nem csak népzenekutatóknak szóltak, sőt alig-alig volt olyan, amely szak a szaktudósok érdeklődésére tarthatott számot. Az énektanítás szempontjából háttértudománynak tekinthető népzenekutatás újabb eredményeinek megismerése pedig több, mint ajánlott, kötelező az ének-zene pedagógusok számára.

Becsüljük meg, hát kedves Kollégáim, a szinte házhoz jött, itt a városban felkínált lehetőségeket. Persze ez olykor lemondással vagy éppen némi erőfeszítéssel jár, akár még az iskoláktól (én az igazgatók helyében küldeném a kollégáimat…) és a családtagoktól is áldozatokat kíván. Mégis azt mondom: önmagunknak, szakmánknak, tanítványainknak tartozunk vele. Mindnyájunknak szükségünk van arra, hogy legyen tartalékunk élményekben, tudásban, hogy teljesebben, hitelesebben adhassuk át azt a keveset is, amit a méltatlanul szűkre szabott időben továbbíthatunk a ránk bízott kisebb-nagyobb gyerekeknek. Mert például - ha furcsának vélik is egyesek - a népzenében megtestesülő élő múlttal is a jövőt szolgáljuk.

Nem zárhatom másként levelemet, mint Móricz Zsigmond Kodály által többször is idézett figyelmeztetésével: "A tűznek nem szabad kialudni!" - sem a bennünk élőnek, sem annak, amelynek őrzésére felesküdtünk.

Üdvözlettel:
Ittzés Mihály

álhírek

TITKOSRENDŐRSÉGGÉ ALAKUL A FIDESZ. Rogán Antal sem cáfolni, sem megerősíteni nem kívánta, hogy a Fidesz politikai rendőrséggé alakul át. Forrásunk szerint a párt óriási tapasztalatra tett szert nyomozásban és koncepciós ügyek tálalásában, mintegy átvéve a rendőrség, az ügyészség és az oknyomozó újságírás szerepét, ugyanakkor hagyományos értelemben vett demokratikus politikai tevékenysége elhalványult. Ezért feltételezik sokan, hogy a párt a jövőben döntően rendőri tevékenységet folytat majd. Medgyessy Péter azt nyilatkozta, már nem kíván semmilyen politikai rendőrséggel együtt működni.

KOMMUNIKÁLNI TANULNAK A SZOCIALISTÁK. Rohamosan javul a szocialista párt kommunikációs tevékenysége. Becslések szerint az MSZP ezen a területen mintegy négyezer év múlva utol éri és lehagyja a Fideszt. Lendvai Ildikó pesszimistának, Zűrös Mátyás optimistának véli a négy évezredes időtartamot.

A SZOCIALISTÁK USZODA-ÜGYE? Rogán Antal sajtótájékoztatóján bejelentette: információi szerint mintegy 94 forint hiányzik a kecskeméti uszoda pénztárából. Rogán úgy látja, a szálak a szocialistákhoz vezetnek, mert Medgyessy Péter unokájának 1991-ben Kecskeméten úszóbérlete volt, és Gyurcsány Ferenc keresztmamája is gyakran megfordult a termálmedencében. Gál J. Zoltán sajtószóvivő viszont állítja, a miniszterelnök unokái nem is tudnak úszni, ugyanakkor feltűnő az a bizalmas kapcsolat, amit az uszoda több dolgozója tart fenn Áder Jánossal. Meggondolkodtató az is - mondja a szóvivő - hogy Selmeczy szenátor asszony a napokban 40 094 forintos fürdőruhát vásárolt.

POLTPONTON A DUNAÚJVÁROSSY-ÜGY. Megszüntette a nyomozást Polt Péter, a Fidesz legfőbb ügyésze az ún. hamutartó-ügyben. Mint emlékezetes, Dunaújvárossy Dezső az Orbán-kormány idején nyolcvan darab, egyenként négymillió forint értékű hamutartót vásárolt a tanya- és gezemiceügyi minisztérium számára. Polt szerint nem történt törvénysértés. Szakértőnk állítja, 2001 körül valóban jelentősen felment a hamutartó világpiaci ára. Dunaújvárossy ellen még tavaly tett feljelentést a hűtlen kezezésre gyanakvó Puhl Sándor.

INFARKTUST KAPOTT A KECSKEMÉTI MÉRNÖK. G. G. kecskeméti agrármérnök szívinfarktust kapott, amikor barátai viccből azt állították neki, hogy a Kossuth rádió déli krónikája szerint Torgyán József úr váltotta fel a miniszterelnöki székben Medgyessy Pétert. G. G. állapota súlyos, nem életveszélyes. A rendőrség a társadalom veszélyeztetése címén indított nyomozást a viccelődők ellen.

-y -n

Miniszteri látogatás

Nagy örömmel jöttem az ország szakmailag egyik legsikeresebb és legismertebb könyvtárába, amelyről már nagyon sokat hallottam, de csak képeken láttam. Ezekkel a szavakkal üdvözölte a meghívókat Hiller István, a nemzeti kulturális örökség minisztere, aki egy szegedi könyvtári díjátadó ünnepségre utazva egy tartalmas órát töltött a Katona József Könyvtárban. Ramháb Mária igazgató minden protokollt nélkülözve rögtön a nagyterembe vezette a vendéget, ahol éppen egy zsibongó gyermekvetélkedő közepébe csöppent a miniszter. Miután a hirtelen ott rábízott feladatot végrehajtotta, körbejárta az intézményt, és élénken tájékozódott az ott folyó sokrétű tevékenységről. Az épület megtekintése után egy rövid beszélgetésre ült le a könyves vasárnapon is dolgozó munkatársakkal, ahol a következőket mondta:

- Miután édesapám is könyvtáros volt, így jómagam könyvtáros gyerekként tudom azt, hogy a digitalizált ismeretterjesztésnek soha nem lesz olyan sajátos szaga és illata, mint a könyveknek és a könyvtáraknak. Mindig szívesen vagyok tehát könyvtárosok között, és nagyra becsülöm azokat, akik a vasárnap délutánjukat is itt bent töltik. Egy kiemelkedő intézmény kiemelkedő munkát végző munkatársai között joggal mondhatjuk el, hogy mi az ilyen dolgokban vagyunk többek és jobbak másoknál. Egy főváros centrikus országban, ahol az igény a felkészültség és a tehetség vidéken is legalább akkora, mint miniszter mindent megteszek, hogy a kulturális olló ebben a vonatkozásban szűküljön. A magyar közművelődés legkitűnőbb erői vidéken vannak. Ez a közművelődés az, ami a megfoghatót a megfoghatatlannal összeköti, amely az emberekhez eljuttatja mindazt, ami nemcsak anyagi. Arra törekszem, hogy a politikusok és más szakemberek az Alföldet ne csak olajmezőnek, a Mátrát ne csak aranybányának, hanem az országot szellemi kincsesházának is tekintsék. Jó lenne, ha a politika és a politikusok tanulnának önöktől, és kivonulnának abból, ahol nincs ott feltétlenül a helyük. Hiszen pártállástól függetlenül ez a politika másfél évtizedes késésben van ahhoz, amit például itt önök is csinálnak. Úgy tekintek a miniszterségemre, hogy dolgozni szeretnék önökkel, és nem néhány barokkos köszöntő mondat után az autóba ülni és elmenni. Minden magyar településen ugyan nem lehet működő könyvtár, de ahol funkcionálisan - például kisrégiónként - jól működtethető, ott ezeket az intézményeket meg kell erősíteni, fejleszteni kell. Ehhez egy lépcső lehet az évi 50 könyvtár épület rendbe hozása is. Ezen keresztül is csökkenteni lehet a szintén fontos elit-kultúra, de a legalább ilyen fontos közművelődés közötti különbségeket is. Természetesen nem az elit- kultúra rovására, mert annak én is személyes élvezője is vagyok. Szociáldemokrataként vallom, hogy a baloldali kulturális politika egyik fontos feladata a köz emberéhez is eljuttatni azokat a kulturális értékeket, amit bizonyos rétegek igényelnek, de nem tudnak megfizetni. Büszke vagyok arra, hogy önök itt ilyen büszkék intézményükre és munkájukra - fejezte be mondatait a miniszter.

k. gy.

Össze tudjuk tartani a társadalmat

Egymás véleményének tiszteletben tartására és megbecsülésére hívta fel a figyelmet Szili Katalin, az Országgyűlés elnöke, az MSZP elnökhelyettese a Párbeszéd Klub legutóbbi rendezvényén. Az igen jó hangulatú beszélgetést követően a jelenlévők egyetértettek abban, hogy az elnök asszony közvetlensége követendő példa lehetne többi politikusunk számára is.

Mindenkinek járt a kézfogás az előadás előtt, amitől kicsit meg is szeppent a hallgatóság. A szokatlan, egyben üdvözlendő pillanatok után visszazökkentünk a valóságba, amikor Szili Katalin lesújtó véleményét ecsetelte a T. Házban uralkodó stílusról. „Szomorú, hogy az utóbbi időben eluralkodott a személyeskedés, és egymás becsületébe gázolás, ami kicsinyesnek, pitiánernek tűnik A hangnemét ítélve ugyanakkor se nem jobb, se nem rosszabb, mint bármely más európai ország parlamentje." - mondta. Szili szerint hiányzik az emelkedettség és a humor, ami a munka sava és borsa. Mosoly fakadt az érdeklődők arcára, amikor az elnök asszony Torgyán Józsefet sírta vissza, legalábbis a kisgazda politikus ellenzéki humorát. Az előadó ugyanakkor optimista (mint mondta, ha elveszítené optimizmusát, abbahagyhatná a politizálást), és a hangulat megváltozása érdekében tesz is valamit: névnapok, születésnapok alkalmával felköszönti képviselőtársait, vagy egy-egy személyes megjegyzéssel oldja a feszült hangulatot. Pozitív példaként említette Rogán Antalt, a Fidesz-MPSZ frakcióvezető-helyettesét. „Nem lehet egy társadalmat egy négy éves kampány részévé tenni" - hangsúlyozta Szili Katalin, majd édesanyját idézte: „Az ember olyan, mint a búza. Amelyiknek a fejében van szem, az lehajtja, amelyikben nincs, az jó magasra felemeli." A politikusok viselkedése mintául szolgálhat a polgároknak is, hiszen tevékenységükkel össze is tudnak tartani egy társadalmat. A beszélgetésen szóba került az 1949-es alkotmány módosításának, vagy egy új alkotmány létrehozásának lehetősége. Az elnök asszony szerint a megosztottságot csökkentené, ha a politikai pártok leülnének, és meghatároznák azt a nyolc-tíz sarokpontot, amiben egyetértenek. Szerinte több minden hiányzik az alkotmányból, így a kisebbségek parlamenti képviseletének, a kétkamarás/kisebb parlamentnek, a harmadik generációs állampolgári jogoknak az elve, vagy a munka fogalma. Az Európai Parlament szervesen, minden tekintetben különválik majd a nemzeti törvényhozástól, és ez súrlódásoknak adhat majd okot. A civil szervezetekről szólva elhangzott, hogy ideális állapotban azok nem kötődhetnének politikai meggyőződéshez, pártokhoz, és fordítva. Oldódott a hangulat, amikor Margaret Thatcher híres mondását idézte Szili Katalin a nők politikai szerepvállalását illetően: „Ha azt akarod, hogy a politika mondjon valamit, bízd a férfiakra. Ha azt akarod, hogy csináljon is valamit, bízd a nőkre…" Természetesen szóba került az Európai Unió is, amelynek kapcsán az előadó a politikusok felelősségét és a polgárok türelmét emelte ki.

Dobos Sándor

Tiszteletet!

A Magyar Köztársaság Országgyűlésének elnöke megtisztelte Kecskemétet és a Párbeszéd Klubot azzal, hogy eljött, és közvetlen stílusával véleményt alkotott a jelenlegi állapotokról. A beszélgetés végig érdekfeszítő tudott lenni, meglepő módon egyszer sem kellett az unalomtól, ásítozástól tartani. Talán nem árulok el nagy titkot akkor, amikor azt mondom, a jelenlévők azért mentek el azon a péntek délutáni napon a Ceremónia Borház előadótermébe, mert kíváncsiak voltak az elnök asszony véleményére. A civil, egyszerű, politikára nyitott, ám nem egyesületi vagy párttag polgárok is képviseltették magukat a nézők között. Akik figyeltek Szili Katalin szavaira. Próbáltak figyelni. Egyesek azonban ezt megnehezítették. Ők beszélgettek. Vagy sms-t írtak. Vagy mindkettőt. Mert ők hivatalosak voltak a beszélgetést követően az általuk szervezett negyedórás bensőséges találkozóra. Nem mindenki volt hivatalos rá! A tiszteletet ők is megérdemelnék, no és a Magyar Köztársaság Országgyűlésének elnöke is. A Párbeszéd Klub szeretettel várja a másik oldal híveit is a rendezvényeire. Az ilyen megnyilvánulások viszont még a hozzájuk talán közelebb állókat is elriasztják. Azt hiszem mindenkitől elvárható a tisztelet. Legyen az civil polgár, vállalkozó, képviselő, vagy éppen ex-polgármesterjelölt…

d. s.

A Katona József Könyvtárban a Könyves Vasárnap egyik fő programja a volt a Bohém Regtime Jazz Band műsora, amelyet egy órás, egyenes adásban közvetített a Petőfi Rádió

A Forrás erdélyi körutazáson

A kecskeméti Forrás folyóirat szerkesztősége kezdetektől szoros kapcsolatokat ápol a Kárpát medence magyar irodalmi műhelyeivel. Most többek között a marosvásárhelyi Látó szerkesztősége - Gálfalvi György főszerkesztő helyettes -, valamint a Székelyföld folyóirat meghívására és szervezésében utazik testvérvárosunkba, Marosvásárhelyre, továbbá Székelyudvarhelyre és Csíkszeredába. A csapatot Füzi László főszerkesztő vezeti, tagjai lesznek Buda Ferenc főmunkatárs, Dobozi Eszter költő és Bahget Iszkander fotóművész, a lap régi munkatársai. Az irodalmi esteken mindenütt látható lesz Iszkander fotókiállítása. A programokhoz Erdélyben csatlakozik majd Alföldi Albert, a megyei közgyűlés alelnöke, aki egyben a miniszterelnök határon túli ügyekben illetékes személyes tanácsadója. Segíti útján a szerkesztőség csapatát Kerényi György, a Kecskemét-Marosvásárhely Baráti Kör elnöke.

Meddig lesz itt eszik, iszik, tocsik?

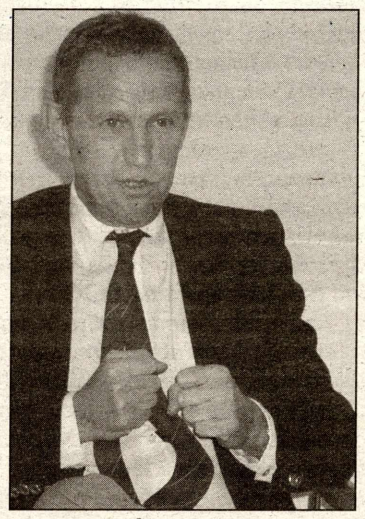

Angyal Ádám üzleti etikát tanít a közgazdasági egyetemen, reménykedik, hogy órái gondolkodásra késztetik a hallgatókat

*„Felfordul a gyomrom!"- Hányszor fakad ki ezzel a kifejezéssel a közélet szereplőinek viselt dolgait megismervén a hétköznapi ember. Különösképp abból a generációból, amelyik a családban - lettlégyen az szegény paraszti, netán a régi értelemben polgári -, esetleg a hittanórán nem azt tanulta: hogy „minden szentnek maga felé hajlik a keze". De ugyanezt az undort érezhette **Angyal Ádám** is, aki idestova tíz éve tanít üzleti etikát a Budapesti Közgazdaság- tudományi és Államigazgatási Egyetemen. Nézetek az erkölcsről, avagy a malaszt természete címmel jelentette meg e témában az első egyetemi tankönyvet, amelyet érdemes lenne kézbe venni. A Párbeszéd Klub „foglalkozására" ennek okán hívták meg Angyal Ádámot, akinek publicisztikai munkásságát a Népszabadság hasábjairól is ismerhetik az érdeklődők. Különösen nagy figyelmet kapott a Gyurcsány üggyel kapcsolatos véleménye. Miért lenne bűn egy kőkemény kapitalista rendszerben - akár tetszik, akár nem, abban élünk - a vagyonszerzés? Miért ne lehetne a kormányban milliárdos? Más kérdés, hogy azzal a ténnyel is szembe kellene nézni, hogy a köpönyegforgatásnak vélt fordulat annak a felismerésnek a következménye is lehet, hogy a régen hitt tanok nem működnek, tehát a boltot be kell zárni. Az minden esetre elkeserítő, ha az ikes igék efféle csokra „eszik, iszik, tocsik" ma szállóigeként terjed. Az erkölcs legfőbb őre a nyilvánosság - így summázható Angyal Ádám hite. Arra a kérdésre, hogy az Európai Közösséghez való csatlakozás hoz-e minőségi változást az üzleti és a politikai élet etikájába, moralitásába kifejtette: minden társadalom fejlődése bizonyos természeti folyamatokhoz hasonlítható. Gyorsulnak, lassulnak, de meg nem állíthatók. Vannak eszközök is, amelyek erősíthetik az emberek erkölcsi érzékét. Ezért is tartja fontosnak az etika oktatását, bár nagy reményeket nem fűz a gyors változáshoz. De már az is elég, ha elgondolkodunk a dolgokon. Hát - gondolkodjunk.*

n. m.

Becsüljük meg a fáinkat!

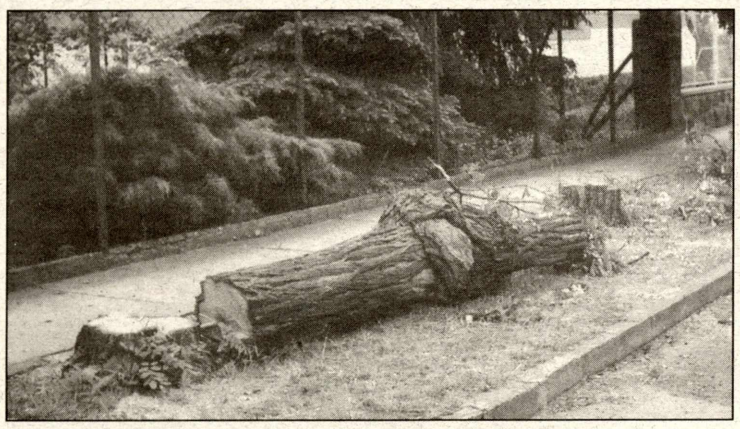

Itt az ősz, hullanak a levelek, hűvösödik az idő. Lehet fát kivágni. Nem a kályhába szánt fára gondolunk, hanem azokra a városi fákra, amelyektől valami okból meg akarunk szabadulni a házunk előtt. Kecskeméten ugyan a fakivágási kedv, úgy tűnik, nem kötődik az évszakokhoz, de az erre vonatkozó önkormányzati rendelet télen-nyáron, sőt ősszel és tavasszal is érvényes.

E szerint a rendelet hatálya alá tartozó területen - tehát például a házunk előtt - a fakivágás bejelentés-köteles. A polgármester a kivágást pótlási kötelezettséghez kötheti, vagy megtilthatja a fa kivágását, ha annak további fenntartása indokolt. Ha a kérelemre harminc napon belül nem nyilatkozik, azt a bejelentés tudomásul vételének kell tekinteni.

Az élet- és vagyonbiztonságot fenyegető esemény elhárításakor megsemmisült fákra utólagos bejelentési kötelezettség áll fenn. Az így megsemmisült fa pótlása a tulajdonos (használó) feladata. Meg kell fizetni a fa értékét minden olyan esetben, ha a kivágást nem indokolja balesetveszély, épületek állagának védelme vagy a fa természetes elöregedése, és az előírt mennyiség pótlására nincs lehetőség. Kivágni csak akkor lehet, ha az engedélyes a meghatározott faértéket az önkormányzat környezetvédelmi alapjába befizette.

A fakivágási engedély a jogerőre emelkedéstől számított két évig érvényes. Aki engedély nélkül „végez" egy fával, azt a polgármester pótlásra vagy a fa értékének megfizetésére kötelezi.

Egy fa értékének kiszámítása meglehetősen bonyolultnak tűnik, de nem is az engedélyt kérőnek kell kiszámolgatnia. Csak a rendeletben szereplő két példát idézzük. Ha engedély nélkül vágnánk ki a városközpontban egy 41-50 éves, egészséges, lassú növekedésű, erőteljesen metszett koronájú ezüsthársat, úgy 80-90 ezer forintot kellene leperkálnunk a kasszába (a facsemete ára a képletben változó tényező). Kertes beépítésű helyen egy lassú növekedésű, egészséges, 21-30 éves madárberkenye ára 20-25 ezer forint lenne.

Mielőtt bárki felhördülne: a saját kertünkben a polgármester beleegyezése nélkül is nyugodtan kivághatunk fát. Kivéve, ha különösen értékes, például háromszáz éves. De azért ne vágjuk ki olyan nyugodtan. Mert a lombos, árnyat adó, porszűrő fa egyre nagyobb érték, akkor is, ha még nincs többszáz éves.

Miért is vigyázzunk annyira a fákra? Sok kötetnyire rúg a téma szakirodalma, de hosszas magyarázás helyett inkább egy ábrával szemléltetnénk az okokat. A rajzot dr. Nádai Magda Erdei számosképes könyv című, "hasonlatokkal elképzeltető adattár"-nak nevezett, rendkívül tanulságos kis kötetéből vettük, ami az erdészeti erdei iskolák programvezetőinek kézikönyve. Az ábra azt mutatja, milyen teljesítményre képes egy fa tavasztól őszig. S még néhány adat a könyvből: 300 ezer darab levél - körülbelül ennyi van egy negyvenéves akácfán - százhetven nap, azaz a vegetációs periódusa alatt megközelítően 27 kg széndioxidot von el a levegőből, 19,8 kg oxigént termel, 2160 liter vizet párologtat és 201,6 kg szennyet köt le. Mondhatjuk úgy is: ezért a derekas munkáért kellene szeretnünk. Ehhez képest mi az a kis erőfeszítés, amivel a lehullott lombot összegereblyézzük?! Sőt, csak hasznunkra válik, ha kicsit mozgunk. És akkor ezt is a fának köszönhetjük.

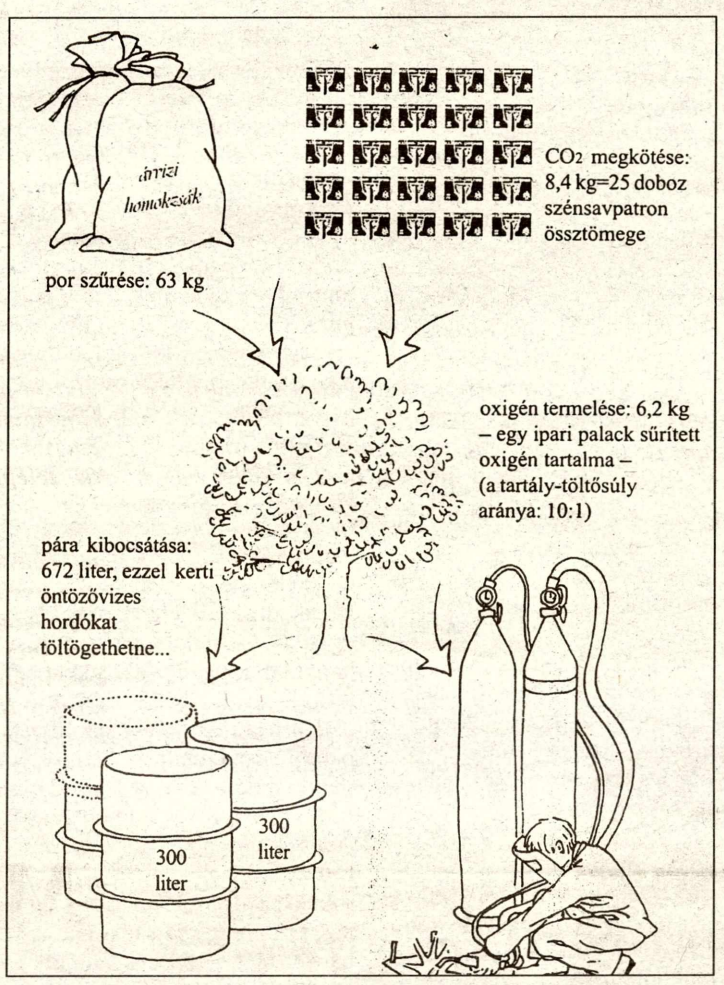

Egy húszéves fa aktív környezetvédő hatása tavasztól őszig

Ha nem látják, lehet?

A Nature című tekintélyes tudományos folyóirat tanulmánya szerint a nagyragadozók többségét nem volna szabad szabad fogságban tartani: a legkitűnőbb állatkertek sem képesek a jó élethez és a biztos szaporodáshoz szükséges feltételeket teremteni nekik. Az állatkert-igazgatók ezt a nézetet vitatják.

Vajon mit mondanának a kecskeméti Vadaspark nagyragadozói, ha tudnának beszélni? Bár, ha tudnának se faggathatnánk ki őket, el vannak ugyanis zárva a nagyközönség elől. Mégpedig azért, mert tartási körülményeik nem felelnek meg az állatkertekre vonatkozó törvény előírásainak. A Kiskunsági Nemzeti Park néhány hónapja lezáratta a Vadasparknak ezt a részét, de ennél többet az állatok érdekében a jogszabály szerint nem tehet. Hogy ettől az intézkedéstől mennyivel jobb a tigrisnek meg a medvének, az kérdéses. A látogatási tilalom addig tart, amíg a körülményeken nem változtatnak, vagy ameddig a törvényt nem módosítják. Utóbbi állítólag várható.

Néhány éve a hazai állatkertek szakmai szövetsége még ki akarta zárni soraiból a kecskeméti Vadasparkot. Úgy látszik, a kizárás helyett most már elég az elzárás is. Mármint az állatoké, a látogatók elől. Merthogy: amit nem látnak, az nincsen?

Vigyázat: veszélyes!

Ne dobjuk az elemet a kukába, az akkumulátort az erdő szélére, és ne öntsük a fáradtolajat a lefolyóba vagy az utcai árokba! A veszélyes hulladékot speciálisan kell kezelni, hogy ne tegyük tönkre környezetünket. Legjobb, ha erre szakosodott telepen adjuk le.

Mi számít veszélyes hulladéknak? Íme, a lista, amelyet az önkormányzat beruházási és városüzemeltetési osztályának egyik közgyűlési előterjesztéséből "vettünk kölcsön": akkumulátor, növényvédőszeres göngyöleg, festékmaradék, festékkel szennyezett göngyöleg, hűtőszekrény, tévé, fáradtolaj, olajos rongy, olajos göngyöleg, olajos hulladék, szárazelem, neoncsövek, izzók, spray-flakonok, festékes rongy, fémhordó, gumihulladék, romlott és elhasznált növényi olajok, hulladéksavak, hulladéklúgok, rovarirtó szer, lakkok, ragasztóanyag, gyantamaradék, lejárt szavatosságú gyógyszerek.

Kecskeméten az otthonunkból származó veszélyes hulladékot a Design Kft Mindszenti úti telephelyén adhatjuk le, előzetes egyeztetés alapján. (telefon: 403-308). Itt a veszélyes hulladék átvételére feljogosított társaság munkanapokon 8-tól 15 óráig tart ügyeletet. Kecskeméti illetékességű magánszemélyek 50 kilogramm mennyiségig, személyazonosságukat igazolva, ingyen helyezhetik el a környezetkárosító szemetet. Próbáljuk meg, nincs olyan messze a Mindszenti út!

Bűntény a fasorban

Kinyírták a hársfákat a Béke-fasoron. Gázolajjal, sztrichninnel, tiszta szesszel, ráolvasással vagy éjfélkor zutyult kígyófarka-főzettel, még nem tudni. Ki tette, rejtély. A növényvédelmi állomás a talajvizsgálatból talán meg tudja állapítani, mivel követték el a gaztettet. De hogy ki lehet a méregkeverő, tán örökre szörnyű titok marad.

A Béke-fasoron korábban nem voltak hársak, csak nyárfák. Azokat harmincnyolc évvel ezelőtt ültették el. Nincs adat arra vonatkozóan, hogy akkoriban titokzatos, sátáni erők munkálkodtak-e a csemeték elpusztításán. Aki még emlékszik azokra az időkre, azt mondja, sokkal többet esett akkoriban az eső, még nyáron is. Úgyhogy, ha szórt is akkor mérget valaki a fák gyökeréhez, a víz kimosta. Így aztán a nyárak megmaradtak. A hársaknak nem volt ekkora szerencséjük, ezen a nyáron például szinte nem esett eső. Világos: nem volt eső, ott maradt a méreg, a fák kipusztultak.

A városi főkertész nyilatkozata szerint a Béke-fasori nyárfák leváltására elültetett hársak pusztulásában valakik tevőlegesen közreműködtek. Érkezett is erre vonatkozó bejelentés a városházára. Most fontolgatják, hogy a megyei növény-és talajvédelmi szolgálattól szakvéleményt kérnek, valóban megmérgezték-e a talajt.

Ha valakinek a lelkiismeretét megnyugtatja, hát képzelegjen az éj leple alatt kezükben méregfiolával osonó polgárokat a Béke fasorba, de józan ésszel maradjunk inkább annál, hogy a szárazság és a kánikula a felelős. Nem elég ok ez a pusztuláshoz? Hiába locsolták lajtos kocsiból azokat a fákat, semmit se ér, ha csak a talaj felső rétegét lehet így átnedvesíteni. Most már korszerűbb műszaki megoldást keresnek, helyes, a lajtoskocsinál csak korszerűbbet lehet találni. Kérdés, hogy segít-e?

Az idei gyilkos nyár megmutatta, küzdelmes harcot kell vívni minden egyes fiatal fa megmaradásáért. A Széchenyiváros tele van facsemete-csontvázakkal. Azokat biztosan senki sem mérgezte, de nem is locsolták soha többet azután, hogy elültették.

Biztos, hogy muszáj volt ennyire elcsúfítani?

A nyártermesztés szakértője dr. Szodfridt István is megemlíti könyvében a Béke fasor fáit, amint „feszes vigyázállásba merevedve adják meg a tiszteletet az utolsó útját járó kecskeméti polgárnak."

A Béke-fasoron locsoltak, az egyik lakó számítása szerint ötven elültetett fából huszonnyolc mégis kiszáradt.

Lehet, hogy a negyven évvel ezelőtti esős idők soha nem térnek vissza, és meg kell szoknunk a hosszú, forró és száraz nyarakat. Minden, kifejlett és korosabb fa kivágását százszor meg kellene gondolni. Dr. Scmidt Gábor docens, a Kertészeti Egyetem tanára két éve, a Béke fasori nyárak leváltásának tervét szakvéleményezve azt írta, ez a fehérnyár-változat (Populus alba v. Bolleana) 60-80 évig él, de ismert százéves példánya is. A kecskeméti fák negyven év körüliek, kezdenek öregedni, és nagyon sűrűn is lettek ültetve, de a szakember szerint ritkítással és gyógymetszéssel nyerhetünk még nekik tíz évet. Talán többet is. Gőbölös Antal, az Állami Erdészeti Szakszolgálat kecskeméti igazgatója néhány éve felajánlotta, segít szerezni olyan műszert, amellyel megállapítható, melyik fát kell sürgősen kivágni. Százezer forintba került volna, nem kért belőle az önkormányzat. A városrendezési bizottság két éve védetté javasolta nyilvánítani a városképi jelentőségű fasort, de javaslata elsikkadt. A Bolle-nyáraknak pusztulni kell, és kész. Nagy kár, mert ilyen gyönyörű, méltóságteljes fasor nincs több a városban, és nem is lesz soha többet.

Jövőre pedig a korszerű műszaki megoldások mellett élhetnénk egy régi módszerrel is: imádkozzunk esőért.

Az oldalt írta Magyar Ágnes

A város sportjáért

Kecskeméten az egészséges életmódot, testedzést szolgáló létesítmény kevés, a meglévők állapota romlik. Kifejezetten sportcélú szabadtéri létesítmény alig található a városban, a rendelkezésre állók gyakorlatilag csak a versenysport igényeit elégítik ki. A szabadidőközpont koncepció híján nem tudja betölteni szerepét, a fedett uszoda kapacitás híján nem tudja kiszolgálni a lakosságot, a sportcsarnok befogadóképessége korlátozott. A több mint kilencven sportszervezet többsége számára egyedüli szponzor az önkormányzat. Nagyon kevés az olyan egyesület, amely rendelkezik középtávú szakmai tervvel.

Ezt a kissé szomorú helyzetképet festi le a kecskeméti állapotokról az önkormányzat testnevelési és sportfejlesztési koncepciója, amelyet a képviselőtestület nemrégiben tárgyalt és fogadott el. A koncepció szerint alapvető feladat, hogy az önkormányzat a versenysporton túlmenően támogassa a tömegsportot, a fogyatékos emberek és a diákok sportolását.

Az elképzelések szerint kiemelten kellene foglalkozni a szabadidőközpont további hasznosításával, a sportlétesítmények akadálymentes megközelítésének megvalósításával, a diákok színes és sokoldalú sportolásának ösztönzésével.

A koncepcióban kiemelten támogatandó sportágak a férfi és női röplabda, a férfi kosárlabda, a férfi asztalitenisz, a judo és a labdarúgás. Az élsportot közvetlenül követő versenysport szervezetek támogatása ugyancsak fontos feladat. A tervek között szerepel egy sportiskola létrehozása, de hogy ezt milyen forrásból finanszíroznák, arról nem esik szó. A koncepció szerint alapfeltétel, hogy a város költségvetése bevételének két százalékát, de minimum az előző évi támogatás inflációval emelt összegét fordítsa a sport-célfeladat előirányzatra.

A kiemelten támogatandó sportágakat képviselő sport-szervezetek esetében az ifjúsági és sportbizottság kidolgozza az önkormányzat által nyújtott támogatások feltétel- és követelmény rendszerét.

Alapvető elvárás (lesz), hogy a támogatottak minimum akkora szponzori támogatással rendelkezzenek, amekkora összegű a számukra biztosított önkormányzati támogatás. Ez utóbbinak szolgálnia kell a városmarketing erősítését és minél több sportolási lehetőséget a kecskeméti fiatalok számára.

m

A Coca-Cola futóversenyen népes mezőny vágott a távnak

Hagyd otthon az autódat!

Harmadik éve, hogy Kecskemét is bekapcsolódik az Európai Unióban kezdeményezett autómentes nap programjába. Az idén már nem egynapos, hanem egész hetes volt a rendezvény szeptember közepén. A forgalmat nem korlátozták, amit valószínűleg nem is viselt volna el a város ennyi ideig, sajnos, az autósok sem korlátozták magukat jobban azon a héten, mint máskor.

Mégis sokakat megmozgatott a kezdeményezés, főképp a fiatalokat. Néhány sportos képviselő is kerékpárra pattant, a szeptember 21-i Coca-cola futáson pedig több százan vettek részt.

Mint Ringhoffer Istvánné, az önkormányzat környezetvédelmi csoportvezetője elmondta egy hétköznap délutánon két órán keresztül légszennyezettséget is mértek a Katona József Gimnázium és a Technika Háza előtt. A nitrogéndioxid és a formaldehid mennyiségét vizsgálták, ezek a közlekedési eredetű légszennyezés leginkább jellemzői. A forgalmas időszakban határérték közeli mennyiségek voltak kimutathatók, de a legforgalmasabb félórában a méréseredmény két, sőt háromszorosa volt a megengedettnek. A Petőfi Sándor utcán és a Technika Háza előtt a forgalmat is számlálták. Az adatok szerint közepes volt, kivéve a csúcsidőszakot délután négy és fél öt között. Ezekből az adatokból a városi úthálózat leterheltségére, illetve a légszennyezettségre lehet következtetni. (Megjegyzés: csúcsidőszakban elég beleszagolni a levegőbe, különösen forró nyári napokon, és számlálás nélkül is le tudunk vonni bizonyos következtetéseket.)

A művelődési központban egész héten kaphatott ingyen buszjegyet, aki felmutatta a jogosítványát. Ezzel a lehetőséggel 1200 kecskeméti élt, remélhetőleg tényleg otthon is hagyták az autójukat. A vasútkertből indult kerékpáros felvonulás iránt viszonylag kevesen érdeklődtek, a művelődési központ előtt ellenben már nagyon sokan vállalkoztak a KRESZ-totó kitöltésére. Kissé elgondolkodtató, hogy jó néhány, jogosítvánnyal rendelkező totózó az elért eredményével bizony megbukott volna az igazi KRESZ-vizsgán.

Három éve a város Brüsszelből kapott hatezer eurót az autómentes nap megszervezésére. Tavaly nem kért az önkormányzat támogatást, idén hazai forrásra pályáztak, de sajnos nem kaptak pénzt. Így saját erőből finanszírozták a rendezvényt.

Autómentes nap minden bizonnyal lesz jövőre is. Kecskeméten több mint harmincezer személygépkocsi van, a szám évről évre nő. A reggeli és délutáni csúcsforgalomban már nálunk is egyre gyakoribbak a dugók, bármelyik autós kapásból sorol „neuralgikus" közlekedési pontokat a városban. Előbb-utóbb rá kell döbbennünk, hogy a mobilitást nem csak az autó jelenti egy ekkora településen, ha haladni és lélegezni is akarunk.

-ág

Álmok nélkül nehezebb...

Öt évvel ezelőtt a Napsugár Sportegyesület focitúrát szervezett Horvátországba, Pula városa mellé. A kecskeméti gyerekek helybéli csapatokkal mérték össze tudásukat. Az utazás olyan jól sikerült, hogy azóta minden évben megismétlik.

A későbbi utakat már nem az egyesület szervezte, hanem a Piarista Gimnázium fociedzője, Kárász Tibor, aki minden évben kitartóan kutat szponzorok után, s eddig mindig sikerült is találnia. Támogatta őket a Gemenc Rt, a CKK 17 Bt, a Máltai Szeretetszolgálat és több magánszemély is, így Paya János plébános, Krasznák Mihály, Bácskai Ferencné. Sokat köszönhet a csapat Gálfi József autóbuszvezetőnek, aki nem csak biztonságban kivitte a fiúkat, de lelkiismeretesen gondoskodott is róluk a néhány nap alatt.

A csapat "gerincét" a Piarista Gimnázium diákjai adják. Olyan gyerekek utazhatnak, akik hátrányos helyzetűek, nagycsaládosok és kiváló tanulmányi eredményűek. Van, aki ezelőtt még soha nem járt külföldön. Többen rendszeres utazók, de mindnyájan legszebb nyári élményeik között tartják számon a horvátországi focikupát. Lassan már két busz is kevés lenne, hogy minden jelentkezőt magukkal vigyenek.

Hogy jövőre is lesz-e focitúra, attól függ, találnak-e támogatókat. A fiúk és edzőjük bíznak benne, hogy igen.

Kárász Tibit régóta ismerem. A Bács-Kiskun Megyei Munkaügyi Központban dolgozik portásként, emellett edzősködik a piárban. Sosem volt könnyű élete, de nem szokása panaszkodni. Inkább mindig terveket szövöget, kisebbeket-nagyobbakat, de többnyire olyasmit, ami általában ritkán jut az emberek eszébe. Ha nem tudnám, hogy az ő szívós kitartásának köszönhető, hogy a nem éppen tehetős családokban élő diákok ötödik éve utazhatnak Horvátországba, azt mondanám rá: javíthatatlan álmodozó. Tibor most éppen két, egymástól igen csak távol eső helyről álmodik.

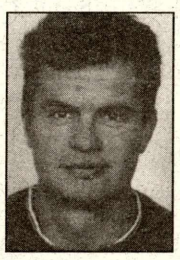

- Idén nyáron zarándokúton vettem részt Erdélyben - mondja - Az egyik faluban láttuk, hogy holland fiatalok dolgoznak, akik több éve járnak visszsza. Akkor jutott eszembe, hogy arra a kis településre, Inaktelkére, ahol megfordultunk, Kecskemétről is szervezhetnénk egy csapatot. Segíthetnénk járdát, iskolát építeni, szóval valami hasznos dolgot tehetnénk, amire az ottaniaknak szüksége lehet. A helyi tiszteletes örömmel vette, nagyon jól esne nekik, szívesen fogadnának bennünket. Itthon már megkerestem Szabó Gábor esperes urat, aki azt mondta, szívesen ajánl egy-két ifjú lelkészt, aki elkísérné a fiatalokat Erdélybe. Nagyon bízom benne, hogy jövő nyárra sikerül verbuválni egy csapatot. Azt már régebb óta tervezem, hogy tanulmányutat kellene szervezni piarista diákoknak Madagaszkárra. Ezt az utat Benyovszky Móric emlékének szentelnénk, de felkeresnénk az ottani nemzeti parkokat is, és tanulmányoznánk az állat- és növényvilágot. Filmet készítenénk az útról, aztán iskolákban élménybeszámolót, bemutatót tartanánk. Nagyon sokba kerülne, az igaz, hat-tíz embernek egy hónap több millió forint. Tavalyelőtt pályáztunk a Soros Alapítványhoz, nyertünk is egy kisebb összeget, de máshonnan nem sikerült pénzt szerezni, így vissza kellett adni. Talán évekbe telik, mire ez az álmom megvalósul. Biztosan sokan gondolják, minek ilyen megvalósíthatatlan tervvel foglalkozni, de én nem értek ezzel egyet. Mindig kell az embernek valamilyen álom, cél, amiért küzdhet, amitől érdekesebbek lesznek a hétköznapok.

m. á.

Megvan még a két kerekünk?

Véget ért az Európai Mobilitási Hét, amelybe a hírös város is lelkesen bekapcsolódott. A program hallatán az ember először fuvarozási vállalatok szakmai seregszemléjére, vagy egy új ingatlanfinanszírozási rendszer bemutatására is gondolhatna. Hamar kiderült, hogy ez a projekt a mozgékonyságunkban rejlő lehetőségekre épít. Pontosabban: szeretné, ha a városok egyre gyarapodó lakói - egymás és önmaguk érdekében - minél kevesebbet járnának autóval.

Politikusainak persze azonnal kaptak a felhívásra, hiszen ki tagadhatná meg tőlük a nyilvános szereplés lehetőségét, amikor annyira jó ügyről van szó, amely minden pártok feletti. De vajon tényleg csak annyi hiányzik a társadalmi szemléletváltásból, hogy a döntéshozók - akik zömének nincs is kerékpárja - a bicikliző tömeg élén karikázzanak? Nem valószínű, ezt a szakemberek mérései is bizonyítják. Kecskeméten rossz a közlekedési rendszer, magasak a levegőszennyezettségi és zajérték mutatók, kevés a parkoló, az elkerülő- és kerékpárút, elavult és nehézkes a tömegközlekedési ágazat.

Olyan jó lett volna az esemény kapcsán az agitálás helyett csak egyetlen európai ígéretet kapni a városvezetőktől! Olyasmit például, hogy a főtér környékéről kitiltjuk a forgalmat, hamarosan két gázüzemű kisbusszal gazdagodik a helyi tömegközlekedési cég, és ha nem is építünk, legalább újítunk kerékpárutat. Jól tudom, ott az a fránya városkassza, amelyben sosincs elég pénz, de akkor annyit is lehetett volna mondani: megoldjuk, hogy az iskolákból ne lopják tovább a kerékpárokat! Hiszen egy igazán jó szemlélet a legkisebbek örömén keresztül élhet a legtovább.

Rajnai Attila

Megszületett a döntés

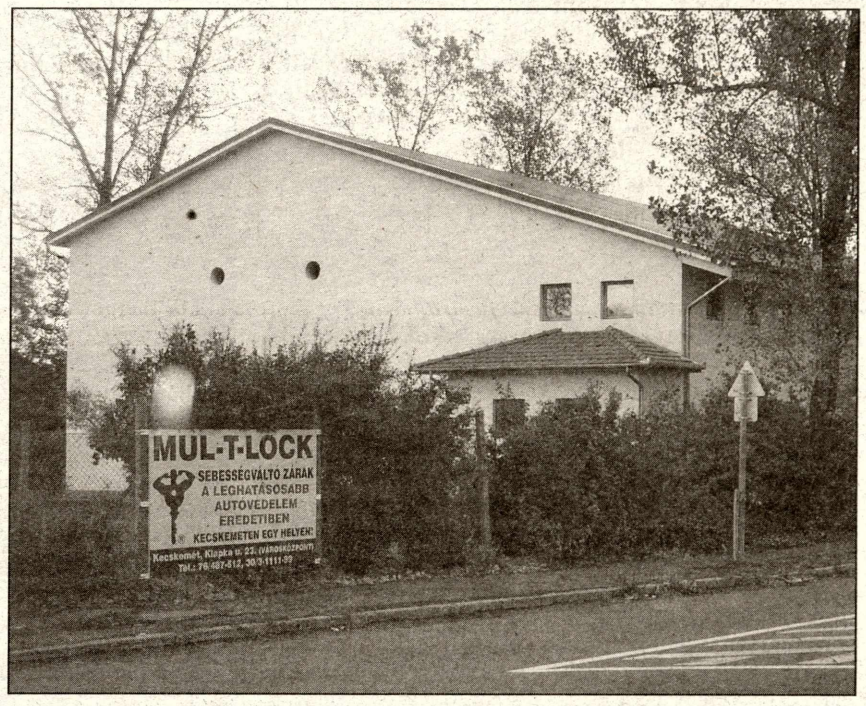

A Kecskeméti Testedző Egyesületnek ajándékozta az önkormányzat öt évvel ezelőtt a Damjanich János Általános iskola területének egy részet. A feltétel az volt, hogy a KTE épít itt egy sportcsarnokot, és megállapodást köt az iskolával annak használatára. Ellenkező esetben a város nem járul hozzá a tulajdonjog bejegyzéséhez.

A KTE el is kezdte az építkezést az 1800 négyzetméteres területen, de csak a szerkezetkész állapotig jutottak. Elfogyott a pénz, az épület évek óta ott áll befejezetlenül. 2001-ben az Univer Szövetkezet és a KTE közös gazdasági társaságot, úgy nevezett sportvállalkozást hozott létre Univer-KTE Kft néven. A KTE a társaságra ruházta át nevének használatát, az MNB-ban való részvételi jogát és egyebek mellett még a Szent László körúti félkész csarnokot is.

Most gyakorlatilag az a helyzet, hogy a terület az önkormányzat, a rajta álló épület az Univer-KTE kft tulajdonát képezi. A kft csak akkor tud (és hajlandó) pénzügyi forrásokat mozgósítani a beruházás befejezéséhez, ha a földterület is a tulajdonába kerül.

Több megoldási javaslat is felmerült a legutóbbi közgyűlésen, végül a képviselőtestület azt a változatot fogadta el, hogy bruttó 22 millió forintért megvásárolja a társaságtól a még befejezésre váró sportcsarnokot. Onnantól pedig csak az önkormányzat, illetve az iskola rendelkezik a használata felől. A vételár az idei költségvetésben a csarnok befejezésére elkülönített 45 millió forintból kerül ki.

A kerület önkormányzati képviselője, **Probojáczné Túri Éva** - aki két evvel ezelőttig az iskola igazgatója is volt - évek óta sürgette a közgyűlést, hogy döntsék már el, mi legyen a csarnokkal, de a képviselők és a KTE nem tudtak dűlőre jutni. Úgy látszik, mostanra érett meg a helyzet. Lesz a Damjanich iskola diákjainak végre tornacsarnokuk. Remélhetőleg nem kerül újabb öt évbe, míg a szükséges belső munkálatokat is elvégzik az épületen.

ÉletVonal

Telefonos lelkisegély szolgálat rákbetegek és hozzátartozóik számára

A rákbetegség hazánkban drámai képet mutat, évente közel 57.000 új esetet regisztrálnak. A hazai onkológia az egészségügy területén uralkodó körülmények ellenére igen jó színvonalúnak mondható, a betegek számára elérhetők mindazok a kezelési módok, amelyeket a világ legfejlettebb országaiban is alkalmaznak. A rákbetegek ellátásának azonban van egy nagy hiányterülete: ez a pszichoszociális támogatás. Holott a rosszindulatú daganatos betegségek nagy súllyal nehezednek mind a betegre, mind a hozzátartozókra. A betegség diagnózisával szembesülni nagyon nehéz, szinte a rák tabu, sokak gondolkodásában egyenlő a halállal és a szenvedéssel. A betegség felismerését követő esetleges kezelések is nagy terheket rónak az érintettekre - a betegnek a mellékhatások, a kellemetlen tünetek elviselése közben meg kell küzdeniük a betegség tudatával. De nemcsak ők szenvedik meg ezt az időszakot, hanem a hozzátartozóik is. A diagnózissal való szembesülés után a lehető legnehezebb pillanat az lehet, amikor az orvos közli a családdal, hogy a beteg aktív kezelésére tovább nincs mód. A pszichés támogatásra való igény ebben az időszakban különösen megnő, hiszen a családoknak ekkor a halál tudatával kell megbékélniük. A rákbetegséggel járó pszichés terhekre azonban az egészségügy kevéssé tud odafigyelni. Az orvosok és nővérek leterheltsége még a sokszor önmagában is sokat nyújtó hosszas beszélgetéseket sem teszi lehetővé, így a beteg és hozzátartozói úgy érzik, magukra maradnak problémáikkal, nincs akikhez az orvosi kérdéseken kívül fordulhatnának. Ezért jött létre egy új telefonos lelki segélyszolgálat, az ÉletVonal. A 06-80-204084-es ingyenesen hívható számon minden daganatos beteg és hozzátartozó segítséget találhat. A telefonnál speciálisan képzett támaszadók ülnek, akik várják minden érintett hívását, legyenek azok a betegség bármelyik szakaszában. A velük folytatott megértő beszélgetések segíthetnek elviselni a nehézségeket, enyhíteni a szorongást. Tovább irányíthatják az érdeklődőket, ha azok további speciálisabb segítségre szorulnak. Az ÉletVonal mögött egy jól képzett, nagy tapasztalatokkal rendelkező pszichológus-pszichiáter gárda áll. A szolgálat létrehozói és munkatársai remélik, hogy egyre több rászoruló számára jelent majd támaszt ez a vonal, és hogy sokaknak visszaadja az életbe vetett hitét.

Prince's Trust

A Princ's Trust (Károly angol herceg alapítványa) és az Állás-keresők Egyesülete Bács-Kiskun Megyei Szövetségének szoros együttműködése keretében már több, fiatalokból álló csapat tevékenykedett a városban, segítve a hátrányos helyzetű fiatalokat. Az alapítvány önkéntesei hozták rendbe a Gizella téri kisebbségi önkormányzati székház épületét, csinosították ki a Kurucz téri iskolát, tették akadálymentessé az ÁMSZ központját. Legutóbb a roma inkubátorház faszerkezetét festették be. Az angol fiatalok mindig nagy örömmel találkoznak a Cigány Kulturális és Hagyományőrző Civil Szervezet „szombati iskolájának" diákjaival, akik bármikor kaphatók egy jó kis játékra. A Prince's Trust a 18-25 éves angol fiatalok számára teremt lehetőséget olyan önkéntes munkára, amellyel a résztvevők személyisége is gyarapszik. A világ szerencsésebb részén lakó angol fiatalok pár hétig itt, vagy Romániában élve megtapasztalhatják azokat a körülményeket, amelyek a volt szocialista országokban még mindig nehezebbé teszik a hátrányos helyzetben lévők életét is. A tapasztalatok mindkét fél számára hasznosak.

Lelkigyakorlatos tábor Miskolcon

A Széchenyivárosi Szent Család plébánia fiataljai augusztus 10-én indultak Miskolcra, hogy ott tartsák lelkigyakorlatos táborukat. Így számolnak be az eseményről:

Évek óta augusztusban együtt töltünk egy hetet az otthonunktól távol, hogy kikapcsolódjunk. Gyönyörű volt a környezet a jezsuitáknál. Ám a varázs csak a kerítésig tartott, hiszen kívül betontömeg vette körül. A rendház, a templom, az iskola és a kollégium hasonló céllal épült a lakótelepre, mint a Közösségi Házunk. Igazi megnyugvás, kikapcsolódás volt a hét, előadással, csenddel, kiscsoportos beszélgetéssel, túrával, játékkal, sporttal, kézműves foglalkozással, néptánccal, tábortűzzel. Némelyek talán elmosolyodnak - hol élnek ezek? Hawai, dizsi, napfény, ez kell a fiataloknak, nem pedig családias légkör. Ez így is lehet, ha valaki a mának és magának akar élni. Mi viszont szeretnénk bátran a jövőbe nézni. Számomra megerősítés volt e hét abban, hogy bízhatok a többiek szeretetében. Egy butaságom miatt sokakat megbántva a bizonytalanság légkörét okoztam, melyet a többiek elfogadása oldott fel és formált szeretetté. Táborunk fő támogatója a MAHOLNAP Alapítvány.

Hermanovszki István

Lelki egészségvédelem

A Mentális Egészség Világnap alkalmából regionális konferenciát tartanak Kecskeméten Lelki egészségvédelem a gyakorlatban címmel. Az Ifjúsági Otthon tükörtermében délelőtt fél 10-kor kezdődő programot dr. Városi Zsuzsanna megyei tisztifőorvos asszony nyitja meg. Ezután a kecskeméti drog-helyzetről vetítenek filmet **Molnár Ferencnek,** a RÉV szolgálatvezetőjének közreműködésével. Az iskolai drogprevencióról **Gonda Péterné** tanár ad ismertetőt. A mentálhigiénés tréningek szerepéről az iskolai nevelésben gyakorló szegedi pedagógusok **(Pap Lajos, Korom István)** tájékoztatják az érdeklődő szakembereket. Az egészségfejlesztés lehetősége a ma iskolájában címmel **Nyíriné F. Tóth Edit**, a Gáspár András Szakképző iskola tanára tart előadást. A programot a szegedi Mentális Színház bemutatója zárja.

A érdeklődők megtekinthetik a Kecskeméti Civil Ház tevékenységéről készített bemutatót is, amelyet **Budainé Nagy Katalin** prezentál. A rendezvény fő szervezője az ÁNTSZ Bács-Kiskun Megyei Intézet egészségfejlesztési osztálya.

Irodalmi délután. A Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Köre, a Népi Írók Baráti Társasága Erdei Ferenc Kecskeméti Köre irodalmi délutánt tartott október 4-én, amelyen Antalfy István Pilinszky-díjas kecskeméti költő életútját és irodalmi tevékenységét mutatták be. Ez alkalommal rövid megemlékezést tartott 1956-ról Kovács István József Pilinszky-díjas költő (próza, vers).

ŐSZI LIMLOM AKCÓ

A Városgazdasági Kft két ütemben szervezi az idei nagytakarítási akciót október 18-19 és október 25-26 között. A megadott időpont után kihelyezett hulladékot nem szállítják el. A takarításból, lomtalanításból összegyűlt szemét, hulladék kihelyezésére a rendszeres szemétszállításba bekapcsolt területeken az egyébként használatos gyűjtőedények vehetők igénybe, illetve a limlomot az edényzet mellé lehet kitenni, de gyűjtőkonténerek is lesznek a kijelölt körzetekben.

Limlomnak számít a lakásokban, a lakás, üdülés, pihenés céljára használt egyéb helyiségekben valamint a lakók közös használatára szolgáló helyiségekben keletkezett, nem háztartási hulladéknak minősülő, nagy terjedelmű, a szabványedénybe mérete miatt nem helyezhető hulladék. Nem limlom, hanem veszélyes hulladék az ömlesztett építési törmelék, mezőgazdasági és egyéb termelésből származó hulladék.

Az első ütemben, október 18-19-én szállítják el a limlomot:

Nagykörúton belüli terület, Hunyadiváros, Szent István-város, Műkertváros, Kossuthváros, Erzsébetváros, Muszáj, Szent László-város, Rendőrfalu, Halasi úti zártkertek, Borbás, TSZ-falu, Katonatelep.

A második ütemben, október 25-26-án lesz lomtalanítás:

Vacsi köz és Dárdai-telep, Méntelek, Széchenyiváros, Hollandfalu, Máriaváros, Petőfiváros, Szeleifalu, Hetényegyháza, Kossuth és Törekvés TSZ-falu, Reptéri lakótelep, Kisfái, Szarkás, Kadafalva, Matkó.

Az akció végrehajtásának irányítója Süveges Róbert, a VG Kft munkatársa. Telefon: 501-910, 501-927, 480-602, illetve 30/6556-319.

KÖSZÖNET. A Sportoló Fogyatékosokért Alapítvány ezúton is megköszöni azon adózók támogatását, akik szja-juk 1 %-át a fogyatékos sportolóink javára rendelték. Az átutalt 710 146 forintot az alapító okiratban szereplő célok megvalósítására használtuk.

Boronkai László
elnök

ACROPOLIS
INGATLANKÖZVETÍTŐ ÉRTÉKBECSLŐ IRODA
Kmét., Széchenyi tér 14. (Északi térfal)
Ny.: H - P: 9-18 Szo: 9 - 12
Telefon: 76/482-449
Mobil: 06/30/445-8782
www.acropolisingatlan.hu
* INGATLANKÖZVETÍTÉS
* ÉRTÉKBECSLÉS
* ALBÉRLETKÖZVETÍTÉS
* JOGI ÜGYINTÉZÉS
* HITELÜGYINTÉZÉS

A Halasi út melletti lovastanyán
boxos istállóban lótartást vállalunk
Alap- és felsőbb szintű kiképzés
Lovaglás oktatása, lovagoltatás
Hobbilovak tartása kedvezményes áron
FLINTA-MAJOR
Helvécia-Matkó 5.
Tel.: 76/709-908 mobil: 20/54 04 227

Hirdetését megjelentetheti a Köztér-ben!
Kecskemét, pf.: 483
tel-fax:76/410 260

TÖRIK? REPED?
AUTÓÜVEG
ELADÁS, BESZERELÉS, GRAVÍROZÁS, SZEMÉLY- ÉS TEHERGÉPKOCSIKBA, SZÉLVÉDŐJAVÍTÁS, FÉNYSZÓRÓK, TETŐABLAKOK.
6000 KECSKEMÉT, CEGLÉDI ÚT 38.
SZERVIZ ÉS ÜZLET
76/485-720
30/9435-411

ÉS IPARMŰVÉSZETI
ÉPÍTÉSZETI, KÉPZŐ
BETÉTI TÁRSASÁG
B4. STÚDIÓ BT

Grafika, szobrászat, arculat és látványtervezés, építészeti tervezés.
Címerek, cégérek, emblémák, plakettek tervezése és kivitelezése.
Tűzzománcok, plasztikák, külső-belsőtéri, építészeti alkalmazása.
Rajzos várostérképek készítése.
6000 Kecskemét Erdő u. 18.
Balanyi Stúdió
telefon és fax: 76/494-545
Mobil: 20/3389 911

Lapunkat keresse a közintézményekben, valamint megrendelheti a szerkesztőség címén, telefonján.

AUTÓGÁZTÖLTŐ állomás
a régi 5-ös úton
az Aranyhegyi Csárdával szemben
07-19 óráig
várják az autósokat hétfőtől szombatig!

Köztér
Kecskeméti és Duna-Tisza közi közéleti lap
Alapította:
Kerényi György

A szerkesztőség címe:
6000 Kecskemét, Ceglédi út 38.
Pf.: 483
tel-fax: 76/410 260, 485-720
este: 76/48-23-23
E-mail:
kozter.kecskemet@axelero.hu
Főszerkesztő:
Nagy Mária
Főmunkatárs:
Magyar Ágnes, Kada Erika
Támogatóink:
Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat, Kecskemét Önkormányzatának Kulturális és Turisztikai Bizottsága, Autóüveg Kft, és még többen
Kiadja a Köztér Kulturális Egyesület
Felelős kiadó: Kerényi György
ISSN 1418-9712
Nyomtatja:
Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája
Felelős vezető:
Burján Norbert igazgató

Táskaszám:03.2074